

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Urdu, filling the page. The text is written in a dense, flowing style, characteristic of historical manuscripts. The page is numbered '10' in the bottom right corner.

Handwritten text in Persian script, organized into a central rectangular frame with multiple columns and surrounding marginalia.

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.

Handwritten text in a cursive script, forming the main body of the manuscript. It is organized into two columns, with the right column being slightly wider than the left. The text is densely packed and written in a fluid, connected style.

Handwritten text in a cursive script, located on the right side of the manuscript. It appears to be a continuation of the main text or a separate section, written in the same fluid style.

Handwritten text in a cursive script, located at the bottom of the manuscript. It may represent a conclusion, a signature, or a postscript, continuing the fluid cursive style.

[illegible]

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, arranged in a grid-like structure. The text is dense and fills most of the page, with some lines written diagonally or horizontally. The script is highly stylized and characteristic of historical Islamic manuscripts.

[illegible]

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, arranged in a grid-like structure. The text is written in a dense, flowing style, filling the page. The grid is formed by thin lines, and the text is organized into columns and rows. The script is highly stylized and characteristic of historical Islamic manuscripts.

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, arranged in a grid-like structure. The text is written in a dense, flowing style, filling the page. The grid is formed by thin lines, and the text is organized into columns and rows. The script is highly stylized and characteristic of historical Islamic manuscripts.

Handwritten marginal notes at the top of the page, written in Persian script.

<p>Handwritten text in the left column of the main body.</p>	<p>Handwritten text in the middle column of the main body.</p>	<p>Handwritten text in the right column of the main body.</p>
--	--	---

6

Handwritten marginal notes at the bottom of the page, written in Persian script.

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.	Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.
---	---

Handwritten title or section header in a cursive script, located in the middle of the manuscript.

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.	Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.
---	---

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation from the previous page, located at the top of the manuscript.

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, filling the majority of the page. The text is arranged in horizontal lines, with some lines being more prominent than others. The script is dense and characteristic of historical Islamic manuscripts.

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, arranged in columns. The text is dense and fills most of the page.

۱۲

[illegible]

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Urdu, filling the lower portion of the page. The text is written in dark ink on aged paper.

[illegible]

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, arranged in multiple columns. The text is dense and appears to be a manuscript or a collection of notes. The script is highly stylized and characteristic of the period.

Handwritten text in Persian script, likely a manuscript. The text is arranged in columns, with a central column containing a diamond-shaped symbol (possibly a decorative element or a specific character). The script is dense and cursive, typical of historical Persian manuscripts.

Handwritten marginal notes at the top of the page, written in Persian script.

Handwritten text in the top-left column of the main body.

Handwritten text in the top-right column of the main body.

Handwritten title or section header in the middle of the page.

Handwritten text in the bottom-left column of the main body.

Handwritten text in the bottom-right column of the main body.

Handwritten marginal notes at the bottom of the page, written in Persian script.

و از چندین سخن گو سخن یاد دار
 سخن چون گرفت استقامت بمن
 منم سرو و پیرایه بلخ سخن
 فلک دار و دور از قوس همه
 چو بر جلیس در جنگ هر بد گمان
 چو زهره درم در تر از و نهم
 نغمدم بر اندوه کس برق دار
 بهر خار چون گل صلائے زغم
 مگر آتش شست این دل سوخته
 چو دریا شدم دشمن عیشی
 بخوابم گمان چشم آن مال و کج
 نمایم جو گمدم ارم بجای
 پیش پیش چون آفتابم کیست
 پیش پیش بپشتی چنان مگذرم
 ز بد گوئی بد گفته پنهان کنم
 نگویم بد اندیش را نیز بد
 بدین یکی از بدترین فرود
 و زین حال گریز گران شوم
 شوم بر درم ریز خود و رفتن

سخن را نهم در جهان یاد کار
 اتاقت کند تا قیامت بمن
 بخیرت مکر بسته چون برترین
 سر آمد و لای پای بوس همه
 کمان دارم و بر ندارم کمان
 ولی چون دهم بی تر از و نهم
 که از برق من من افتد شرار
 بهر زخم چون بی صدائی زغم
 که از خار خوردن شد فروخته
 نه چون آینه دوست عیب جوی
 که از باز و اوان نیایم بچ
 نه چون جو فروشان گند غلی
 فروغم فراوان فربانگیت
 که در پیش ویش خجالت برم
 بپا و اش نیستکی پیشان کنم
 که از آن گفته باشم بد اندیش خود
 ز نیکان و از نیکانان فرود
 زیار تنگم که در آن شوم
 که هم سر گشته یک با کشتان

و از چندین سخن گو سخن یاد دار
 سخن چون گرفت استقامت بمن
 منم سرو و پیرایه بلخ سخن
 فلک دار و دور از قوس همه
 چو بر جلیس در جنگ هر بد گمان
 چو زهره درم در تر از و نهم
 نغمدم بر اندوه کس برق دار
 بهر خار چون گل صلائے زغم
 مگر آتش شست این دل سوخته
 چو دریا شدم دشمن عیشی
 بخوابم گمان چشم آن مال و کج
 نمایم جو گمدم ارم بجای
 پیش پیش چون آفتابم کیست
 پیش پیش بپشتی چنان مگذرم
 ز بد گوئی بد گفته پنهان کنم
 نگویم بد اندیش را نیز بد
 بدین یکی از بدترین فرود
 و زین حال گریز گران شوم
 شوم بر درم ریز خود و رفتن

و از چندین سخن گو سخن یاد دار
 سخن چون گرفت استقامت بمن
 منم سرو و پیرایه بلخ سخن
 فلک دار و دور از قوس همه
 چو بر جلیس در جنگ هر بد گمان
 چو زهره درم در تر از و نهم
 نغمدم بر اندوه کس برق دار
 بهر خار چون گل صلائے زغم
 مگر آتش شست این دل سوخته
 چو دریا شدم دشمن عیشی
 بخوابم گمان چشم آن مال و کج
 نمایم جو گمدم ارم بجای
 پیش پیش چون آفتابم کیست
 پیش پیش بپشتی چنان مگذرم
 ز بد گوئی بد گفته پنهان کنم
 نگویم بد اندیش را نیز بد
 بدین یکی از بدترین فرود
 و زین حال گریز گران شوم
 شوم بر درم ریز خود و رفتن

سخن را نهم در جهان یاد کار
 اتاقت کند تا قیامت بمن
 بخیرت مکر بسته چون برترین
 سر آمد و لای پای بوس همه
 کمان دارم و بر ندارم کمان
 ولی چون دهم بی تر از و نهم
 که از برق من من افتد شرار
 بهر زخم چون بی صدائی زغم
 که از خار خوردن شد فروخته
 نه چون آینه دوست عیب جوی
 که از باز و اوان نیایم بچ
 نه چون جو فروشان گند غلی
 فروغم فراوان فربانگیت
 که در پیش ویش خجالت برم
 بپا و اش نیستکی پیشان کنم
 که از آن گفته باشم بد اندیش خود
 ز نیکان و از نیکانان فرود
 زیار تنگم که در آن شوم
 که هم سر گشته یک با کشتان

و از چندین سخن گو سخن یاد دار
 سخن چون گرفت استقامت بمن
 منم سرو و پیرایه بلخ سخن
 فلک دار و دور از قوس همه
 چو بر جلیس در جنگ هر بد گمان
 چو زهره درم در تر از و نهم
 نغمدم بر اندوه کس برق دار
 بهر خار چون گل صلائے زغم
 مگر آتش شست این دل سوخته
 چو دریا شدم دشمن عیشی
 بخوابم گمان چشم آن مال و کج
 نمایم جو گمدم ارم بجای
 پیش پیش چون آفتابم کیست
 پیش پیش بپشتی چنان مگذرم
 ز بد گوئی بد گفته پنهان کنم
 نگویم بد اندیش را نیز بد
 بدین یکی از بدترین فرود
 و زین حال گریز گران شوم
 شوم بر درم ریز خود و رفتن

و از چندین سخن گو سخن یاد دار
 سخن چون گرفت استقامت بمن
 منم سرو و پیرایه بلخ سخن
 فلک دار و دور از قوس همه
 چو بر جلیس در جنگ هر بد گمان
 چو زهره درم در تر از و نهم
 نغمدم بر اندوه کس برق دار
 بهر خار چون گل صلائے زغم
 مگر آتش شست این دل سوخته
 چو دریا شدم دشمن عیشی
 بخوابم گمان چشم آن مال و کج
 نمایم جو گمدم ارم بجای
 پیش پیش چون آفتابم کیست
 پیش پیش بپشتی چنان مگذرم
 ز بد گوئی بد گفته پنهان کنم
 نگویم بد اندیش را نیز بد
 بدین یکی از بدترین فرود
 و زین حال گریز گران شوم
 شوم بر درم ریز خود و رفتن

زین آسسته و اناندم بکنج
 ز شایان گیتی درین غار شرف
 که دیدست بر هیچ رنگین
 بهر دافته و فتر است
 پذیرفته از هر نفس روشنی
 شکوه دامن از هر لب ایختن
 کسی را که در گریه بارم چو آب
 بدستم دراز دولت خوش عنان
 تو انم در زهد بر دو خشتن
 ولیکن درخت من از گوشه رست
 چنگه چون چل گشت خلوت نرا
 بشکام سیل شکار شدن
 جهان به که با این چنین باخت
 بخودم شوم خلق بار هنام
 شرمم چو در خشتن و هاشق
 جزوین کز سخن مشکافتم کله
 اگر بیز خود کلبه دیدم
 چو آزار از خود خورده باید کباب
 نشینم چو سیرغ در گوشه

جهان باد و از با و ترسد ترنج
 که بود چون من حریت شکرت
 بر من عاصی او از تر بلبل
 بهر نکته خامه خواسته
 جدا گانه از هر نفس یک فنی
 گلشن زهر و دیده رختن
 بخندش باز چون آفتاب
 طبرزد چنین شد طبع خون جهان
 بزم آمدن مجلس و رختن
 ز جاگر بزم شود و پنج نیست
 بزم آمدن دور باشد ز کار
 نشاید ز سر تا بخار شدن
 برون نا ورم چون گل از گوشه رخت
 جامه نون ز کم دیدن در پیک
 نه انم و که چاره ساختن
 بران گل زغم ناله چون بلبل
 گل سرخ یازد زو چیده
 چه گرم بدر یوزه چون آفتاب
 دهم گوش را از دهن گوشه

بلالت گرفت از من ایام را
 در خانه را چون سپهر بلند
 ندانم که دور این چسبان میزد
 یکی مرده خصم کمر دی روان
 بصد رخ دل یک نفس میزنم
 ندانم کس کو بجان من به تن
 ز مهر کسان روی بر تاشتم
 بر عاشقان گنه بدی بدشوم
 گرم نیست روزی ز مهر کسان
 در حاجت از خلق بر بسته به
 مرا کاشکی بودی آن تن
 درین منزل خاکی از بیم خون
 به بتر چال منزل کنی چون بود
 در خلق از گل بر اندوده ام
 چهل روز خود را گرفتیم ز نام
 چو در چارالش ندیدم در نام
 هزار آفرین بر سخن پرورشی
 ز هر جو که انداختم در خراس
 تر و خشکان اشک رخسار من

به گنج ابرم بروم ارام نام
 زروم بر جهان قتل و قتل بند
 چه نیکو چه بد در جهان می رود
 نه از کار و نه از کاروان
 بدان تاخسبم چو میسر نم
 مراد و مست تر و دار و از خوشین ^{یا دور}
 کس خویش را خوشتن یابم
 همان به که مشوق خود خود شوم
 خدا است زاق روزی آن
 ز در یوزه هر دری بسته به
 که نگذار می حاجت کس بکس
 نیارم سر از خط فرمان چون
 که زندان منزل خون بود
 درین راه بدین دولت ^{قیف} ایستادم
 کادیم از چهل روز گرد تمام ^{ای راه خدا}
 نشستم درین چهار دیوار تنگ
 که بر سار و دار هر جوی جوهری ^{باید}
 در می باز دادم بگوهر شناس ^{مهر}
 بگل در اندوده دیوار من

ملائت گرفت از من ایام را
 در خانه را چون سپهر بلند
 ندانم که دوران چنان میرود
 یکی مرده شخصم خبر دی توان
 بصد ریخ دل یک نفس میزنم
 ندانم کس کو بجان من به تن
 ز مهر کسان روی بر تاشتم
 بر عاشقان گنبدی بدشوم
 گرم نیست روزی نه مهر کسان
 در حاجت از خلق بر بسته به
 مرا کاشکی بودی آن ترس
 درین منزل خایک از بیم خون
 به پیشین حال منزل کنی چون بود
 در خلق از گل بر اندوده ام
 چهل روز خود را گرفت زمام
 چو در چار بالش ندیدم در ملک
 هزار آفرین بر سخن پروری
 نه هر جو که انداختم در خراس
 شرف و شکاک اشک ز خراس
 به کج رویم بر دم آرام نا
 نروم بر جهان قفل بخت مند
 چه نیکو چه بد در جهان میرود
 نه از کار و نه از کاروان
 بدان تا غنیمت چرم من نیست نم
 مراد و مست تر و دراز خویش
 کنش خویش را خویشتم بایتم
 همان به که معشوق خود خودم
 خدا ایست زان روزی آن
 نه در یوزه هر دری بسته به
 که گذار می حاجت کس کس
 نیارم سراز خط فرمان خون
 که زندانی منزل خون بود
 درین ره بدین ولایت سوختم
 کا ویم از چیل روز کرد تمام
 نشستم درین چار و یوزه
 که بر سار و آذر هر جوی جوهری
 دومی باز دادم بگوهر شناس
 بهگل در اندوده دیوار من

ولی خوش نیاید بدندان کس
ولی چون توری خون برید ز کام
کند سیوه را بر دختان فراخ
^{استقامت}
اساسی بر گشت آن در دست
به بند و نه قهر کاغذ نایب
که یور در اید بگشت و دورود
گفتد بزرگ کار کردن باها
زبانک مغنی گرفتند گوش
چنین نامه نظر پر و خشن
نپوشنده راز و بو و ناگزیر
منو دم باین آرد و مشهور
پیشیده ناید بر سرستان
بجه و ملت نباشد درست
نوشت به چندین قلمهای تیز
شرف دارد این نامه بزاده
شرف نامه خصروان نام است
که آراست وی شن چرخ و سن
بسوی تنیهایی نگفته ماند
بگشتن در ازادی و ستان

مگر در گذرهای اندیشه کیسه
درین پیشه چون پیشوای قوی
چون نیروی بکر از مایت است
خورغم به جمیدی که ناکرده
بدشواری آید گرسوی سنگ
همه چیز بگر بنگری سخت
گرفت نتوان با سوو گه
شکسته کو بره بر تر و خشک
خم نقره خواهی ز زینت
ز زینت کوهستان خوار زم و چند
بخاری و کلبی خسر می کرد
نروید گیسو زمار ز ران
و باز ندان نایب الا و چوینر
عراق دل افروز با و چندی
بران گل که او تازه دار نفس
تو نیز ان لبی یک علوی نژاد
گوهر کنه تیشه را نیز کن
تو گوهر کن از کان اسکن
جهان را چو آینه سیدار تو

که از بار گشتن بود ناگزیر
کمن پیشگان اکمن چروی
بهر پیوه خود را میالای دست
کینه خنجه بود هر چه ناخوده
ز سنگش تو آسان کی اری چنگ
به سختی برون آید از جای سخت
بود قسره محتاج پالوده گه
ز زینت ورم یا بد از کا و گنج
و خاک همه ایت نباید گشت
لویدی نه بینی گشت نور کند
بنان پاره هر چار بستند چو
که صد نوک شو بین بینی و ران
یکی دیو مروم و کرد و نویسر
که آوازه فضل زوش بلب
عرق زینت و عرق و عرق و عرق
که کرد و جهان بر مکر و یو باد
عروس سخن را شکر ریز کن
سکندر خود آید چو هر چه
بزودی شود بر فلک کار تو

نور که در گذرهای اندیشه کیسه
درین پیشه چون پیشوای قوی
چون نیروی بکر از مایت است
خورغم به جمیدی که ناکرده
بدشواری آید گرسوی سنگ
همه چیز بگر بنگری سخت
گرفت نتوان با سوو گه
شکسته کو بره بر تر و خشک
خم نقره خواهی ز زینت
ز زینت کوهستان خوار زم و چند
بخاری و کلبی خسر می کرد
نروید گیسو زمار ز ران
و باز ندان نایب الا و چوینر
عراق دل افروز با و چندی
بران گل که او تازه دار نفس
تو نیز ان لبی یک علوی نژاد
گوهر کنه تیشه را نیز کن
تو گوهر کن از کان اسکن
جهان را چو آینه سیدار تو
که از بار گشتن بود ناگزیر
کمن پیشگان اکمن چروی
بهر پیوه خود را میالای دست
کینه خنجه بود هر چه ناخوده
ز سنگش تو آسان کی اری چنگ
به سختی برون آید از جای سخت
بود قسره محتاج پالوده گه
ز زینت ورم یا بد از کا و گنج
و خاک همه ایت نباید گشت
لویدی نه بینی گشت نور کند
بنان پاره هر چار بستند چو
که صد نوک شو بین بینی و ران
یکی دیو مروم و کرد و نویسر
که آوازه فضل زوش بلب
عرق زینت و عرق و عرق و عرق
که کرد و جهان بر مکر و یو باد
عروس سخن را شکر ریز کن
سکندر خود آید چو هر چه
بزودی شود بر فلک کار تو

در این کتاب که در دسترس است و در این کتاب که در دسترس است و در این کتاب که در دسترس است

[illegible]

و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان

و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان

و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان

و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان

زمین نده دار آسمان نده کن
ظفر از غصه ببرد و انگلی
جهان پهلوان نصر الدین است
مخالفت پس پیش و پیش بین
خداوند شمشیر و تخت و کلاه
برستم رکابی روان کورخش
شهان را ز رسی که آیین بود
چرا و کا هن تیغ روشن کند
چو آب شست شکار اوز
اگر تابه بر آفتاب بگردد
اگر ماه نور آبر داشته و هر
اگر انعام آن بر شتر و کوه
و شکر و می آن نعمت افزون بود
فلانی را بر هر که بپند و لم
بریزد و در اشوب چون تیغ
هر آنچه او نموده که کار زار
صلاح جان آن شب پدید
کجا کام زو خنک پیرام او
بهر دانه کوزوی تر کنار

جهانگیر و دشمن کپش دم کن
قدر خان مشرق بفرزانی
بر اعدای خود چون فلک حیرود
بدانیش که مهر و او پیش کین
شبه نوبت کن و تیغ نوبت برناه
هلم رنگ پیری هم تاج بخش
کلید آه پیشین گنج زین بود
کلید از درون گنج و آهن کند
چو سر چشیده نیل نهان که از
دران چشمه آتش بگشند
ز نقص کمالش خجسته و هر
بد آن تا کند شکر نعمت بے
ولی نصیبت پیش ازین چون بود
بزرگ آفکند چون زمینش سپر
سر تیغ کوه از سر تیغ او
نهرستم نموده نه هفت یار
که از مولدش صبح صادق وید
زمین باغیت سر سبزی از کام او
ز پر کار خطش که هر که و یار

و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان

و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان

و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان
و در طوفان که از باد و طوفان

[illegible]

و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار

و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار

و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار

کجا بخت رانی پیشیزی رو
چو از تاج او شد فلک سر بلند
چو بکند ری شاه کشور کشای
زهی حضور و بکند رکابنات
همه چیز داری که آن مغرورست
چو در صید شیران شمار بکنی
چو در جنگ فیلان کشای کنی
اگر شیر گور افکند وقت زور
چو دولت که در بند کار تو نیست
بسا گردن بخت بخت جسم
و شخص امیر انداز تو آبی بگوش
بعد از تو بد خواه جان میبرد
چو بگشت کرد از جهان تو گدا
کلاه از کوه مرت آفاق گیر
و کجاست ران جام گیتی نای
فروزنده آینه گوهر
همان خاتم لعل بر دوخته
بدین گونه شش چیز در صورت
جزین نیز بنیم ترش خصال

که از گنج او نیست چیزی در
سرش باد از ان تاج فیروز
چو خضر از ره افتاده راز نهایی
که هم ملک اردو هم آب حیات
نداری یکی چیز کان هم نیست
به تیری و و پیکر شکار افکنی
دی شاه و تیر تیران
تو شیر افکنی بلکه بهرام گور
چو مقصود کان در کنار تو نیست
که شد چون و آل کاتب نرم
یکی نرم کردن گرفته گوش
بدین عهد رایت جهان میبرد
ز شش پادشاه پادشاه یاد کار
و جمشید تیغ از دستش بر
که احکام انجم در یافت جای
نمودار تاریخ اسکندر
بهر سلیمانی انداخته
گواه سخن نامشش حرف است
که بادی برومند از و ماه سال

و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار

و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار
و کجاست که از این بزرگوار

[illegible]

سکه آنکه از گنج آراسته
 دوم مروی کردن بی قیاس
 سوم دل شفقت بر راستن
 چهارم علم بر اثر یزدون
 همان خیمه از محبت مژده غم
 ششم عهد و پیمان نگذاشتن
 ز تو تشبیهت بپروای میباد
 پیروزان دولت و شاهین بجای
 دهم مار از برای تو توفیر سج
 بیلسانی ان جام یا قوت بار
 که تا مست کنی ان جام باقی شویم

دست بازوهای ناخوابسته
 عوض بازنا جستن این حق شناس
 ستدیده اوادول خواستن
 چو خورشید شکسته به تنها زمین
 ز روی کریم عفو کردن گناه
 وفاداری از یاد ننگه داشتن
 وزین شش خصالت خدائی مبارک
 سکه در خزینه یکدیگر در شکاف
 سکه مار محمد و دیگر یار گنج
 بیاید شهنشه بکا هم سپار
 پند مننده لعل ساسنه شودم

خطاب پیر و شاه بطریق القضاة

جهان خسرو ازیرفت آسمان
 جهان را بفرمان چندین بلاد
 همه شب که مشه طوف کرد و کن
 همه روز خورشید با تاج زر
 سپارنده پادشاهی ^{بهره داری} بتو
 بدان دولت که شاهی کنی

طرف در پیچ توئی بگیان
 ستون درشت ذات الهاد
 چراغ غمزار و غن اخزون کنند
 بپایین تخت تو بنزد و کمر
 سپرد از جهان هر چه خرابی تو
 چو دادگر شوی داد خواهی کنی

[illegible]

دور ازین قصه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو

دور ازین قصه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو

نه بازی کشید بر پر پشته زور
سپاس خداوند گیتی بهناه
با صفات شسته چشم دارم
که از آفتاب بیستاد کار دور
اگر بیک نواز دور در موج
درین گنج نامه زراز جهان
کسی کو کلید زرار دبدست
و که گنج پنهان نیارد بدید
تو دانی که این کوهر نیم شست
نشاط از تو دارد که سفت شستم
خرد کا سحان را زمین می کند
چو فرمان چنین آید از شهر یار
بگفتار شسته زار تر شستم
فرستم عروسی بآن بزمگاه
عروسی چنین شاه را بنده با
در دیده دهن بد سگالش چو راغ
ز چشم بدس نیاید بگذرند
باندازه آن که نزدیک دور
کل باغ شسته عالم هر روز باد

نه پیل کشید پای بر پشته مور
که پیش ست زین قصه انصاف شاه
که یسند درین استان آید
سایه بدو گسترانده بود
سراینده را سر رار و باوج
کلید شسته گنج کردم نهان
طلسم بسی گنج و آرد بدست
شو و خشمم آخر بزرین کلید
چو خیمه ها دار و اندر رفت
سرا و ارست افروخته شستم
برین آفرین آفرین می کند
که بر نام من نقش بند این نگار
بگفت کسان مغرور تر شستم
کز و چشمه روشن شو و بزم شاه
بران فغانی فغانی فرخنده باد
زبان سوخته و شمشیر چوین
که پیوسته سوز و دلش سست
چراغ جهان تاب هست نر
چراغ شمشیر شعل بر و ز باد

دور ازین قصه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو

دور ازین قصه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو
که در کوه شادان و دلجو

اینها را بر آن بسته بوم ای صول که در پیش
 رزیک و گاه و آنانی باشند و در بعضی بانی
 بعضی گویند نام قاضی خیلانی اند و گاهی شیخ
 و گاهی است که تصور آن مانده در کتاب
 و در بعضی است که تصور آن مانده در کتاب
 و در بعضی است که تصور آن مانده در کتاب
 و در بعضی است که تصور آن مانده در کتاب

بایستی شد خسلق را به منون
برشید از جهان شورش رنگا
رسودای هندوز صفرائی وس
شد آیدیه بصیت بیان اس او
چو عمرش فرس ماند بر سب سال
وگر نه که برست افرو د هفت
اژان وز کوشد به بنجیم
چو بر دین حق و اش هنوز شد
بسی حجت نگینت بر دین پاک
بهر گردش گرد پر کار و هر
ز هندوستان تا باقصای هم
هم ادو اد زیور سمرقند را
بناگرد شهری چو شمشیر
در شوبند اول که در بند یافت
ز بلغار بگذر که از کاراوست
همه سد یا حج زو شد بلند
جنین نیز بسیار بنیاد کرد
چو عوم مدان پیکر پاک را
صلیب خطی در جهان بر کشید

تاریکی او رو جو هر بدون
دو دار استمد تاج و اور رنگ را
فروشست عالم چو بیت العرس
سر تخت کیخسروی جلای او
بشکستند بر دل نه د و ال
بنجیم بر خجست برت رفت
توشت دنا رخ اسکت
چو دولت در افاق فیروز شد
عسارت بسی کرو بر روی خاک
بناگرد چندین گرانمایه شهر
بر نگینت شهری در هر مزر و بوم
سمرقند کا پنهان چندا
گذا انسان کند شهر کم گیری
بشیر خیز و زان خرمند یافت
بناگاه صلیب بن غار اوست
که بست پنهان نوه بر که بند
که نتوان ترین پیش از ویا کرد
که شمشیر کند گوهر خاک را
انسان پیش کا صلیب پدید

بیا باغبان خست می ساز کن
 نظامی بباغ آمد از شهر بند
 ز جعد نهفته بر انگیز تان
 لب غنچه را کایدش بوی شیر
 سحر سرور بان برکش فراخ
 یکی مژده بر سوئی بلبل برار
 ز پیامی سبزه فرو نشوی گرو
 دل لاله را که مد از خون بخش
 سر سبزین راز موی نرسید
 لب تارون راحی الود کن
 سحر باد رویه از ارغوان
 بپوشش تنگان چمن باز بین
 بشیر سبزی او عشق چون مکن
 هویت دل بوستان دلکش مست
 و خندان گشتند طرف باغ
 بلخ زبان بسته آواز ده
 سراسیمه کن ناله چنگ را
 سحر زلف معشوق اطوق ساز
 ربا حیرت سیراب را دسته بند

گل آمد در باغ را باز کن
 بیکارای بستان بچینی پرند
 سر ز گنس مست برکش خواب
 بکام گل سبزه در دم سیر
 بقری خبر ده که بنرسد شاخ
 که همدا گل آمد بستان قرا
 که روشن بشستن شود لاخورد
 فرو مال خوش به خاک پوش
 سیاه ده از سایه مشک تید
 بخیری زمین از راند و کن
 روان کن موکلین اب وان
 کشت خط دران خط و نازنین
 سلامی بهر سبزه هب سیان
 هوای دل بوستان این خوش است
 برافروخته هر گل چون چراغ
 که بر دواز پاریش راسازده
 بر او برقص این دل تنگ را
 بر افکن ز گردن خود این طوق باز
 بر افشان بیا لای سر و لبند

قریب باغبان خست می ساز کن
 نظامی بباغ آمد از شهر بند
 ز جعد نهفته بر انگیز تان
 لب غنچه را کایدش بوی شیر
 سحر سرور بان برکش فراخ
 یکی مژده بر سوئی بلبل برار
 ز پیامی سبزه فرو نشوی گرو
 دل لاله را که مد از خون بخش
 سر سبزین راز موی نرسید
 لب تارون راحی الود کن
 سحر باد رویه از ارغوان
 بپوشش تنگان چمن باز بین
 بشیر سبزی او عشق چون مکن
 هویت دل بوستان دلکش مست
 و خندان گشتند طرف باغ
 بلخ زبان بسته آواز ده
 سراسیمه کن ناله چنگ را
 سحر زلف معشوق اطوق ساز
 ربا حیرت سیراب را دسته بند

گل آمد در باغ را باز کن
 بیکارای بستان بچینی پرند
 سر ز گنس مست برکش خواب
 بکام گل سبزه در دم سیر
 بقری خبر ده که بنرسد شاخ
 که همدا گل آمد بستان قرا
 که روشن بشستن شود لاخورد
 فرو مال خوش به خاک پوش
 سیاه ده از سایه مشک تید
 بخیری زمین از راند و کن
 روان کن موکلین اب وان
 کشت خط دران خط و نازنین
 سلامی بهر سبزه هب سیان
 هوای دل بوستان این خوش است
 برافروخته هر گل چون چراغ
 که بر دواز پاریش راسازده
 بر او برقص این دل تنگ را
 بر افکن ز گردن خود این طوق باز
 بر افشان بیا لای سر و لبند

قریب باغبان خست می ساز کن
 نظامی بباغ آمد از شهر بند
 ز جعد نهفته بر انگیز تان
 لب غنچه را کایدش بوی شیر
 سحر سرور بان برکش فراخ
 یکی مژده بر سوئی بلبل برار
 ز پیامی سبزه فرو نشوی گرو
 دل لاله را که مد از خون بخش
 سر سبزین راز موی نرسید
 لب تارون راحی الود کن
 سحر باد رویه از ارغوان
 بپوشش تنگان چمن باز بین
 بشیر سبزی او عشق چون مکن
 هویت دل بوستان دلکش مست
 و خندان گشتند طرف باغ
 بلخ زبان بسته آواز ده
 سراسیمه کن ناله چنگ را
 سحر زلف معشوق اطوق ساز
 ربا حیرت سیراب را دسته بند

از آن سیکون سکه نوهار
 پیسه این بر که آب گنجینه
 در آن بزمه خسروانی خرام
 بمن ده که می خوردن امونم
 بیا جسد یقان غربت گری
 چو دوران ما هم مانند
 بقصد چنین خسترم و شایند
 ز بوی گل و سایه نسر و بون
 بچینیدن آمد عروسی باغ
 سزاف در عطف دهن شان
 رخی چین گل و برگل اورده خن
 که بر یاد مشاهیران فوشن
 نشتم همی با جهان دیدگان
 ز چندین سخنهای زیبا و غن
 هنوزم زبان از سخن سیر نیست
 شمس گنهای کمن ساختم
 چو خست زن اوردم اول هیچ
 وز چوب و شیرین گیختم
 وز انجاسر آید ده بیرون دم

درم ریزن کن بر لب جو بار
 ز سوسن بیگن باط حیر
 در افکن می خست و اسلج
 خورم خاصه کز تشنگی سوختم
 کز ایشان کی را نه بینی بجای
 خور و میزند بر یاد ما هر کس
 بیستان شدم ز میر نمر و بلند
 بیلبیل در اندک شط سخن
 فرو زنده روی چو روشن چراغ
 ز جگر گل از خنده شکر فشان
 بمن داد جامه پیر از سر خن
 جزین هر چه داری فراموش کن
 ز دم دستان پسندیدگان
 که پا لودم از چشمه خون و غن
 چو بازو بود باک شمشیر نیست
 در و نکته های انداختم
 که سستی نکردم در انکار هیچ
 بشیرین و خسرو در میختم
 در عشق لبیل و مجنون زدم

زین که در قیامت باشد که نامش
 در نشت باشد که نامش
 در نشت باشد که نامش
 در نشت باشد که نامش
 در نشت باشد که نامش
 در نشت باشد که نامش
 در نشت باشد که نامش
 در نشت باشد که نامش

کوی هم را بداند انسان فشرود
 سبب جست بروی بشیشه و تاج
 شیره روم را بود رای و رست
 کسی که دولت کند یاوری
 فرستاد چندان باو گنج و مال
 بدان سرچ خشو دشت شاه دم
 چو فتح سکندر در آمد بکار
 نه دولت و نیانه دارا کند شست
 درین داستان و ربهایی است
 چنین آمد از هوشیدان دم
 با بستنی روز بخار ه گشت
 چو تنگ آمدش وقت بار افکشی
 بوی راه بار چسار و مرد
 ندانم که پرورد خود در ترا
 در نیش خبر نه که پرورد کار
 چو غیب نمازیر بارش کشد
 چو زن سرو آن طفل میکش مانند
 که تنگ جهان ابره سنگ ای
 ملک فلیقوس از تماشا می دشت

که دارا بداند او ری شکست و
 فرستاد کس تا فرستاد خراج
 رضا جست با او خصلت
 که یار د که با او کند اووری
 گزود و دشت با پیش بدسکال
 ز موزنده آتش نهد شست مهم
 در گوشت شد گردش و زکا
 سنان از سر سنگ خارا گشت
 مرا گوش بر گفته هر کسی
 که زاهد زنی بود زبان مزبوم
 ریشه و زشوی خود او ار گشت
 بروخت بشد در دایستی
 غم طفل میخورد و جان می سپرد
 که این دوه خور و خور ترا
 چگونگی و راه پرورد در گشت
 چه اقبالها در کنارش کشد
 کس یکسانش بجای نرساند
 شد از قاف تا قاف کشو کشای
 شکارا گشتا بسوی آن گشت

۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰

بیان ای تو منی بجاست
 در قاف تا قاف تا قاف
 در قاف تا قاف تا قاف
 در قاف تا قاف تا قاف

و از این بی خبری گشت خود
 بجای او صد هجدهای بار و بار و بار
 عاقل بر باد و ضایع بی زلفت و در دهان
 این صانع و در غراب داشت این تکیه
 دلچسبست و غریبی خیال و در صحن
 خود در این زلفت اتعنا س کی و در دست
 بجای میگزید می گزید آن ناله و در
 درون این بی خبری گشت خود

و از این بی خبری گشت خود
 بجای او صد هجدهای بار و بار و بار
 عاقل بر باد و ضایع بی زلفت و در دهان
 این صانع و در غراب داشت این تکیه
 دلچسبست و غریبی خیال و در صحن
 خود در این زلفت اتعنا س کی و در دست
 بجای میگزید می گزید آن ناله و در
 درون این بی خبری گشت خود

بیالین او طلع آورده سر
 بسا در ترا گشت خود میگردد
 نو کار زن مرده پر خستند
 فروماند زن از بازی گفت
 پس از خود و معیت خود ساش
 بدار گشت نسل او پای بست
 هم از نامه مرد اینر شناس
 گزاف سخن را درستی نبود
 که از فیلقوس مردان شهریار
 سخنگو بران است باری ندا
 ز تاریخ شایان پیشینه حال
 بتی بود پاکینه لوعوس
 بابر و کسان کش بگیسوند
 ز کیس و بنفشه ز عارض سمن
 که شمع کنان نرسن بخواب
 وز مشکبو گشت مشکوی شاه
 که چند یاد او اندیش بر زبان
 ز خرمای شنه نخل بر گرفت
 بدیدار شد لولو شاهوار
 زنی شیرین گشت خودی گید
 بشهر مودتا چاکران تاختند
 خاک ره ان طفل را برگرفت
 بر در و سپر و رد و بنو غش
 و گنگو نه و هقان آفرینست
 ز تار یخ چون گرفت قیاس
 در آن هر دو گفتار چستی نبود
 درست آن شد از گفته هر یار
 و گفته چون عیاری انداخت
 چنین گوید آن پیر دیرینه
 که در بزم خاص ملک فیلقوس
 بدیدن همایون بیالین
 چو سروی که پیدا کند در چین
 حالی چو در نیمه روز آفتاب
 شرف پچان چو کار سیاه
 بر آن ماه و شه چنان مژگان
 بهر شبی شاه در بر گرفت
 شد از ابر نیسان صند باردا

[illegible]

سبب از آنست که اگر چه در این جهان است
مستجاب و مقرر هست لیکن آن شکر
چنان می تواند که می شکند پیش چه
پس در شکست و زمین طور در بعضی رخ
قولیه از شکست ظاهر آمده و گوشت
که بکلیه از آن نرسیده و گوشت از آن
موجب فرج است و گوشت از آن
زیاده از آن کمال تغذیه است و این

و کسان است که در این دنیا
 غفلت از احوال خود دارند و در کار
 دنیا و دنیا پرستی مشغولند و از یاد خدا و روز جزا غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند

<p>ز گواره بر مرکب اور و پای کمان خوست از دایه و ز جبهه پیر چو شمشیر بر تارک شمشیر کرد و زان پس نشاط سوار کیفت بیاساقی ان اسلح بر جان برشت مگر زان می اباد شستی شوم و آتش آموختن بکنند از لقو ما جس حکیم پدر از سراط طایس</p>	<p>شدا از چرخ ممد میدان گرای گمی کاغذش بر بدن گم شد در شیر افکنه جنگ با شیر کرد پی شاهی و شهر باری گرفت بمن ده که بر یاد ممد بهشت و گر غم نه کرد و همیشه شوم</p>
<p>خوشار و زکاری که دارد کسی بقدر بسندش بسیاری بود جهان میکند از بخوشوار که نه بدلی که طوفان برادر زبال همه سختی از بستگی از است چنان زری که از این بستن بایلیان گزاردنده و رنج و دقان نورد که چون شاه یونان ملک فلیقوس بفرزانه فرزند شد مهر مند چو فرزند خود را خر و من یافت نثار و پدر هیچ بایسته تر نشاندهش بدانش در آموختن</p>	<p>که باز از دستش نباشد بسی کند کار رسد از مرد کاری بود باندازه دارد و تنگ بار گ نه صرف حکم ساخته در او بحال چو در شکی خانه پر بهریم است ترا سود و و کس نباشد زیان گزاردندگان را چنین یاد کرد بر است ملک جهان چون موس که قسری بود و گوهر هر جیب شد این که شایسته فرزند یافت ز فرزند شایسته شایسته تر که گوهر شود سنگ آفر و ختن</p>

باید که در این دنیا
 غفلت از احوال خود دارند و در کار
 دنیا و دنیا پرستی مشغولند و از یاد خدا و روز جزا غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند

و کسان است که در این دنیا
 غفلت از احوال خود دارند و در کار
 دنیا و دنیا پرستی مشغولند و از یاد خدا و روز جزا غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند

و کسان است که در این دنیا
 غفلت از احوال خود دارند و در کار
 دنیا و دنیا پرستی مشغولند و از یاد خدا و روز جزا غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند
 و در این دنیا بیهوده عمر خود را میگذرانند و از نعمت خداوند غافلند

ای یار پرند کار خون باو بجای خنجر
 قلم و قلمبرداشت و کلماتی شرح
 چوین کس گرفت و قلم سر دشمنان بر پیش
 بکین آردون طبع بودن
 پیکش ای جهان در جهان کین کین
 در دستش مطلوب کشور فردا میبست
 نوشته

و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار

و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار

و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار

بیاورای این درس و تعلیم را
 نظر بر نداری از فرزندان من
 پرستوری او شوی شغل سنج
 ترا دولت او را بهتر یا درست
 بهتر هر کجا یافت قدری تمام
 همان دولتی کار جهندی گفت
 چو خواهی که بر من سانی سر
 مگر آوه با او بهم داد دست
 که شاه بهی چو بر من کند شغل است
 نتایجم سر زاری و پیمان او
 سر انجام کمال یاری نمود
 چو ستاده است کان طفل خرد
 از آن هندی حمت شکلی کشید
 بدو داد کبر جوت او قوت کافر
 اگر غالب از دایره نام تهیت
 و گزینان که نا غلبتی قیاس
 شبه آن حرف بستند ز دایمی
 چو بروقت آن حرف بگاشتی
 بدینگونه میسر است برای هوش

پرستش از می زرو و ستم
 بجا آورستی حق پیوند من
 که دستور دانا به از تاج و گنج
 هنر مند باد دولتی در خوست
 بدولت خدائی بر او رونام
 ترسای بلند ان بلندی گفت
 ازین نرو بان باشد تالار
 پذیرفتگی بران عهد است
 و میرای بود بر من یزد کو است
 نه بندم مگر چو بفرمان او
 بران عهد شاه استواری نمود
 بخوابد زگر و گلستان کوی برد
 که مغلوب و غالب و شد پدید
 بنام خود و خوسم خود بر شمار
 شمار ظفیفه در سر انجام است
 ز غالب از خویش می براس
 شد آن داور ی پیش او و پند
 نه پیروزی خود و خسر داشتی
 ز هر وانش آورد و یکی بچو ش

و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار

و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار

و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار

و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار
 است و بسیار از این امر برای ما بسیار

[illegible]

کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس
 و کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس
 و کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس
 و کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس

<p> که نقشش از کبریا بر سر نهادد گزیده بکمال جهان نقش بر زو جوموم بدو تاج و تخت پذیرا گشته نمود آنچه را پیش پندیده عملهای پیشینه بر پای داشت بدان عهد پیشینه بی محی نشود نقش کس در آن شغل با او همبست پیشین کشته تیغ او تیر نقش جدید کس در تیر از روی او که در زوئی گوشه شیر خامه بهر کشته تیر انداخته ز گور و گوزنشش نه روی شفا میرزیر کان شد در اناتری یکی جدول انجمن است که انجمن سواد جیش را در حق کس جهان را از یون دید در جوش بدین هر دو بر تخت بنشینست در آن کار کردش فلک یوری بر جهان سر سبزی ارسته </p>	<p> که از اری نقشش گوازش پذیرد چنین نقش بند و که چون شاه روم ولایت ز عدلش بر پا واده گشت همان سبک گزید و دیده بود همان عهد و پیمانی بر جای داشت بدین را همان گنج زر می سپرد ز فرمان بران ملک فیستوس که بود از پدر دولت انگیز تر چنان شد که باز و باز روی او چو زور و پیچیدی اندام کبابه ز سپهر کمان بخشی بنخیر که شیر کردی شکار ربو و از دیران توانا تری چه خطش تلم بر آفتاب فلک زان خط جدول انجمن جناب جهانگیری او در پیش همش هوش دل بود هر دو روست بهر کار کو جست نام اوری همه دم از آن سرو نو خاسته </p>	<p> و کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس و کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس و کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس و کمال از پدر منی او فیضی که از او بهر کس </p>
--	---	---

ای بجز این که در این کتاب است
 ای بجز این که در این کتاب است
 ای بجز این که در این کتاب است
 ای بجز این که در این کتاب است

این کتاب در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است

که از جمله دور گیران شدند
 برای وزیر جهان گوی بر
 تن شاه باید که ماند درست
 که در دسملک شوریده مغر
 کند و در بافت آفتاب
 ز داور نباشد جهان اگر
 وزین داور می چشم بر و باد
 بمن ده که دارم غم جاگرای
 غم چند را در نور دم سباط

پذیرای پند وزیران شدند
 شه مکه بدخواه را کرد
 مرا و ترا اگر شود پایست
 سباده که شه را رسد پای لغز
 چو باشد که باشد با نری
 جهان دادخواه است شد و تکیه
 جهان ابصاحب جهان غم باد
 بیاساقی آن شربت انضرای
 که چون بن آن شربت دم نشاط

این کتاب در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است

تکلم مصریان از زنگیان پیش کت در

به حضرت مراد کت پسران
 دهل زن بر دهم به و وال
 بجو هر کس خاطر ایسم
 به بند ارد آسید جانی کت
 ستیزه کند بادل خار سنگ
 که آسان پر از در توان کرد گوش
 نماندی یک آنجه بر سرچ شاخ
 که از اش چنین کسین کرد و با کشند

چو سراج اندوم کر بر وزیران
 خر و س غش و غوغا و کوفت مال
 من از خواب اسوده بر خاستم
 طلبکار کو هر که کانی کت
 بخت به لعلی که آرد و چنگ
 چنداری ای مر آسان خوش
 که انچه خور مرغ بودی فراخ
 که از ده پیکر این پر و تندر

این کتاب در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است

این کتاب در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است

این کتاب در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است
 و در بیان حقایق و معانی است که در کتب دیگر نمانده است

که چون باد او ان جی سیر
 بجلو بر آورده خورشید و شست
 سکنه بآمین شایان پیش
 غلامان گلپره و دلربا
 گیتی باده می خورد و ریادی
 شسته چنین چون یکی چشمه نور
 خیر و صاحب خبثت و شاه
 تظلم زانستد بر شاه روم
 رسیدند چندان میان جنگ
 سوار و جهان اچنان در نوشت
 بیابانیا نه جو قطران سیاه
 بشته کوسه و پیر کودک شتر
 نه رسته که پیداکن شتر
 همه آدمی خوار و مردم گدازی
 گر اید یاری گری شهریار
 نه مشرو نه انس نه خج ماند نه روم
 و جمع جیستین در آن گنده کیم
 شته و او گرد آورده پناه
 هراسان شد از لشکر بقیاس

جمل جهان ابرافروخت هر
 مرد سانه بر کرسی زشت
 بر راست بزمی در ایوان پیش
 کمر در کمر گرد و تختش پیاس
 گهی گنج میر بخت بر و دنی
 که آواز داد اند از راه دور
 که پیشتی ستم دیده و او خوا
 که بر مصریان تنگ شد فرج
 که شد در میان گذرگاه تنگ
 که سودا و زار آمد در آن کو و شت
 از آن شیش کانه بر میان گیاه
 به خورلی روند آن به مستند شت
 نه بیچاکس محبت از روم شان
 ندر و درین دیر می سپاری
 و گر نه بهار اچ رفتان دیار
 گدازندان کوره آتش جیوم
 و گر حکم شده راست ناپنده ایم
 چو داشت کار و روزگار سپاه
 نباید که وانا بود و سته هراس

در غلامان گلپره و دلربا
 سکنه بآمین شایان پیش
 غلامان گلپره و دلربا
 گیتی باده می خورد و ریادی
 شسته چنین چون یکی چشمه نور
 خیر و صاحب خبثت و شاه
 تظلم زانستد بر شاه روم
 رسیدند چندان میان جنگ
 سوار و جهان اچنان در نوشت
 بیابانیا نه جو قطران سیاه
 بشته کوسه و پیر کودک شتر
 نه رسته که پیداکن شتر
 همه آدمی خوار و مردم گدازی
 گر اید یاری گری شهریار
 نه مشرو نه انس نه خج ماند نه روم
 و جمع جیستین در آن گنده کیم
 شته و او گرد آورده پناه
 هراسان شد از لشکر بقیاس

جمل جهان ابرافروخت هر
 مرد سانه بر کرسی زشت
 بر راست بزمی در ایوان پیش
 کمر در کمر گرد و تختش پیاس
 گهی گنج میر بخت بر و دنی
 که آواز داد اند از راه دور
 که پیشتی ستم دیده و او خوا
 که بر مصریان تنگ شد فرج
 که شد در میان گذرگاه تنگ
 که سودا و زار آمد در آن کو و شت
 از آن شیش کانه بر میان گیاه
 به خورلی روند آن به مستند شت
 نه بیچاکس محبت از روم شان
 ندر و درین دیر می سپاری
 و گر نه بهار اچ رفتان دیار
 گدازندان کوره آتش جیوم
 و گر حکم شده راست ناپنده ایم
 چو داشت کار و روزگار سپاه
 نباید که وانا بود و سته هراس

جمل جهان ابرافروخت هر
 مرد سانه بر کرسی زشت
 بر راست بزمی در ایوان پیش
 کمر در کمر گرد و تختش پیاس
 گهی گنج میر بخت بر و دنی
 که آواز داد اند از راه دور
 که پیشتی ستم دیده و او خوا
 که بر مصریان تنگ شد فرج
 که شد در میان گذرگاه تنگ
 که سودا و زار آمد در آن کو و شت
 از آن شیش کانه بر میان گیاه
 به خورلی روند آن به مستند شت
 نه بیچاکس محبت از روم شان
 ندر و درین دیر می سپاری
 و گر نه بهار اچ رفتان دیار
 گدازندان کوره آتش جیوم
 و گر حکم شده راست ناپنده ایم
 چو داشت کار و روزگار سپاه
 نباید که وانا بود و سته هراس

جمل جهان ابرافروخت هر
 مرد سانه بر کرسی زشت
 بر راست بزمی در ایوان پیش
 کمر در کمر گرد و تختش پیاس
 گهی گنج میر بخت بر و دنی
 که آواز داد اند از راه دور
 که پیشتی ستم دیده و او خوا
 که بر مصریان تنگ شد فرج
 که شد در میان گذرگاه تنگ
 که سودا و زار آمد در آن کو و شت
 از آن شیش کانه بر میان گیاه
 به خورلی روند آن به مستند شت
 نه بیچاکس محبت از روم شان
 ندر و درین دیر می سپاری
 و گر نه بهار اچ رفتان دیار
 گدازندان کوره آتش جیوم
 و گر حکم شده راست ناپنده ایم
 چو داشت کار و روزگار سپاه
 نباید که وانا بود و سته هراس

[illegible]

وزیرین در سبزه چمن با او برانند
پیر پنهانی شاه شد حسدش
هلاک چنان از دایه ای که
که شد راقوی ترکند پایگاه
براید بس و سنگ نام تو
شود دوست پیر و شیرین
ز مکتب و نوبه بر وایت بون
فرورنده بر قش بر آمد به میخ
و لیش میوه شد حسدش
بندیدندش از ان بون
کند لشکرش سومی صحرا جیل
دو سپه بسوی بیابان شدند
بگینش خواه زنگی که گشت
بهان گشت و در چشم زنگی سیاه
شد از بهایاک بر خاکست
زمین را از جنبش بر افتاد
و او فتاد آسمان زمین
شده ماسه و گاو را سرگران
بوحش بیابان و زار گذرند

پسندیدند هندی اهل است اینک
وزیران این دربار بسیارست و چند
عبارت اگر چه بی فایان معلوم شود
که چندین مخفف چاپیدند است
و از در میان این باب است
و از در میان این باب است
و از در میان این باب است

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

[illegible]

[illegible]

در اندام شیران پولاد و خاس
 که در شب ستاره ز تار یک میخ
 و در گونه صفها بر ابراستند
 و در وریای آتش بجوش آمدند
 سپید و سیاه چون گریز و رنگ
 ز خون دلیران مین گزیده اعل
 بسی خلق را برده از خویشتن
 در خشان تر از چشمه آفتاب
 زمین در میان آسمان در کند
 جناحی بر آستین چون عروس
 جناحی بر او چون بیستون
 چو گرد و گریه گریه های کوه
 ز خرطوم تا دم در این غریق
 برو زنگی بر سر ز مشک تاج
 ز روی آتش از خود بر آتش روی
 شد از پای پیلان زمین نملگون
 هر گونه که و صمد میل بند
 فتنها شد از مهر بر دست
 ز لشکر که زنگ بکشاد کام

روار و زنان تیر پولاد و ساس
 پلارک چنان تافت از روی تیغ
 و لشکر و گریه بر خاستند
 دوا برانه و دوسود در خورشید
 بر آینه شکر روم و رنگ
 سیم باد پایان پولاد و فعل
 ترنگ کمانهای باز و شکن
 در فشان تیغ آینه تاب
 زده لشکر روم رایت بلند
 بقلب اندر کند رقیقوس
 ز پیش سپه زنی قهر گون
 صف شنده پیلان یکجا گرو
 مژه چون سنان چشمها چون حقیق
 جدا گانه بر هر یکی تخت عاج
 چو آواز بر میل سرکش زوی
 ز بسیل کاد بچالیش برون
 پیاده روان کرد بر میل بند
 چو آیین بیکار شد ساخت
 شکر سیاه هی ز را چه بنام

در اندام شیران پولاد و خاس
 که در شب ستاره ز تار یک میخ
 و در گونه صفها بر ابراستند
 و در وریای آتش بجوش آمدند
 سپید و سیاه چون گریز و رنگ
 ز خون دلیران مین گزیده اعل
 بسی خلق را برده از خویشتن
 در خشان تر از چشمه آفتاب
 زمین در میان آسمان در کند
 جناحی بر آستین چون عروس
 جناحی بر او چون بیستون
 چو گرد و گریه گریه های کوه
 ز خرطوم تا دم در این غریق
 برو زنگی بر سر ز مشک تاج
 ز روی آتش از خود بر آتش روی
 شد از پای پیلان زمین نملگون
 هر گونه که و صمد میل بند
 فتنها شد از مهر بر دست
 ز لشکر که زنگ بکشاد کام

در اندام شیران پولاد و خاس
 که در شب ستاره ز تار یک میخ
 و در گونه صفها بر ابراستند
 و در وریای آتش بجوش آمدند
 سپید و سیاه چون گریز و رنگ
 ز خون دلیران مین گزیده اعل
 بسی خلق را برده از خویشتن
 در خشان تر از چشمه آفتاب
 زمین در میان آسمان در کند
 جناحی بر آستین چون عروس
 جناحی بر او چون بیستون
 چو گرد و گریه گریه های کوه
 ز خرطوم تا دم در این غریق
 برو زنگی بر سر ز مشک تاج
 ز روی آتش از خود بر آتش روی
 شد از پای پیلان زمین نملگون
 هر گونه که و صمد میل بند
 فتنها شد از مهر بر دست
 ز لشکر که زنگ بکشاد کام

در اندام شیران پولاد و خاس
 که در شب ستاره ز تار یک میخ
 و در گونه صفها بر ابراستند
 و در وریای آتش بجوش آمدند
 سپید و سیاه چون گریز و رنگ
 ز خون دلیران مین گزیده اعل
 بسی خلق را برده از خویشتن
 در خشان تر از چشمه آفتاب
 زمین در میان آسمان در کند
 جناحی بر آستین چون عروس
 جناحی بر او چون بیستون
 چو گرد و گریه گریه های کوه
 ز خرطوم تا دم در این غریق
 برو زنگی بر سر ز مشک تاج
 ز روی آتش از خود بر آتش روی
 شد از پای پیلان زمین نملگون
 هر گونه که و صمد میل بند
 فتنها شد از مهر بر دست
 ز لشکر که زنگ بکشاد کام

ستیزه بسی هست از نرم نیت
سینه شیریں الماس دندان بود
چو ماری که بحد ز سودای رنج
بران آتش افکند خود در کشت
چو پروانه کایدش خون بوش
بیک ضربت از تن سرش در بود
فلک هم داد در پایش سنگ
که تا چشم بر می بندد ^{راجه} سرش ^{راجه} نهاد
سکته شده چون خرامنده ماه
به تیغ اندازد میان در تیرد
که با آن زبانه شود زرم ساز
چو از کوره آتشین موم را
نیاید بناورد آو کس بدون
زیر کار موکب نمی کرد جای
بزرگی کشته نیزه را داد و هیچ
ور آورد بولاد هندی بسر
چو مرغول زنگی گره در گره
حاصل فرو ^{سوی} همیشه از طرف دوش
بخم چون کمان گشته چایان

ملا و کسی در همان شرم نیست
 چو من ز نکی آنکه که خند آن بود
 بگفت این برزد و برابر و هیچ
 ز روی سواری توانا و چیست
 آتش کشی باز مالید گوش
 در آمد بدوزنکی جنگ بود
 و گرینه خواهی در انداخت
 در روزی رفت چون تند باد
 و گر پیلو آن ز قلب سپاه
 چنین تا بقدر هفتاد و مر
 و گر هیچکس را نیاید نیان
 دل از جای شد لشکر روم
 چو کرد آن زبانی سپه از بون
 شه گردان شاه گردون گوی
 بر داشت بر جنگ نکی به هیچ
 زده بر میان کو هر کس کمر
 به تن بر یکی آسمان کون زره
 یثانی یکی تیغ زهراب جوش
 کشدی چو ابروی جفا چیان

ستیزه بسی هست از رم نیست
 سیه شیری الماس ندان بود
 چو ماری که بچرخ سودای رخ
 بران آتش افکند خود در کشت
 چو چرخ دانه کایدش خون جوش
 بیک ضربت از تن سرش برود
 فلک هم در او در پایش سنگ
 که تا چشم بر می بندد سر نهاد
 سبکتر شده چون خرامنده ماه
 به تیغ آمد از روم میان در برود
 که با آن زبانی شود زرم ساز
 چو از کوره آتشین موم را
 نیاید بنا و در او کس بدون
 ز پیکر کار موکب نمی کرد جای
 بزنگی کشته نیزه را و او هیچ
 در او رود بود و دهنده ی سر
 چو مرغول زنگی گره در گره
 حامل فروخته از طرف و ش
 بخم چون گمان گوشه جافیان

خند و جان نیاید که به خیر نیست
 از لاس زار و جان آنکه در دست
 چو بخت مستعد چو زنگی که در دست
 خندان در دل زنگی که در دست
 طبعیت چو کبابان و در دست
 جرات و سبکال بود و در دست
 خندان در دل زنگی که در دست
 طبعیت چو کبابان و در دست
 جرات و سبکال بود و در دست
 خندان در دل زنگی که در دست
 طبعیت چو کبابان و در دست
 جرات و سبکال بود و در دست

در این بیت قافیه است و نظایر آن در دیوان
 برای تشبیه و تعجب است که گفته اند
 چون در پیشگاهش ایستادند و در پیشگاهش
 برای تشبیه و تعجب است که گفته اند
 در این بیت قافیه است و نظایر آن در دیوان
 برای تشبیه و تعجب است که گفته اند

در آمد بزمین کن خسته پیل زور
 نمودان قوی را قوی مست
 چگونه جدمیر زمین آفتاب
 به تندی در آمد بران آه من
 عقاب جوان آید بر امیر
 کهنم بر تو عالم چو رویت سیاه
 درین حرکه کرد خوانی گریز
 مسلسل تر از جعد موت کهن
 من اینینه ام که من افتاد رنگ
 بر د تیغ من سرخی از زخمی
 مرا خور که از دیو مردم ترم
 بیا مورت من بازوی سخت
 و گرنه سپارم سرت زیر پای
 که چون دشنه بجهت زنگی گشتم
 ز پیلان جامه و زخم پیل
 بزنگه رو و دوش سالار زنگ
 بر آورد بازو عیان پر کشاد
 یکی حر به شیر پیکر بدست
 بر افتاد تب لرزه البر ز را

سخانی بر افکنند بر پشت بوز
 عنان بگاو در بد و لت سپرد
 بکینک می چون آید عتاب
 از آن تیز تر خسر و پیلین
 بز و بانگ سوسی که ای ناغ پیر
 اگر بر نتابی عنان را ز راه
 شیه رواند اسل که از تیغ تیز
 مرو تا بخون بر خرد ویت کهن
 فتنه زنگ تیغ ایستاده رنگ
 چشیدی بروی و می آید شو در
 چه کافی که من یو مردم خورم
 ندانم تو بیکار شمشیر و سخت
 گدائی ز جاسی که مدار جای
 مشان و ممالار تازی ششم
 چو بندی زخم بر سر زخم پیل
 چو زخم کهن حلقه در گوش سنگ
 چو کشت این سخن در رکاب استاد
 برو جانم بر د چون پیل مست
 زخمی که زو بر سرش گزرا

در این بیت قافیه است و نظایر آن در دیوان
 برای تشبیه و تعجب است که گفته اند
 در این بیت قافیه است و نظایر آن در دیوان
 برای تشبیه و تعجب است که گفته اند

در این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه

بیکت خنم گزین پولاو سخت
 سیر کردن و پینه و پا و دست
 چو کار ز راه چرخ راحت برید
 شیار به بگرد از نخل بلند
 بخسرو در آمد چو تند از دما
 نشد کار گر تیغ بر درج شاه
 چو دارای روم آن سیه بازید
 چنان ضربی زد بر آن نخل
 سیر زنگی از نخل بالا افتاد
 دگر زنگی رفت سوی مصاف
 که ابر سیاه آمد از کوه زنگ
 شیه کوله و گرد بازو نم
 زین کینسم گردن پیل را
 هر آنکس که جانش با این گنم
 جهان جی چون میکان یاده کوی
 سر تیغ بر گردن افراختش
 از آن سگین تیر سیاه قوی
 چنان دیر و تیغ زنگار خور و
 سیاه قوی دگر زین بر او هم نهاد

است جان از آن کوه سی درخت
 ز سر تا قدم خود و در شکست
 سکه محنت دیگر آمد پدید
 هر اسان از و دیده نخلند
 برو کرد زخمی چو آتش دما
 بغضت پدید زنگی چو ابر سیاه
 ننگ شیه از میان بر کشید
 که شیر جوان بر کوزن کس
 چو زنگی که از نخل خرافاد
 زبان بر کشاد و بشتی گردان
 نیار و دگر از دما و ننگ
 گران کوه راهم ترا زو نم
 بدم در کشم چشمه نیل را
 بسی جامه را در سکا بن زیم
 ز خون ناف خود را کشد نافه بوی
 در آن یاده گفتن سر نهاد خشت
 عنان اند بر جانش خسروی
 که زنگی زمر کب را مد بگر و
 بزخمی دگر دیده بر هم نهاد

در این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه

در این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه
 از این کتاب که در این زمانه

[illegible]

درین برت سناکان گیریم
 بخود و باید این رزم اساطین
 که آرد و خونریزی شتاب
 بیک نیم شمشیر چون یک بخت
 تنی کرد و پهلوی پولا داد
 همکار و رسولش زنگ اند
 بدانت کا مدد و ریاسنگ
 کجا جان بر و چون اید بدم
 بهوشن بهار تیغ ترکیب کرد
 سکل بر ز رستین تا بدن
 نهاد از بر فرق چون نیم خام
 پلارک در ورفته چون بای مو
 نشاید شدن سی شیران دیر
 شکلیا بشو از خود صوری سما
 درین رزم که جنگ شیران کنیم
 درین کار غیر و زبندی است
 بجوشید خون ز دل شهریار
 ستیزنده را خون بجوش آورد
 مزن بهید پیش مردان کزاف

درین برت سناکان گیریم
 بخود و باید این رزم اساطین
 که آرد و خونریزی شتاب
 بیک نیم شمشیر چون یک بخت
 تنی کرد و پهلوی پولا داد
 همکار و رسولش زنگ اند
 بدانت کا مدد و ریاسنگ
 کجا جان بر و چون اید بدم
 بهوشن بهار تیغ ترکیب کرد
 سکل بر ز رستین تا بدن
 نهاد از بر فرق چون نیم خام
 پلارک در ورفته چون بای مو
 نشاید شدن سی شیران دیر
 شکلیا بشو از خود صوری سما
 درین رزم که جنگ شیران کنیم
 درین کار غیر و زبندی است
 بجوشید خون ز دل شهریار
 ستیزنده را خون بجوش آورد
 مزن بهید پیش مردان کزاف

درین برت سناکان گیریم
 بخود و باید این رزم اساطین
 که آرد و خونریزی شتاب
 بیک نیم شمشیر چون یک بخت
 تنی کرد و پهلوی پولا داد
 همکار و رسولش زنگ اند
 بدانت کا مدد و ریاسنگ
 کجا جان بر و چون اید بدم
 بهوشن بهار تیغ ترکیب کرد
 سکل بر ز رستین تا بدن
 نهاد از بر فرق چون نیم خام
 پلارک در ورفته چون بای مو
 نشاید شدن سی شیران دیر
 شکلیا بشو از خود صوری سما
 درین رزم که جنگ شیران کنیم
 درین کار غیر و زبندی است
 بجوشید خون ز دل شهریار
 ستیزنده را خون بجوش آورد
 مزن بهید پیش مردان کزاف

[illegible]

[illegible]

و چون که از آنجا که در روی
نامزدی است و در شش ماهی که در میان
رومانی است و در میان رومیان و در میان
رومانی است و در میان رومیان و در میان

دران تا حقن لشکر رومیان
سکندر در شمشیر بکشد دست
چو ز سکه در آمد بزنگانه رود
شیرایت شاه بر شد به ماه
فرورخت باران رحمت مرغ
ستاده ملک زیر زمین فرش
زهر سوکشان نمی چون ننگ
کشتی را که زیر علم گشتند
دران دای از رومیان گشتند
گشوی که پیش پیل گردند زور
خویش شده کو بار مردم کشند
چو خیمه آن گرفتار خواری شدند
بجستند و بر سر کارشان
شد آن وحشیان که بود از پیش
بفرمود تا داغ نشان بر شدند
فرزنده شان که در آن گرم داغ
ز شرف غارت آوردن از بهر شاه
چو شاه آن متاع گران بخت
بجز گوهرین جام و زرین نمود

بزرگی گشتی بسته هر رومیان
ببازار ز سکه در آمد گشت
ز شهر و در روی بر آمد رود
ز غوغای زنگی تکی گشت اه
فرخست زنگار زنگی مرغ
زیغور بر تن قبای بخت
بگردن در افشار با پانگ
بفرمان خسرو سر انداختند
و گردانند جز خورد و گرس نهادند
فناوند چون پیله ریای بود
کمی شتم کشد که بر شتم کشند
جش در میان نه پنهاری شدند
دشمن خود داد ز نهاریشان
نفر سو گشتن در آن کشش
جش زین سبیلغ بر کشند
کز آتش فرزند که در و چرخ
غنیمت نه بخیل در عرصه گاه
چو در یاسکے وشت پر گنج دید
مخروار کو هر اینبار خود

بازان حست از سکه در آمد گشت
ز شهر و در روی بر آمد رود
ز غوغای زنگی تکی گشت اه
فرخست زنگار زنگی مرغ
زیغور بر تن قبای بخت
بگردن در افشار با پانگ
بفرمان خسرو سر انداختند
و گردانند جز خورد و گرس نهادند
فناوند چون پیله ریای بود
کمی شتم کشد که بر شتم کشند
جش در میان نه پنهاری شدند
دشمن خود داد ز نهاریشان
نفر سو گشتن در آن کشش
جش زین سبیلغ بر کشند
کز آتش فرزند که در و چرخ
غنیمت نه بخیل در عرصه گاه
چو در یاسکے وشت پر گنج دید
مخروار کو هر اینبار خود

کند و در آن وقت
بازان حست از سکه در آمد گشت
ز شهر و در روی بر آمد رود
ز غوغای زنگی تکی گشت اه
فرخست زنگار زنگی مرغ
زیغور بر تن قبای بخت
بگردن در افشار با پانگ
بفرمان خسرو سر انداختند
و گردانند جز خورد و گرس نهادند
فناوند چون پیله ریای بود
کمی شتم کشد که بر شتم کشند
جش در میان نه پنهاری شدند
دشمن خود داد ز نهاریشان
نفر سو گشتن در آن کشش
جش زین سبیلغ بر کشند
کز آتش فرزند که در و چرخ
غنیمت نه بخیل در عرصه گاه
چو در یاسکے وشت پر گنج دید
مخروار کو هر اینبار خود

در آن حال که در میان رومیان
سکندر در شمشیر بکشد دست
چو ز سکه در آمد بزنگانه رود
شیرایت شاه بر شد به ماه
فرورخت باران رحمت مرغ
ستاده ملک زیر زمین فرش
زهر سوکشان نمی چون ننگ
کشتی را که زیر علم گشتند
دران دای از رومیان گشتند
گشوی که پیش پیل گردند زور
خویش شده کو بار مردم کشند
چو خیمه آن گرفتار خواری شدند
بجستند و بر سر کارشان
شد آن وحشیان که بود از پیش
بفرمود تا داغ نشان بر شدند
فرزنده شان که در آن گرم داغ
ز شرف غارت آوردن از بهر شاه
چو شاه آن متاع گران بخت
بجز گوهرین جام و زرین نمود

[illegible]

چنانچه می شود بگوید در صورتیکه
هی آنست از وادی که محل است عمارت بود
از رنگینان گرفته بودند آن غایت در پیشگاه
آوردند از جهت قیام به هم در میان خود
است که گرفتند خانه های بیرون را
و از رسیدن شهر کوشش بسیار نمودند
که از وادیه ها و از زمین های حاصلخیز
بسیار برداشتند و در آن

اینکه چون در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

چرخ و تخت کن نغمه نیا در
پیشانی شین گشت عرش دست
ز تو ریگد کرد و آمد بروم
بدان معم چون بختش جویستی
از اینجا بیوان در آمد ز راه
بزرگان و مافوقین جهان شدند
همه شهر بیوان بیا رفتند
نشانه در مطرب نشانند بال
مخالفت شکن شاه فیروز بخت
ز فیروزی دولت کل سگار
بسی از بیانی ز تاراج زنک
ز گنجی که او را فرستاد و هر
و گره به از یک در اماناد
گزید از غنیت طرافت بیسی
چو گوشت بهر شمشیر و اسب
نشین که مردی از هر شک
که انایهای که باشند خوب
برین طبیعتهای زین خشک
یکی شمع بر سریم که خفته

که مانند در صبر و لب
که آنجا در و مرد کا یه گشت
جان نرم در زیر مرش عبوم
بگردی از و هر چه میخواستی
که پوشیده گردون زگر سپاه
بران گوهری گوهر افشان شدند
که دیدند از و هر چه میخواستند
که آمد چنان بازی و خیال
بغیر و زقالی در آمد بخت
نشاط نوای گشت و مرد و زکا
هر سو فرستاد و بی زن سنگ
هر گنجی که او را فرستاد و هر
نه از بس در بهیم و در آرا نهاد
کز انسان دیدند طرافت بیسی
شتر بار زرتاب بخار اسب
که آیین آن خد بستاند و بجا
زمر کوب و جوهر زیبا و گنج
بصند و غنیمت و خوش
یکی خانه کا خور تا ساخته

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه
و در میان کوه و کوه

[illegible]

ز خود کرده بار بایسته تنگ
 مرصع سسرخ گوهر نگار
 گنیزان پاکب غلامان پست
 جهان تختای مکل زعاج
 پیشان زغیر پاد دست
 ز گوش بریده شتر بارما
 ز بیلان پیکار صد زنده تل
 بد انسان گرانمایای شتر
 چو آمد سباده رافج
 شکو امید دار از نزل چنان
 پیش رفت گنجینه بیتاس
 نه بجای خود پاشی ساز کرد
 فرستادن پانچ مهر سر
 سکندر رشدا ز رده از کاراو
 ز قیروزی دولت جاه خویش
 زهر سوختر کتازی نمود
 زهر کشوری قاصدان باختند
 در طعنه بر رویان بسته شد
 زمانه چو حاجر نوازی کند
 که هر پاره زو بود صد تنگ
 منطها نزاره آبدار
 بهنگام خدمت گری خندار
 بگوهر برامو باطوق قلاج
 بیالاد پنهان چو بیلان است
 ز سر پیکر کاخ خروارما
 که زرم جوشنده چون و نمل
 فرستاد با قاصد یک سهره
 مدار اسپردان گرانمای گنج
 صد را برو تیز تر شد عنان
 پذیرفته رانما داز و پاس
 در کین پوشیده را باز کرد
 نه پوشید بر رای اسکندر
 نهانی امید داشت از اراد
 نبودش سحر کین به خواه خویش
 که رومی بزنگی چه بازی نمود
 باین پیر کی تمیست ساختند
 همه رومی از بدو لی بسته شد
 به تدا و ما نور بازی کند

درین سیادانینے سے
بلیاتی ان کا قریب
میت کوست حلوائی ہر غم کئے

بنوبت در پیش افکند هر که
بمن زده که داری مروانیت
ندید و بحسب افتاب آفتاب

سگاش نمودن اسکنده بر قمر را و فال نون بنیر مزی خود

جهان بنم از بیل حمید پیر
 نه بنیم کسی را درین روزگار
 چو شمن ببلبل را بود ناگزیر
 بشغولی نغمه این سرو و
 چو بیرون جهم که گه از کج باغ
 نه چشم که از هو شیاران دست
 دگر باره از دست این دوستان
 تا شای این باغ و گلشن نغم
 گوازشگر کارگاه سخن
 که چون شاه روغن از شیونیک
 پذیرفته شد اسایش خواب
 بنور زخمت و می نوش کرد
 نبودی ز شته و در تا وقت خواب
 حسابی بجز کامرانی نداشت

یکی سوی دریا یکی سوی دُر
که میانش بود سوی آموزگار
کزین گوشه گیران شوم گوشه گیر
شوم فارغ از شغل دریا و رود
ترنجی بدستم چو روشن چراغ
که دادن توان آن ترنجش بدست
گرسنه اورم سوی این بوستان
بدو خاطر خویش ساختمش نعم
چنین گوید از موبدان کهن
براسود و آمد مرادش بچنگ
روان کرد برکت می ناب را
سرود سزایندگان گوش کرد
مغنی و ساقی در دوش و شراب
وزان به کسی زندگانی نداشت

درین سیاهانه نیست
 بهایانی آن می که قریب است
 می گوشت حلوائی هر غم گشته

بنوبت در پیش انگند هر که
 بمن ده که داروی روان میت
 ندیده بحسب آفتاب آفتاب

سگالش نمودن اسکندر بر قهر او فال زند فیزیوزی خود

جهان سیم از سبیل عینده پیر
 نه بینم کسی را درین روزگار
 چو من ببلبله را بودا نگزیر

یکی سوی دریای کی سوی در
 که میانش بود سوی آتوزگار
 کزین گوشه گیران شوم و شیر

بشغولی نغمه این سر و
 چو بیرون هم که گاه کج باغ
 نه چشم گران بوشیاران دست

گر باره از دست این دوستان
 تماشای این باغ دلکش کنم
 گوشت شکر کارگاه سخن

که چون شاه رود پیش چون تک
 پذیرفته شده اسایش خواب
 بنور زهرشت و می نوش کرد

نمودی زنده و در تا وقت خواب
 حسابی بجز کمرانی نداشت

چنینی گوید از سوبدان کمن
 بر اسود و آمد مرادش بچنگ
 روان کرد برکت می ناب را

سرود سزایندگان گوش کرد
 مغنی و ساقی و رود و شراب
 وزان به کسی زندگانی نداشت

بغیر وزی اور دشب ابروز
جهان از دود و دوش ما و بهر
می خام بیزنده چون خون خلم
چو روزی شه نو این عرو و
همه سال با افسر سخت باش
گر و گیر کن با و خام
طرب ساز و دا و جاسنه بڑ
بر و دبی شاد و بایش
برای خلبس بتر کبب جام
مگیر دجهان بر تو این کاسینت
بشیر ابلق بایه ت ناگزیر
بد و است در او می کار هم
چتره در و ده بوارت و ک
حساب نراج خراسان ف
نیا کبش در تر از و تمام
جان موده رانیر از و باز
آشای کس و ستمایش بود
ایران کرفتن کسیت کرد
بد گیر در خشان رسا نر کند

شسته جانتد اریق من فر
چو پیش فیل و فان و هر
و شلو و سیاغ و فلا طون بجام
معنی سلطینده بر بامک و د
که دولت نیا با جوان سخت باش
گر و کن کسب سزا بد جام را
نشاظمی از خواسته بده
جو داری جوانی و اقبال است
چو شیر شیر کردی تمام
جهان گیر و رسایه تلج و حمت
شیاهی گرتی سپیدی بگر
علم بر فلک آن که عالم تر است
شاه از خست و صر تاراج رنگ
ز تو این گردن شمشیر اسان کرد
بشم گنی زیش در و م شلم
بد انداد و آنچه وار و است
از ابا که زود جوایش بود
گر بند ایرانیا کسیت
در خشی که او سر برار و بلند

بغیر وزی اور دشب ابروز
جهان از دود و دوش ما و بهر
می خام بیزنده چون خون خلم
چو روزی شه نو این عرو و
همه سال با افسر سخت باش
گر و گیر کن با و خام
طرب ساز و دا و جاسنه بڑ
بر و دبی شاد و بایش
برای خلبس بتر کبب جام
مگیر دجهان بر تو این کاسینت
بشیر ابلق بایه ت ناگزیر
بد و است در او می کار هم
چتره در و ده بوارت و ک
حساب نراج خراسان ف
نیا کبش در تر از و تمام
جان موده رانیر از و باز
آشای کس و ستمایش بود
ایران کرفتن کسیت کرد
بد گیر در خشان رسا نر کند

[illegible]

قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس
 قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس
 قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس
 قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس

سپه را که فیروز مندی رسد
 دژ و دل یک شود بشکند کوه را
 امیدم چنان شد به نیروی نخت
 چه باید رسد گاه داراشدن
 شماریرکان از سر یا ورکے
 چه حجت بود پیش دارامرا
 شناسندگان سرانجام کار
 که تا چرخ گردنده و اختریت
 چرخ جهان گوهر شاه باد
 توئی آنکه نیروی منیش نیست
 بهر جا که باشی خداوند باش
 بکام تو باد اسپهر بلند
 نشست تو بر گاه فرخنده باد
 چو پرسی از ابا بفرنگ و رای
 چنانست خصلت بلای صواب
 تو بنشین گرا و با تو جنگ او رد
 ز دشت تو یک تیغ بر دشت
 گوئی که با شیر بازی کند
 ز دلا را نیاید بجز نای نوش

ز یاران یکدل بلندی رسد
 پراگندگی اردانوه را
 که بستانم از دشمنان تاج و تخت
 بجز نریه وی آشکاراشدن
 چه گویند چون باشند لکن داور
 نهانی کنسید آشکارا مرا
 دعائازه کردند بر شهریار
 وزین هر دو امینش گوهرت
 رخ شاه روشن تر از ماه باد
 برو مندی آفرینش بهشت
 زخمی که کاری بر میند باش
 ز چشم بدانت مباد اگر ند
 سران جهان پیش تو بنده باد
 گویم چون نخت شد بهمای
 که شد بر مخالف نیار و شتاب
 برو تیغ تو کار تنگ او رد
 ز دشمن سرو تیغ بگذر شستن
 زمین جای قربان بازی کند
 گراید به تو خوش اید بچوش

قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس
 قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس
 قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس
 قورده دل از چوین کس
 تو در دل از چوین کس

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات

زهی زخم که زخم چون شکر
دلان بزم آراسته چون شکر
سکندر جهان بخوی فرخ سیر
زردار در آمد سر ستاده
چو خسرو پرستان پرستش نمود
چو کرد افروین بر جهان هیلوان
زردار در آمد او ریدش نخست
که چون بود که گوهرش تاج
ز بتونی چه دیدی تو در کار ما
همان رسم دیدینه را کار بند
سکندر زگر می چنان بر فرو
کمان گوشه ابروش خم گرفت
چنان دید در قاصد امسخ
زبان چون بگری بر افشاده شد
فرمود گفت سخن سخنها سخت
که از حرم رای باشد بلند
زبان گر بگری صبور می کند
سخن که چه با او زبانه بود
چه خوش گفت فرزانه پیشین

و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات

شود در دوشک بد و در
کل افشان ترا ماه از وی
نشسته چو بر چرخ بد سیر
سنگلوی روشندل از او
هم او را و نیم شاه خود هر دو
شنیده سخن کرد با او روان
نداده خراج کس با جست
ز درگاه ما و اگر نمی خراج
که بر دی سر از خطیر کار ما
مکن سرکشی تا نیامی گرد
که از آتش دل زبانش بخت
ز تندیش گوینده را دم گرفت
که از جوش دل مغزش ابر رخ
سخنهای ناکسته گفته شد
چو گوید خداوند شمشیر و تخت
ملوید سخنهای ناسودمند
زردوری کن خویش دوری کند
گفتن هم از گفتش به بود
زبان گوشتین است تیغ آهین

و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات

و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات
داده و چون از او جان نجات

[illegible]

نباشد بخود بر ^{بر} کس مهربان
 گواردند ^{باز} پیری ^{باز} کیانی ^{باز} شربت
 که وقتیکه از گهر و تیغ و تاج
 در عدم ^{در عدم} بقیوس ^{بقیوس} گنج بن ناپدید
 منقش ^{باز} یک ^{باز} خسروانی ^{باز} بساط
 چه قاصد زبان تیغ بولا و کرد
 بر و بانگ ^{باز} ز د ^{باز} شهر یار ^{باز} دلیر
 زمانه ^{باز} دگر ^{باز} گونه ^{باز} آئین ^{باز} نهاد
 پستیان ^{باز} بساط ^{باز} کهن ^{باز} در ^{باز} نوشت
 همه ^{باز} ساله ^{باز} گو ^{باز} پختنه ^{باز} در ^{باز} سنگ
 بگردن ^{باز} کشی ^{باز} بر ^{باز} میا و ^{باز} نفس
 تر ^{باز} آآن ^{باز} کفایت ^{باز} که ^{باز} شمشیر ^{باز} من
 چو ^{باز} من ^{باز} پار ^{باز} کاس ^{باز} بے ^{باز} که ^{باز} بر ^{باز} د ^{باز} خم
 تو ^{باز} با ^{باز} آنکه ^{باز} داری ^{باز} چنان ^{باز} قی ^{باز} شه
 بر ^{باز} ان ^{باز} میا و ^{باز} که ^{باز} عز ^{باز} م ^{باز} و ^{باز} رم
 بیک ^{باز} سو ^{باز} خنم ^{باز} مح ^{باز} ص ^{باز} د ^{باز} از ^{باز} رم
 مگر ^{باز} شه ^{باز} ند ^{باز} اند ^{باز} که ^{باز} در ^{باز} روز ^{باز} جنگ
 بیک ^{باز} تا ^{باز} خن ^{باز} تا ^{باز} کجا ^{باز} تا ^{باز} ختم
 کشتی ^{باز} کار ^{باز} معانی ^{باز} و ^{باز} طوق ^{باز} و ^{باز} تاج

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

[illegible]

میں

۹۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰
 ۱۴۰۱
 ۱۴۰۲
 ۱۴۰۳
 ۱۴۰۴
 ۱۴۰۵
 ۱۴۰۶
 ۱۴۰۷
 ۱۴۰۸
 ۱۴۰۹
 ۱۴۱۰
 ۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵
 ۱۵۲۶
 ۱۵۲۷
 ۱۵۲۸
 ۱۵۲۹
 ۱۵۳۰
 ۱۵۳۱
 ۱۵۳۲
 ۱۵۳۳
 ۱۵۳۴
 ۱۵۳۵
 ۱۵۳۶
 ۱۵۳۷
 ۱۵۳۸
 ۱۵۳۹
 ۱۵۴۰
 ۱۵۴۱
 ۱۵۴۲
 ۱۵۴۳
 ۱۵۴۴
 ۱۵۴۵
 ۱۵۴۶
 ۱۵۴۷
 ۱۵۴۸
 ۱۵۴۹
 ۱۵۵۰
 ۱۵۵۱
 ۱۵۵۲
 ۱۵۵۳
 ۱۵۵۴
 ۱۵۵۵
 ۱۵۵۶
 ۱۵۵۷
 ۱۵۵۸
 ۱۵۵۹
 ۱۵۶۰
 ۱۵۶۱
 ۱۵۶۲
 ۱۵۶۳
 ۱۵۶۴
 ۱۵۶۵
 ۱۵۶۶
 ۱۵۶۷
 ۱۵۶۸
 ۱۵۶۹
 ۱۵۷۰
 ۱۵۷۱
 ۱۵۷۲
 ۱۵۷۳
 ۱۵۷۴
 ۱۵۷۵
 ۱۵۷۶
 ۱۵۷۷
 ۱۵۷۸
 ۱۵۷۹
 ۱۵۸۰
 ۱۵۸۱
 ۱۵۸۲
 ۱۵۸۳

[illegible]

چون بنگونه کردان گزاشد
فرو رخت کجند چمن سر اس

بکجند در ساد در داور س
طلب کرد مرغان کجند ربا
زمین راز کجند بخت
چو روغن که از کجند اید برن
مرا مرغ کجند خوراد سپاه
بپادشش کجند بقاصد سپرد
سپاه مرا هم بدینا شناس
بپشت خیز خویش بر بست تخت
جوابی گلو گیر چون از هر ناب
که حجت قوی دید بدخواه را
طلب کرد و نایران یاور می
زمین آهینش شد فعل ستور
همه سنگ فرسای آهین شکاف
فرو ماند عقل از شمر دن شکفت
بنهصد هزار امد اندر حساب
هی موج دریا زنده کشورش
کجا او شدان بوم را بوم خواند
صبارا شد از گرد او پای کشد
اچو شید دریا بلر زید بوم

بیک سطح مرغان درو تا خفتند
جوهر بست گفتا درین نه نمون
اگر لشکر از کجند نغبت مثله
پیش آنکه قضی می پسند ان خرد
که شته کر کشد لشکری نین قیاس
چو قاصد جوابی چنین بخت
بدار ارسانداز سکندر جواب
بر اشتقت از ان تیر کی شاه را
جهاندار دارا بدان داور می
ز چین ز خوار زم و غریب غور
سپاهی بهم کرد چون کوه قاف
چو عارض شمار سپهر گرفت
ز جنگی سواران چابک کاب
جما بخوی چون یدکر لشکرش
شاهی چو آتش سوروم راند
بارش را مبدو دریا می تند
زمین بر زمین تا با قصای دم

بکجند در ساد در داور س
طلب کرد مرغان کجند ربا
زمین راز کجند بخت
چو روغن که از کجند اید برن
مرا مرغ کجند خوراد سپاه
بپادشش کجند بقاصد سپرد
سپاه مرا هم بدینا شناس
بپشت خیز خویش بر بست تخت
جوابی گلو گیر چون از هر ناب
که حجت قوی دید بدخواه را
طلب کرد و نایران یاور می
زمین آهینش شد فعل ستور
همه سنگ فرسای آهین شکاف
فرو ماند عقل از شمر دن شکفت
بنهصد هزار امد اندر حساب
هی موج دریا زنده کشورش
کجا او شدان بوم را بوم خواند
صبارا شد از گرد او پای کشد
اچو شید دریا بلر زید بوم

بکجند در ساد در داور س
طلب کرد مرغان کجند ربا
زمین راز کجند بخت
چو روغن که از کجند اید برن
مرا مرغ کجند خوراد سپاه
بپادشش کجند بقاصد سپرد
سپاه مرا هم بدینا شناس
بپشت خیز خویش بر بست تخت
جوابی گلو گیر چون از هر ناب
که حجت قوی دید بدخواه را
طلب کرد و نایران یاور می
زمین آهینش شد فعل ستور
همه سنگ فرسای آهین شکاف
فرو ماند عقل از شمر دن شکفت
بنهصد هزار امد اندر حساب
هی موج دریا زنده کشورش
کجا او شدان بوم را بوم خواند
صبارا شد از گرد او پای کشد
اچو شید دریا بلر زید بوم

بکجند در ساد در داور س
طلب کرد مرغان کجند ربا
زمین راز کجند بخت
چو روغن که از کجند اید برن
مرا مرغ کجند خوراد سپاه
بپادشش کجند بقاصد سپرد
سپاه مرا هم بدینا شناس
بپشت خیز خویش بر بست تخت
جوابی گلو گیر چون از هر ناب
که حجت قوی دید بدخواه را
طلب کرد و نایران یاور می
زمین آهینش شد فعل ستور
همه سنگ فرسای آهین شکاف
فرو ماند عقل از شمر دن شکفت
بنهصد هزار امد اندر حساب
هی موج دریا زنده کشورش
کجا او شدان بوم را بوم خواند
صبارا شد از گرد او پای کشد
اچو شید دریا بلر زید بوم

غلبه بر زمین گشت چمن گنج گم
 بی شاه گرافتانی کند
 بیاسای آن راوق روح بخش
 من او را خورم و لغت سری بود

ز نعل ستوران بیگانه مسم
 بهر جا که آید خرابی کند
 بکام و دم بر فشان چون درخش
 مرا او خورد خاک روزی بود

ترتیب کردن سکن در لشکر بحسب دارا

چو سیکو متاعیست کار آگه
 به عالم کس سر بر او بلند
 به بازی نه پیاید این راه را
 نیندازد آن آلت از بار خویش
 میفکر کفیل گر چه غار آید ت
 خری بر کریمه ز سخته تهره
 گزارنده شرح شتابه منته
 که دارا چو لشکر بار من شیدا
 نبود اگر سکن دراز کار او
 رسیدند ز نهاریان خیل خیل
 شیخون دراز آمد ز راه
 پرتو پهنده گفت بدخواه است
 برو شاه اگر یک شیخون کند

کزین نقد عالم مباد است
 که در کار عالم بود چشمند
 نگه دارد از وز و نگاه را
 کز روزی اسان کند کار خویش
 که هنگام سر مایکار ایدت
 که از کاهلی اجل با خود نبرد
 چنین داد پر سنده را آگه
 تو گفتی که آمد قیامت پدید
 که آرد قیامت به پیکار او
 که طوفان بدریا در او رسیل
 ز پولاد پوشان زمین شد سیاه
 شب روز غافل شد آنجا که است
 ز ملکش همانان که بیرون کند

در روزی که در راه بود
 در روزی که در راه بود
 در روزی که در راه بود
 در روزی که در راه بود

غلبه بر زمین گشت چمن گنج گم
 بی شاه گرافتانی کند
 بیاسای آن راوق روح بخش
 من او را خورم و لغت سری بود
 ز نعل ستوران بیگانه مسم
 بهر جا که آید خرابی کند
 بکام و دم بر فشان چون درخش
 مرا او خورد خاک روزی بود
 ترتیب کردن سکن در لشکر بحسب دارا
 چو سیکو متاعیست کار آگه
 به عالم کس سر بر او بلند
 به بازی نه پیاید این راه را
 نیندازد آن آلت از بار خویش
 میفکر کفیل گر چه غار آید ت
 خری بر کریمه ز سخته تهره
 گزارنده شرح شتابه منته
 که دارا چو لشکر بار من شیدا
 نبود اگر سکن دراز کار او
 رسیدند ز نهاریان خیل خیل
 شیخون دراز آمد ز راه
 پرتو پهنده گفت بدخواه است
 برو شاه اگر یک شیخون کند
 کزین نقد عالم مباد است
 که در کار عالم بود چشمند
 نگه دارد از وز و نگاه را
 کز روزی اسان کند کار خویش
 که هنگام سر مایکار ایدت
 که از کاهلی اجل با خود نبرد
 چنین داد پر سنده را آگه
 تو گفتی که آمد قیامت پدید
 که آرد قیامت به پیکار او
 که طوفان بدریا در او رسیل
 ز پولاد پوشان زمین شد سیاه
 شب روز غافل شد آنجا که است
 ز ملکش همانان که بیرون کند

[illegible]

محمود شاه
دوره سلطنت
در قزوین
از

این عیون و کلمات
عشقه را که در دود
و سحر ساخته در شهر
کافیه است

الحمد لله الذي جعلنا من عباده
الذين هم خير من عباده
الذين هم خير من عباده

در این دیار از غارتش از
 کجایان سنان برون می آید و در این دیار
 در این دیار از غارتش از
 کجایان سنان برون می آید و در این دیار

<p> چو در کوی ناهخودان م نه درین راه کس خانه آباد کرد تو نیز از منی بار گردون دوش چو دریا بسرایه خویش باش بهمانی خویش تار و زمرک چو پیکله زبرگ کسان خردگان گز ازنده پیری هم از موبدان که چون شاه روم اندک است خبر گر مشد در همه مرزوم چرخش از اسراف خسته جهان را بدین خورده نوز و نو از دهر و کشتور یکبارگ ز دهر پرستی نش خسته چو درای دریا دل آگاه است ز پیران و شندل و رای زن ز هر کاروانی برای درست که بدخواه را چون سار شکست چافسون دراموزد از زنبون چو در جنگ فیروزیش دیده بود </p>	<p> به اردستان خرد کم نه که گردن زد و هقانی آزاد کرد ز گردن زنان نیاری خوش هم از بود و خود و سو خود بر تراش در خمی شود از خویشتن ساز برگ همه تن شد نکشت و تنی کرده بان گز ازش چنین کرد با نخر دان همش تیغ در دست هم خواسته که آمد برون از دمای زرم همه آلت داوری سخت که بید او را بهمانوز بود ستوه اندازد استمگار گ به موج سکندر زو یاکشت بر راست پنهان یکی انجمن دران داوری چاره کاست پلج سنج را چون کند پای که آید ز کار سگد برون ز پیر و ز چنگیش تر سیده بود </p>
--	---

در این دیار از غارتش از
 کجایان سنان برون می آید و در این دیار
 در این دیار از غارتش از
 کجایان سنان برون می آید و در این دیار

۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

شکوه کیان پیش باید نهاد
سکینگیست و باده ناز و رسند
ز شیران بود و روبه ان افوا
تهدیدست گر بایه داری کند
تو خود نیک دانی که باین شکوه
بدشت غلامان سستش و هم
هنز بری که از سگ نبونی کنی
حقانی که از پیشه گیسو گر بریز
پلنگی که ترسد ز روباه نیز
ببینی که فردا من چل زو
که باشد ز بونی خراج اوری
نشیننده بر تختگاه کیان
کرا یارزه کوس گفست گو
کلاه کیان هم کیان اسفند
مشن از تخمه بهمن و پشت کی
ز رزمین تن فرج اسفندیا
اگر باز گرد و به پیشینه راه
و گر گشتی رو بدریای من
چو دریای تلخه جواش هم

قدم در خون خویش باید نهاد
که شیر ژیان را رساند گزند
نخندند و زمین تا نگرید هوا
چون لنگی هست کو را هواری کند
ز یک طفل برومی ندارم ستوه
بجوب شبانان شکستش و هم
خر پیر یا او حسرونی کند
گرافتا و نش هست کو بر مخیز
بسوز از مغزشش بسرمایم
سرش چون سپارم هم ستور
که همسر بود با بلند افسر
سرم تلج بر سر کمر بر میان
ز من جای آبا کند جستجو
در من خوتن رومیان کی خرد
چرا ترسم از رومی سست
بر او رنگت ترین سرم ایوگا
بر و روز روشن نگر و دیاه
سری بسند افتاده و پای من
ز خاکش ستانم با بش هم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم
و زنگنه که بیان از پیش قدم

از آن ابر عاصمی چنان زیر لب
 ستیزند چون روستائی بود
 خراز زمین ز ربه که بالا کشد
 من احبید را کرده ام سر بلند
 تو ای خسته پوسیده ساجز
 نه چاک شد این چاک بی سخت
 چراغی بچشم ابرافروختن
 کشتن جسد باند نشه نوش بیا
 قبا گویند در خور و بالا بود
 ترا قهرت پیری از جامی بود
 جو پیری کس کرد از زهر شست
 ز پیری نمونه شود پای لغز
 ز پیران جو چیزست باز و ساز
 همان بر جوانان جنگانای
 تن ناتوان کی سواری کند
 سینه به که بر نابود زانکه پیر
 بهنگام غوغا گفت باید سخن
 خروش یکمیکه نو ابر کشید
 زبان بند کن تا سراری بر

که نارد و گرد دست بر آفتاب
 شکستن به از میبائی بود
 که تارخت خربنده آسان شد
 منش باز در گردن ارم شد
 ز گستاخی خسروان باز گرد
 کند ی بکوبه در انداختن
 فلک اجهان داری اموختن
 که هر جوهری را پدیدست جا
 همانا که دزیده کالا بود
 کس شتت از سر رای برد
 ز نيزه عصا به که گیر و بشت
 و اموش کار ی دراید بغز
 یکی در شتودن یکی در نماز
 را کس فروکش تو پیرانه پای
 سلاح شکسته چه یاری کند
 میانجی کند چون سد تیغ و تیر
 که به وقت بر ناوردن نارین
 سرش را بکوب باز باید برید
 زبان خشک به یا گلوگاه تر

در این کتاب که در دست است از عوامی چنان
 که در دست است از عوامی چنان
 که در دست است از عوامی چنان
 که در دست است از عوامی چنان

در این کتاب که در دست است از عوامی چنان
 که در دست است از عوامی چنان
 که در دست است از عوامی چنان
 که در دست است از عوامی چنان

[illegible]

این کس که نکر و کوسنج یافت
 کند هر چه خواهد بود حکم نیست
 و سود و سودا با او بر بند
 چو دوست کس را می شناس
 بجائی که بدخواه نمی آید بود
 بگوید ستانی ز دامن شیر
 تو ای طفل ناپخته و خام ای
 بهر چه بخواهی با منست یار کو
 چو کز دم بوی مار خوشی کنی
 اگر کردی این خوی داران ما
 چنانست و هم الم از تیغ تیز
 بر خیزد آفرین است تا و زند
 بهیضم
 بروم اندر ارم ز گرد سپاه
 میروان که آهش و شهنش
 که از روم و رومی نماند نشان
 تو آن بگای سرور رویان
 گرفتم همه آهس اری ز روم
 ز رومی چه بر خیزد و لشکرش
 گداری بخوار باد و سر ترک
 زده

یه صبی نمود آنکه او گنج یافت
 که جان او را کشتن آید
 که حکمت شده شد با سر فکیده
 کند از سر این بخت قیاس
 تواضع نمودن ز بختی بود
 که باز برستان شور و دست
 مزن چرخ با شیر جنگ ازای
 سپاهت کجا و سپه دار کو
 که با از دها جنگ جوئی کنی
 و گرنه من و تیغ چون از دها
 که یا مرگ خواهی من یا گریز
 بخور شمشیر روشن بچرخ بلند
 که چشم خورشید روشن سپاه
 بزر داشت کو خصلت آهمنست
 شوم بر سر هر دو تش نشان
 که بندی چو مهند و بختین
 در تشکده ما چهرت چو موم
 بیای ستوران برم شورش
 کجا باشد تبرک یک سید
 سلطان

این کس که نکر و کوسنج یافت
 کند هر چه خواهد بود حکم نیست
 و سود و سودا با او بر بند
 چو دوست کس را می شناس
 بجائی که بدخواه نمی آید بود
 بگوید ستانی ز دامن شیر
 تو ای طفل ناپخته و خام ای
 بهر چه بخواهی با منست یار کو
 چو کز دم بوی مار خوشی کنی
 اگر کردی این خوی داران ما
 چنانست و هم الم از تیغ تیز
 بر خیزد آفرین است تا و زند
 بهیضم
 بروم اندر ارم ز گرد سپاه
 میروان که آهش و شهنش
 که از روم و رومی نماند نشان
 تو آن بگای سرور رویان
 گرفتم همه آهس اری ز روم
 ز رومی چه بر خیزد و لشکرش
 گداری بخوار باد و سر ترک
 زده

این کس که نکر و کوسنج یافت
 کند هر چه خواهد بود حکم نیست
 و سود و سودا با او بر بند
 چو دوست کس را می شناس
 بجائی که بدخواه نمی آید بود
 بگوید ستانی ز دامن شیر
 تو ای طفل ناپخته و خام ای
 بهر چه بخواهی با منست یار کو
 چو کز دم بوی مار خوشی کنی
 اگر کردی این خوی داران ما
 چنانست و هم الم از تیغ تیز
 بر خیزد آفرین است تا و زند
 بهیضم
 بروم اندر ارم ز گرد سپاه
 میروان که آهش و شهنش
 که از روم و رومی نماند نشان
 تو آن بگای سرور رویان
 گرفتم همه آهس اری ز روم
 ز رومی چه بر خیزد و لشکرش
 گداری بخوار باد و سر ترک
 زده

[illegible]

و در میان کوهستان و در میان کوهستان
 و در میان کوهستان و در میان کوهستان
 و در میان کوهستان و در میان کوهستان
 و در میان کوهستان و در میان کوهستان

مگر تیر ترکان یغای من
 سری گو که سر بخش دارا کنی
 کمان شکنی بزرگتری ز تیر
 و گر نه چنانست و هم گوش پنج
 حذر کن ز خشم جگر جوش من
 بگو گوش خفته بمین زینهار
 بپشت شیر گردون همان چون گرفت
 تو انم که من با تو ای خام خوی
 ولیک این مثل است باشد که شاه
 بد چه خست یه از ابا بر کینه ا
 نشاید همه سال گر گینه دخت
 مزن رخنه در خانه اندان کن
 بجای میاور که جنم ز جای
 ملک خدا داده خرسند باش
 کلاعی تک کیک گوش کرد
 بشاز انجن کاجسم لافراز
 ندانم که ده همیم بخسرو ی
 زمانه کار ساز می کنند
 ز خاکی که بر آسمان فلکنه

خوردی که تندی بغوغای من
 بهار پیش دارا مدارا کنی
 زره و رنور دی پیوشی حریر
 که دانی تو هیچی و گشت نهج
 سباش ایمن از خواست گوش من
 که چند آنکه خست و وقت کا
 که خروش با باه گردون گشت
 کهنم خست که گرم از رم خوی
 به ا وقت خوار ی و رافت بجا
 قلم در کش رسم ویرینه را
 خیز و رشت تیکبار باید فروخت
 تو در رخنه باشی و لیری کن
 ندار و پر پشته بر پیل پایی
 مکن ز اهلی چنگ شیران تراش
 کمک خویشتن را فراموش کرد
 فرشته در آسمان کرد باز
 ز فرق که خواهد گرفت نوبی
 ستاره بجان که بازی کنند
 سرو چشم خود را زیان افکنه

و در میان کوهستان و در میان کوهستان
 و در میان کوهستان و در میان کوهستان
 و در میان کوهستان و در میان کوهستان
 و در میان کوهستان و در میان کوهستان

[illegible]

و درین ساکنی استمیران
 که در پیشین می گشت که می جان طمع شود
 که در پیشین می گشت که می جان طمع شود
 که در پیشین می گشت که می جان طمع شود

<p>مر آن ساکنی استمیران کوه سنگ صف لشکر گرشود و ششم مجنبان مرا تا بخت بد زمین چو خوانده نامه شخص یار سکندر بفرمود کار و شتاب ویرت سکن قلم بر گرفت جوانی بخت اینجا ناپسند چو سر بسته شد نامه و لنواز ویرامد و نامه را سر کشاد فرد خواند نامه رستارین بیاساقی از مهر دفع خار ازان می کرد شادمانی کنم</p>	<p>که در جنبش هسته دارم درنگ اگر کوه آهن بود دشت گنم بهین گویت باز کوه هم بهین بر دوار خست ان نامه چون نگار سترای بنشته نویسد جواب همت نامه در گنج و گوهر گرفت که بوسید دستش پیر بلند رساننده را در او تابر و باز ز هر نکته صد گنج را در کشاد بر اسوه چون در سخن در سخن دوائی دل رو مند ان میار اگر چند مستم جو انی کنم</p>
---	--

بیت سلسله استمیران
 از هر دو رخ خار و دوائی دل
 بیار از ان می کرد ان شادمانی کنم
 اگر چند چیز چو اسکنم
 و نظار چند بخت چو بخت
 چنانکه بیار آمده و در بخت
 و در خند چو شش از انی کنم
 آن بین در مان بده بدل جان
 طبع را خوش کنه عثمان بر سر گام
 هر خوش کنه داول و دوم ظاهر است
 و سوم ظاهر را غیر صحیح و پای بعضی کنه
 گام از ان گام ایست صاحب رفتار
 گام است چنانکه در دوار و خان بر سر
 و در دوار ایست چو است غالی از انی کنم
 زمین آسمان با عتد و اگر کنه
 که در ان زمین بر یک میان سبب
 که در ان زمین بر یک میان سبب
 که در ان زمین بر یک میان سبب

جواب نامه سکندر ارا

<p>سر نامه نام جهاندار پاک بلندی ده آسمان بلند جهان آفرین ز جهان بی نیاز زین بر ابرم بر راست چهر نیام زمین ساز شمشیر آب</p>	<p>بر اندر رستنیها از خاک کشته شده دیده هوشمند بهنگام بیچارگی چاره ساز که بخت کردش ز گردان سپر بر افروخت چون چشمه آفتاب</p>
---	---

زمین آسمان با عتد و اگر کنه
 که در ان زمین بر یک میان سبب
 که در ان زمین بر یک میان سبب
 که در ان زمین بر یک میان سبب

[illegible]

[illegible]

سکندر دیندار
حاکم بنی سکندر لشکر را بهی
درآورد یک سال و شش ماه در حالیکه
بازگشت از آنجا بود و او را

۱۰
 قوردرین پیر و امیر خجین
 که در این کتب است که در وقت و در دیگر
 این کتب است که در وقت و در دیگر
 که در این کتب است که در وقت و در دیگر
 که در این کتب است که در وقت و در دیگر

[illegible][illegible]

[illegible]

در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی

سیاست را بد بگردن سینه
 ز بس خون که در اندام و مغاک
 ز شمشیر برشته جاسی نبود
 نهنگ خندنگ از کین کمان
 کند از دمانی سلسل شنج
 و غریب زنده پیلان مست
 ز بیش تیغ برگردن انداختن
 پدر با سپر کین برابر است
 ستون علم جامه در خون نده
 ز بس خسته تیر چکان نشان
 چنان که گشت آتش کارزار
 جهانجوی دار از قلب سپاه
 ز دشمن گزاف و خصم افکنه
 هر جا که باز و برافش اختی
 نشد بر تنه تا پیر و افکش
 ز بس خون و می دران ترکاز
 وزین سوخت در شمشیر تیز
 دو دست او دیده کوشش برودن
 دوستی چنان میگزاید تیغ

ز چشم جهان در شد و شد
 چو گوگرد کسرخ آتش گشت خاک
 که در غار آواز و پاسبان نبود
 نیاسود بر یک زمین یک مان
 دهن باز کرده بتاراج تیغ
 گره در گلوئی هزاران شکست
 نیارست کس گردن افراختن
 محاسبه مهر بر غماسته
 سخات از جهان خیمه بر نده
 شده آبله دست پیکان کشان
 که از فعل سپان برآمد شرار
 بر اشفت چون شیر شتر زه سپاه
 کشاده بر و باز و بجهنم
 سر خصم در پایش انداختی
 نزد بر سر کس تا نیند آفتش
 نزار طلش و می افکنده باز
 بر آفت ز جهان رخسار
 بهر دست شمشیر الماس گردن
 از خصم را جان نیامد دریغ

در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی

در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی
 در شمشیر کینه زنی و در از غارت زنی

چو بر فرق پیل می خنجدش
 چو بر آب دریا غضب ریختی
 چو شیری که آتش ز دم برزند
 بداران و ندکان تند شیر
 شتران و نه آه که کیسو کند
 بشکر گوید که یکبار سگ
 چنان دید داری دولت خوب
 همه شکر و همه یکسر شد
 بفرمان فرمانده تاج و تخت
 عنان یکرگانی برانگیختند
 سکنند رچو غوغای بدخواهید
 بفرمود تا لشکر روم بیند
 پسندید بر دشمنان راه را
 دو لشکر چو مور و بلخ یافتند
 بشمشیر بولاد و تیر خدنگ
 چو زنبور گیلی شنیدند نیش
 سکنند در آن اورگاه سخت
 هیون بروی افکند پیل فلنی
 سبک زخم زو بر تن پهلوان

فردوسی زیر پایش سرش
 ز دریای آب آتش ایختی
 دم مادیان را بجهنم برند
 بسا شیر کز مرکب او روزید
 کز آن پهلوان پیل پلکند
 برانند بر جنگ او بار سگ
 که لشکر بخت بد چو دریای آب
 یکبارگی بر یکسر درزند
 بچو شنید لشکر کوشید سخت
 دوستی به تیغ اندر او سختند
 ز خود دست آرزوم کوتاه دید
 بدادن ندارند جانرا عزیز
 بنجاک اندر ارند بدخواه را
 بنزد جهان در جهان ساختند
 گذرگاه بر مور کردند تنگ
 زمین را بر زنبور کردند نیش
 پی افشرد ما خند بخت
 سو بیکشن شد چو آهتر سنی
 کنان زخم لرزید بر پیر و جوان

که چون آتش روز روشن گذشت
 شب آن راه بر بست پیدای
 طلای ز شکر که هر دو شاه
 ییاقی بر آمد شدن چون خراس
 بساخته که هیبت پیل مست
 غنوه تن مردم از پنج و تاب
 نیاش کنای هر دو لشکر بر آرز
 مکر کان درازی نمودی رنگ
 گشایش چنان شد و دو کوشند را
 چو خورشید روشن بر آرد کلا
 دو خسر و عنان رخسار آوردند
 باز گرم و خشنودی از یکدگر
 چو دارا در آن دوری راهت
 سوآشتی کس نشد رهنمون
 که آیرانی از روی نیش خورد
 چو فردا فشاریم در جنگ پاک
 بدین عشوه دادند شکر شکیب
 همان قاصدان نیز گردند چند
 سکندر ز دیگر طرف چاره ساز
 که باز دو دشت گنبد تیز گشت
 شکفته بود نور در سایه
 شده پاس دارند تا صبحگاه
 نیا سود و راج از بانگ پس
 سر سیمه بر ساعت خواب حبت
 نظر هر زمانی در اندر خواب
 که ای کاشکی بودی مشیت از
 بدیری پدید آمدی و ز جنگ
 که ریزند صفرای جوشنده
 پدیدار گرد و سپید آرزیه
 ره دوستی در میان آوردند
 بتا بندران برنتا بند سر
 دل ای آن بود در رای هست
 نمودند رایش بشمشیر و خون
 بقا کم کجا ریزد اندر سر و
 ز روی نمانیم یک تن بجای
 یک بر روی یک بر فزید
 که بر خون او بسته بودند عهد
 که چون پای دارد در آن کنار

و در میان آن دو دشت گنبد تیز گشت
 شکفته بود نور در سایه
 شده پاس دارند تا صبحگاه
 نیا سود و راج از بانگ پس
 سر سیمه بر ساعت خواب حبت
 نظر هر زمانی در اندر خواب
 که ای کاشکی بودی مشیت از
 بدیری پدید آمدی و ز جنگ
 که ریزند صفرای جوشنده
 پدیدار گرد و سپید آرزیه
 ره دوستی در میان آوردند
 بتا بندران برنتا بند سر
 دل ای آن بود در رای هست
 نمودند رایش بشمشیر و خون
 بقا کم کجا ریزد اندر سر و
 ز روی نمانیم یک تن بجای
 یک بر روی یک بر فزید
 که بر خون او بسته بودند عهد
 که چون پای دارد در آن کنار

و در میان آن دو دشت گنبد تیز گشت
 شکفته بود نور در سایه
 شده پاس دارند تا صبحگاه
 نیا سود و راج از بانگ پس
 سر سیمه بر ساعت خواب حبت
 نظر هر زمانی در اندر خواب
 که ای کاشکی بودی مشیت از
 بدیری پدید آمدی و ز جنگ
 که ریزند صفرای جوشنده
 پدیدار گرد و سپید آرزیه
 ره دوستی در میان آوردند
 بتا بندران برنتا بند سر
 دل ای آن بود در رای هست
 نمودند رایش بشمشیر و خون
 بقا کم کجا ریزد اندر سر و
 ز روی نمانیم یک تن بجای
 یک بر روی یک بر فزید
 که بر خون او بسته بودند عهد
 که چون پای دارد در آن کنار

و در میان آن دو دشت گنبد تیز گشت
 شکفته بود نور در سایه
 شده پاس دارند تا صبحگاه
 نیا سود و راج از بانگ پس
 سر سیمه بر ساعت خواب حبت
 نظر هر زمانی در اندر خواب
 که ای کاشکی بودی مشیت از
 بدیری پدید آمدی و ز جنگ
 که ریزند صفرای جوشنده
 پدیدار گرد و سپید آرزیه
 ره دوستی در میان آوردند
 بتا بندران برنتا بند سر
 دل ای آن بود در رای هست
 نمودند رایش بشمشیر و خون
 بقا کم کجا ریزد اندر سر و
 ز روی نمانیم یک تن بجای
 یک بر روی یک بر فزید
 که بر خون او بسته بودند عهد
 که چون پای دارد در آن کنار

[illegible]

مجلس شورای اسلامی
کتابخانه

ز تیر خرم بولاد خارا ستر
ز نوک سنان چرخ و ولایت
یلبین دهن نایح انداختن
ستان درستان سته چون کوفتار
کز زندگان زاداران رستخیز
سواران تهمیس بر دلاخته
دهان مسلح آدمی زادگان
بجانب ز خود هر کسی گشت شاد
بیارد کسی سوگ و در حر بگاه
خوگو سخن سخت پاکیزه راند
چو مرگ از یکی تن برادر هلاک
بزرگ همه شهر زین شهر دور
ز بس شسته بر کشته مزان مرد
بران جله خون بلن افتاب
سنان سکندر دران دآوری
شیرازی که شمشیر دار انگشت
چو شکر بشکر در این بخت مند
کینندگی در سپاه ایفتاد
سپه چون پرانده شد بوی جنگ

زمین را شده استخوان بزرگ
 در پرکار گردش فروماند تنگ
 نفس را نه راه بیرون تا فتن
 سپر بر سپر بسته چون لاله زار
 نه روی ربائی نه راه گریز
 گمی تیر و گه ترکش انداخته
 زمین گشته کوه از بس افتادگان
 کس از کشتن کس نیاورد یاد
 نه کس جز قزاقند پوشد سیاه
 که مرگی بانوهر را جشن خواند
 شود شهری از گریه اندهناک
 نگریه کسی که بود نا صبور
 شده راه بر بسته بر ره نورد
 چون یلوفر افکند ز ورق آب
 سبیل برود بر چشمه خاوری
 تیش در رول سنگ خاگر کند
 قیامت ز گیتی برانگیختند
 پرتو میشد سازم شاه او فتاد
 فراخی در آمد بیدان تنگ

[illegible]

قد وادرم
 ختم وادرم
 دلم وادرم
 آن تو وادرم
 یعنی وادرم
 دران وادرم
 بیا وادرم
 گفت وادرم
 گفت وادرم
 گفت وادرم
 گفت وادرم

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

کس از خاصکان پیش در آمد بود
 دو سر و تنک غدار چون پیلست
 در افتاد و از ابدان زخمی
 درخت کیاست در آمد و خاک
 بر تاج تن نازک از درد و داغ
 کشنده دو سر و تنک زنده ای
 که تنش زد شمن بر این خستیم
 بیک زخم کردیم کارش تنباه
 بیابا به بسنی و باور گنه
 چو آمد ز ما آنچه کردیم را
 باخس گنجی که پذیرفت
 سکندر چو دست کاین ابلهان
 پشیمان شد از کرده پیمان خویش
 فرومید امید واری ز مرد
 نشان حسرت کان کشور رای کی
 دو بیداد پیشه براه اندرون
 چو در موب قلب را رسید
 تن مرزبان دید در خاک خون
 سلبا شانه افتاد و ریای مود

کس از خاصکان پیش در آمد بود
 دو سر و تنک غدار چون پیلست
 در افتاد و از ابدان زخمی
 درخت کیاست در آمد و خاک
 بر تاج تن نازک از درد و داغ
 کشنده دو سر و تنک زنده ای
 که تنش زد شمن بر این خستیم
 بیک زخم کردیم کارش تنباه
 بیابا به بسنی و باور گنه
 چو آمد ز ما آنچه کردیم را
 باخس گنجی که پذیرفت
 سکندر چو دست کاین ابلهان
 پشیمان شد از کرده پیمان خویش
 فرومید امید واری ز مرد
 نشان حسرت کان کشور رای کی
 دو بیداد پیشه براه اندرون
 چو در موب قلب را رسید
 تن مرزبان دید در خاک خون
 سلبا شانه افتاد و ریای مود

کس از خاصکان پیش در آمد بود
 دو سر و تنک غدار چون پیلست
 در افتاد و از ابدان زخمی
 درخت کیاست در آمد و خاک
 بر تاج تن نازک از درد و داغ
 کشنده دو سر و تنک زنده ای
 که تنش زد شمن بر این خستیم
 بیک زخم کردیم کارش تنباه
 بیابا به بسنی و باور گنه
 چو آمد ز ما آنچه کردیم را
 باخس گنجی که پذیرفت
 سکندر چو دست کاین ابلهان
 پشیمان شد از کرده پیمان خویش
 فرومید امید واری ز مرد
 نشان حسرت کان کشور رای کی
 دو بیداد پیشه براه اندرون
 چو در موب قلب را رسید
 تن مرزبان دید در خاک خون
 سلبا شانه افتاد و ریای مود

کس از خاصکان پیش در آمد بود
 دو سر و تنک غدار چون پیلست
 در افتاد و از ابدان زخمی
 درخت کیاست در آمد و خاک
 بر تاج تن نازک از درد و داغ
 کشنده دو سر و تنک زنده ای
 که تنش زد شمن بر این خستیم
 بیک زخم کردیم کارش تنباه
 بیابا به بسنی و باور گنه
 چو آمد ز ما آنچه کردیم را
 باخس گنجی که پذیرفت
 سکندر چو دست کاین ابلهان
 پشیمان شد از کرده پیمان خویش
 فرومید امید واری ز مرد
 نشان حسرت کان کشور رای کی
 دو بیداد پیشه براه اندرون
 چو در موب قلب را رسید
 تن مرزبان دید در خاک خون
 سلبا شانه افتاد و ریای مود

کس از خاصکان پیش در آمد بود
 دو سر و تنک غدار چون پیلست
 در افتاد و از ابدان زخمی
 درخت کیاست در آمد و خاک
 بر تاج تن نازک از درد و داغ
 کشنده دو سر و تنک زنده ای
 که تنش زد شمن بر این خستیم
 بیک زخم کردیم کارش تنباه
 بیابا به بسنی و باور گنه
 چو آمد ز ما آنچه کردیم را
 باخس گنجی که پذیرفت
 سکندر چو دست کاین ابلهان
 پشیمان شد از کرده پیمان خویش
 فرومید امید واری ز مرد
 نشان حسرت کان کشور رای کی
 دو بیداد پیشه براه اندرون
 چو در موب قلب را رسید
 تن مرزبان دید در خاک خون
 سلبا شانه افتاد و ریای مود

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

بباز روی بکسین براسودار
بهار فریدون و گلزار بهس
نسب نامه دولت کیتباد
سکندر فرود آمد از پشت کوز
بقصر و تا آن دوسه تنگ را
بدارید بر جای خویش استوار
ببالینک خسته آمدند از
شتر خسته را بر سران نهاد
فرود گشته چشم از تن خوابناک
چو دارا بر ویش نظر کرد و دید
چنین دادار انجمن و جواب
ر با کن که درین بهای نماید
پشرم بدان گونه پهلو درید
قوای پهلوان کامی می من
که با این که پهلو دریدم جو میخ
شیر و روان را با کن دوست
چو شتی که با ماد سازی کنی
نگهدار و سنت که داراست این
چو گشت افتاب روی زرد

ز روین و ژافند ببا
ببا و خزان گشته نارنج خم
ورق بر ورق هر سو برد باد
در آمد ببالین آن پیل نور
دو کوزه خمه خایج اهنک را
خود از جای جنبید شوریده
ز درج کیلانی که کرد باز
شب تیره بر روز رخشان نهاد
بد و گفت بر خیز ازین خون مخاک
بسوز جگر آه از دل کشید
که بگذارد تا سر نهم من بخواب
چرخ مرا و شنای نماید
که شد و جگر پهلوم ناپدید
نگهدار پهلو ز پهلوی من
همی آید از پهلوم بلوی تیغ
تو مشکلی که مار اجهان خود شکست
بتاج کیان و ستازی کنی
نیچنان چو روز شکار است این
نقابی بمن در کش از لا چو رو

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

تو بمانی از این کجاست
مهری خندانست به صورت مبارک
ای که در این عالم کجاست
تو بمانی از این کجاست

[illegible]

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

چو دوست مردن نشاید بزود
بنزدیک من یک سر می شاه
گرین زخم را چاره دانسته
مباد که او رنگ شاه شمشیر
چو خون گریه برین تاج و تخت
مبادان گلستان که سالار او
نخیر نه جانی که دارا گذشت
بچاره گری چون ندارم توان
چه تدبیری واری واری تو چیست
گو هر چه خواهی که فرمان کنم
چو دارا شنیدان دم و نواز
بگو گفت گای بهترین تخت من
چه پرسی ز جان بجان آید
بهان شربت هر کس بیخ شربت
زنی آهیم سینه سوزد درون
چو برقی که درابر آید شتاب
ستونی که سوراخ باشد نخست
جهان غارت از هر دری میبرد
نزد و این میان که هست نیز

که پیش از اجل رفت نتوان کور
گر امی ترا صد هزاران کلاه
طلب کرد می تا تو استی
ز داری دولت بهمان دست
که دایره را بر در افکند رخت
بدین خستگی باشد از خار او
نه پنهان چو روزا شکا را گذشت
کنم فوج بریا و سر و جوان
اسید از که داری بهمت گیت
بچاره گری با تو پیمان کنم
بنخواه شگری دیده را کرد بار
سراوار پیرایه تخت من
کلی در سیموم خندان آید
بشیر شربت ما که بریج نبشت
قدم تا سرم غرق درای خون
لک آب خالی آون غرق آب
بهوم و سریشم نگر و درست
کی آورد و دیگر می بر د
نه آنا که فرستند و رستند نیز

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی
فردی که یک من گوی

بهین روز من استی پیش کن
 چو هستی به پند من آموزگار
 من به زمین شدم کار و دما
 نه شنفد یا جیبا گیر گرچه
 چو در سل ما کشتن آمد خست
 تو تر سبز باد و شاه نشسته
 چو در خواستی کار زوی چو پست
 سه چیز از دوا درم اندر نهان
 یک که آنکه بر کشتن بی گناه
 دوم آنکه بر سخت و تلج کیان
 دل خود سپردازی از تخم کین
 سوم آنکه بر زیر دستان من
 همان و شکست که دخت نیست
 بهرم خواهی خود کنی سر بلند
 دل روشن از روشنی ستاب
 سکندر پذیرفت و هر چه گفت
 کبشوی و کوری در اید پیر خ
 دخت کیان آفر و نخت با
 چو مهر از جهان مهربانی برید

تو نیز از چنین روز اندیشه کن
 بدین روز نشاندت روزگار
 بخاریدن سه نکر و شش با
 که از چشم زخم جان جان نر
 کشته منب که در من دست
 که من کردم از سبز به بالین تنه
 بو قتی که بر من بیاید گریست
 بر اید با قبال شاه جهان
 تو باشی درین اوری او خواه
 چو حاکم تو باشی نیاری میان
 سپردازی از تخم ساز بین
 حرم نشکنی در شبستان من
 بدان نازکی دست پخت منست
 که منسخ بود گوهر از جنت
 که باروشنی به بود آفتاب
 پذیرنده بر خاست کینه خست
 که بخدا را کردی کاخ و کرخ
 کفن دخت بر درع آهنگ یاد
 شبه ماند و یا قوت شد نا پدید

[illegible]

سکنه ربران شاه فرخ نزار و
 دروید بر خویشتن فخر کرد
 چو روز و گریه صبح ابلق سوار
 سکنه بر بفرمود کارند ساز
 ز شمع ز گشت بنگ بسوزان
 چو خلو گیش آبخنان ساختند
 تنومند را قدر چندان بود
 چو برین و دوجو هر جان ز تن
 چراغی که بادی در و در می
 اگر بر پهری و کرد در مغاک
 بسا ماهیان کو شود خور و مور
 چنین است رسمین گذرگاه را
 یکی نادر و دهنگامه تیت
 کین بر آن لاجوردی بساط
 که رویت کند که با داز زرد
 گوزنی که در شهر شیران بود
 چو مرغ از پی کوچ برکش جناح
 بزین برق و آتشی در جهان
 سمنه چو پرده آتش فوست

اشتباهگاه بگریست تا با داد
 که او را همان هربا یست خود
 طویل بر دوزن زو برین مرغ
 بر ندش بجای نخستینه باز
 میاش کردند جای نخست
 از زحمت خویش پیروانند
 که در خانه کالبه جان بود
 که یزد ز مسخوایه خویشتن
 چه بر طاق ایوان چه دی نمی
 چو خاکی شوی عاقبت رخاک
 چو در خاک شور افند از آب شور
 که وار و باد شد این راه را
 یکی را بهنگامه گوید که خیسند
 باین مهره که با کون نشاط
 که بودت کند جامه چون لاجورد
 برگ خوش خانه ویران بود
 مشو مست راح اندرین سترح
 جهان از خود و ایمان و ایمان
 ولیک این کهن نگار خوش دوست

قلمه
 در معنی در عالم
 تخیل درین
 عالم از دست
 غوغا کین
 درین قلمه
 کوه و دوجان را
 پست گرد و خاک
 که با کبریا کرد
 در معنی انجمن
 از قوه و اراده
 اندیشه از خود
 خلاص شود
 جهان خلاص
 سن ای کبریا
 خوی نامرود
 چنگ است چون
 از غوغا خجالت
 باقی جهان را
 بیکتابش
 و شرح کبریا
 کند آن
 شرح

در معنی در عالم
 تخیل درین
 عالم از دست
 غوغا کین
 درین قلمه
 کوه و دوجان را
 پست گرد و خاک
 که با کبریا کرد
 در معنی انجمن
 از قوه و اراده
 اندیشه از خود
 خلاص شود
 جهان خلاص
 سن ای کبریا
 خوی نامرود
 چنگ است چون
 از غوغا خجالت
 باقی جهان را
 بیکتابش
 و شرح کبریا
 کند آن
 شرح

در معنی در عالم
 تخیل درین
 عالم از دست
 غوغا کین
 درین قلمه
 کوه و دوجان را
 پست گرد و خاک
 که با کبریا کرد
 در معنی انجمن
 از قوه و اراده
 اندیشه از خود
 خلاص شود
 جهان خلاص
 سن ای کبریا
 خوی نامرود
 چنگ است چون
 از غوغا خجالت
 باقی جهان را
 بیکتابش
 و شرح کبریا
 کند آن
 شرح

در معنی در عالم
 تخیل درین
 عالم از دست
 غوغا کین
 درین قلمه
 کوه و دوجان را
 پست گرد و خاک
 که با کبریا کرد
 در معنی انجمن
 از قوه و اراده
 اندیشه از خود
 خلاص شود
 جهان خلاص
 سن ای کبریا
 خوی نامرود
 چنگ است چون
 از غوغا خجالت
 باقی جهان را
 بیکتابش
 و شرح کبریا
 کند آن
 شرح

در معنی در عالم
 تخیل درین
 عالم از دست
 غوغا کین
 درین قلمه
 کوه و دوجان را
 پست گرد و خاک
 که با کبریا کرد
 در معنی انجمن
 از قوه و اراده
 اندیشه از خود
 خلاص شود
 جهان خلاص
 سن ای کبریا
 خوی نامرود
 چنگ است چون
 از غوغا خجالت
 باقی جهان را
 بیکتابش
 و شرح کبریا
 کند آن
 شرح

نظامی بخاموشکاری پیسج
چو تهم رشته خفتگانی خموش
بیا موز ازین مهره لاجورد
شبانکه که صد رنگ بند و نگار
تحم که که یک چشمه یاید کلیب
بیا ساقی آن خون رنگین
می که خود مپای لغزی و د
بگفتار ناگفته پیسج
فرد چپ یاپنه در نه بکوش
که با سرخ مهر خست باز روز
براید بعد دست چون فیهما
بآیین یک چشمی اید پدید
در افکنم نغمه جویان
چو صبحم دماغ دوشتری
عبدستن سکند با بزرگان ایران سیاست بهنگان
تجای بودی ای دولت تازه عهد
چو آنی بدرگاه مهدی فرو
تراد دولت از بهر آن مجاهدت
تنت آدمی را رخ افروخته
بنام ایند داراسته پیکری
بدست تو شاید عنان اسپر
نشان چه مرا کوی و بازار تو
چشام نم نماید که از هر دیار
هر جا که هستی مکر بسته ام
ای اینجا گفت آن خد اوند هوش
بدرگاه مهدی فرو و امجد
بمید من اور ز منتی در
که آرایش تاجی و زیب تخت
جهان جاسه چون تو ناد و خست
ز هم کو هر آن برترین کوی
ز تو پایستی روی زما و پترو
که تا د احم ایتم طلیکار تو
نداری درمی جسد و شهر
بخدمت گری با تو پیوسته ام
زهی دولت مرو که هر فروش

بدولت توان اویدن بست
 به نیروی دولت جهانگیر بود
 نسود می سرخس رازیر پای
 بهر کار دولت چنین انقش بست
 با سکنند رافتاد ملک جهان
 که آن رانه سر بود پیدانه بن
 ز دریا بدریا در انداختند
 پنجه انکه آن بر توانند سخت
 بیار و در سارگشت یا در میان
 طرافت کشتان ابر سر و نعل
 خطایی غلامان زرین کمر
 شتر بار زرینه بیش از هزار
 پذیرنده راز و سپاسی نبو
 وز و مخزن خاص یا نصیب
 بهر جهاندار کردند خاص
 چون گنجی شد از کو هر فروخته
 بکشتب چرخش از است نام
 که گنج اید از روشنائی رنج
 ز شادی برافروخت چون آفتاب

با کین چنین گوهر سنگ بست
 سکنند رکه بارای و تدبیر بود
 اگر دولتش نامدی رهنمای
 گز ازنده دانی دولت پرست
 که چون شد سراج وار انهان
 هم گنج دار از نو تا کن
 بگنجینه شاه پر داختند
 سریر و سلطه و تاج و تخت
 جواهر پنجه انکه آنرا بیه
 طبقاتی بلور و خوانهای لعل
 همان تازی اسپان با بین
 نو زد ملوکانه بیش از شمار
 سلاح و سلب اقیاسی نبود
 دگر چیز بائی که باشد غریب
 چنان گنج از سیم ز زر طلا
 هماندار از ان گنج اندوخته
 گوهر فروزد دل تیره فام
 چو تار یک شاییدن سوی گنج
 چو روی آن کس شد گنجیاب

تو خاکی گرت گنج باید رواست
 فروزنده مرد شد خواهی بسته
 ریزان میوه زعفران یز شد
 شیا بان مغرب که زنگی خوشند
 سکندر چو دیدان همه کان گنج
 پرستندگان در خویش را
 از ان گنج ارسته داد بهر
 بگردان ایران فرستاد کس
 بدرگاه مایکسره گنهنم
 بجای شما هر یکی بی سپاس
 بزرگان ایران فراهم شدند
 خبر داشتند از دل شهریار
 همه بگره دست برآه آمدند
 بران آمدن شاهان گشت شاه
 خدایگان به هر یکی عهد بست
 در گنج بکشاد با هر کس
 پاد او آنچه زویشتر بودشان
 همان کار هر کس پدیدار کرد
 چو ایرانیان این در پیش یافتند
 که بخوابند خاک کس نخواست
 وز کارها گرد و آبر بسته
 که چون زعفران شادی انگیز شد
 بصفای آن زعفران خوشند
 که در پیش افتاد بیدست بچ
 همان محنت را و درویش را
 بداد و در پیش شکسته سالار در
 که زمین در نگر و کسی باز پس
 هلاک سر خویش بر دهنست
 نواز شکری مار و دلی قیاس
 وزان خرمی سخت خرم شدند
 که هست او بسوگند و عهد ستوا
 سوا بخشنده شاه آمدند
 از ان پس لوانان لشکر شاه
 که در پای کس نیار شکست
 خزینه سپه داد و گوهر به
 و چون ان گره هم برافروشان
 بران خنکان تخت بیدار کرد
 سراز چنبر سر کشته یافتند

و تو خاکی گرت گنج باید رواست
 فروزنده مرد شد خواهی بسته
 ریزان میوه زعفران یز شد
 شیا بان مغرب که زنگی خوشند
 سکندر چو دیدان همه کان گنج
 پرستندگان در خویش را
 از ان گنج ارسته داد بهر
 بگردان ایران فرستاد کس
 بدرگاه مایکسره گنهنم
 بجای شما هر یکی بی سپاس
 بزرگان ایران فراهم شدند
 خبر داشتند از دل شهریار
 همه بگره دست برآه آمدند
 بران آمدن شاهان گشت شاه
 خدایگان به هر یکی عهد بست
 در گنج بکشاد با هر کس
 پاد او آنچه زویشتر بودشان
 همان کار هر کس پدیدار کرد
 چو ایرانیان این در پیش یافتند

که بخوابند خاک کس نخواست
 وز کارها گرد و آبر بسته
 که چون زعفران شادی انگیز شد
 بصفای آن زعفران خوشند
 که در پیش افتاد بیدست بچ
 همان محنت را و درویش را
 بداد و در پیش شکسته سالار در
 که زمین در نگر و کسی باز پس
 هلاک سر خویش بر دهنست
 نواز شکری مار و دلی قیاس
 وزان خرمی سخت خرم شدند
 که هست او بسوگند و عهد ستوا
 سوا بخشنده شاه آمدند
 از ان پس لوانان لشکر شاه
 که در پای کس نیار شکست
 خزینه سپه داد و گوهر به
 و چون ان گره هم برافروشان
 بران خنکان تخت بیدار کرد
 سراز چنبر سر کشته یافتند

و تو خاکی گرت گنج باید رواست
 فروزنده مرد شد خواهی بسته
 ریزان میوه زعفران یز شد
 شیا بان مغرب که زنگی خوشند
 سکندر چو دیدان همه کان گنج
 پرستندگان در خویش را
 از ان گنج ارسته داد بهر
 بگردان ایران فرستاد کس
 بدرگاه مایکسره گنهنم
 بجای شما هر یکی بی سپاس
 بزرگان ایران فراهم شدند
 خبر داشتند از دل شهریار
 همه بگره دست برآه آمدند
 بران آمدن شاهان گشت شاه
 خدایگان به هر یکی عهد بست
 در گنج بکشاد با هر کس
 پاد او آنچه زویشتر بودشان
 همان کار هر کس پدیدار کرد
 چو ایرانیان این در پیش یافتند

و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا
 و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا
 و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا
 و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا

<p>نشیندگان جلوه بر خاستند برافروخت چون شمع آن خمر سخن گفت برت در بر پاییه طلب کرد و زنگار آینه شست فکنده سرت سایه بر پشت پای ز کار جهان مخیم نیستی گنای بی بین نی بداند گشت نصیحت چراز و نهان دشتی گنه پیر دارد که باشد خموش بر و عن زبانی برافروختیم پی استخوان گشت هم رنگ تو ز جبهه کمان تیر آتش نهاده که با و اجساد را با کف دست ز نوشتن جهان باد بسیار بهر سرختم در پایش انداخته نشد در دل کیسه و در جای گیر نمودم بد اما و سودی نداشت ز در اچا آید بخند کار خام بگردن فراز این در اردگر نمد</p>	<p>و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا</p>
---	---

و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا
 و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا
 و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا
 و در روز بیست و نهمی در میان کوه و دریا

وہی ہے جو کہ

[illegible][illegible]

گرونده است و کم و بیش
راه مسیحا بدو نیا لغت را در آن
در خطه نیا

قلم که بر دستان ابرار چو
 بکار آید از کلام است
 دست درازان بکین اشارت
 دست درازان بکین اشارت
 قلم که بر دستان ابرار چو
 بکار آید از کلام است

<p> که لشکر کشان را فکندی نخست گر رفتندی از بیم شکر گریغ بدین چاره شد بر عدو چیره و گریزد یکی لشکر از یک سوار که باز روی بهمن چراشد دراز بخون غرق کرد آن تن البر را که از آن خاندان خود دارد گرد که بهمن بآن اثر دبا بهن چکر و مژده باشد وطن گاه او شد از خانه دولتش تاج تخت که آن خون سر انجام کیفر برد چو برگ خزان لرزد از باو سر که آسان نشاید برین مالکشت در ورج گوهرش اید بر بند جهانجوی را آنچه آید بکار چنین گفت با صاحب تاج تخت مژنیست سخت این رخ شایع که مانده که با ما بگوید سخن فریدون فرونگ جشید بجام </p>	<p> چنان بود بر خاش ستم دست چو لشکر کشی اوقتاوی به تیغ کسی کو به تناسبا می شکست و گرنه بگنج که در کارزار و گریز گفتا بهمن گوی باز چرا کشت بهمن فرامرز را چرا موبد اش ندانند پند چنین داد پاسخ جهان دیده مرد سر انجام کاشفته شد راه او چو زرد دهره بر پهلوانی درخت که تپیدند کوی پای در خون فشر سنگد ربلر زیدران یاد کرد ز خونخواه دارا هر اسنده گشت و گریاره در خواست کان شمند فرو گوید از گردش روزگار پس ز آفرین پیر بیدار تخت که لک جهان گر چرخ بهشت ز تازیج توانا بهد کهن بکار ستم و زال و سیمرغ و سام </p>
--	--

قلم که بر دستان ابرار چو
 بکار آید از کلام است
 دست درازان بکین اشارت
 دست درازان بکین اشارت
 قلم که بر دستان ابرار چو
 بکار آید از کلام است

درین خور و با خور و نان نیست
 که شدت و مانیز هم بگذریم
 چنانچه نوبت این چار طاق
 جهان حق داری همانا را باش
 سز عالم تر سگاری برار
 به ما کن ره می کان زریان آورد
 که باز بگو نه بودی به من
 تو ز آن که شد باز گو نه نورد
 چه بندی دل خود بران ملک مال
 بدانش ترار همون کرده اند
 نه بجد گله می که بی خون بود
 هرا مال کا یه درین دستگاه
 ستوان این طاق آراسته
 چو طاق این صفت خواهم خفت
 دل از بند پیوده آزاد کن
 زبیه او دارا به ار بگذر
 به پیش تاجه دارا بدید از جهان
 چه کردی بهین تاجه جهان یا فتمی
 شمار پاستخ پیر فر توت سال

هنوز ن خور و نان نیست
 که چون مهره عقد یکدیگر تم
 که بی شش جفت نیست این
 چو خفتن خصمان قییدار باش
 مترس از کسی کوفشد تر سگ
 ز به بدخلل در کسان آورد
 نه حاجت بود باز گشتن به
 بخواه از خدا حاجت باز کرد
 که هستش کی نه میشتی وبال
 که مال ترا حکم خون کرده اند
 خفه کرد و دار خوش افزون بود
 بر خفته دان تنه مار سیاه
 ستونی نمی دار و از خواسته
 چه باید شدن بسیه مار خفت
 ست گشته بود کن داد کن
 گرا بود و ارا تو اسکنده
 تو نیز آن کن تانه بهین جهان
 همان کن که اقبال ان یافتمی
 گرفت ان سخن به مبارک بقال

کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای
 کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای
 کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای
 کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای

بی گنج زرشکیش ساختش ترازو نهادند در سنگ او ستایش گرفتند بر بزم شاه فروزنده خورشیدی آمد بدست گلی رفت گلشن فروزی رسید فروید در رحمت و گنجینه یافت نوازش بسی کرد با آن گروه زبیداد دارا کشادند راز کس از پیشه نخواست بر بخورد کسی را امانت نه بر خون مال که سگ و انیاید خداوند را مروت بیوان و مردوی بروم ز چندین سپاه ان و سپهنگ جهان بین که چون هرش است بسین تا سر انجام چون گشت خرد که سختی رساند بخلق خداست فرومایگان را کند چیره دست خسی دیگر و خسروی دیگر است نه در شهر و در کشور اسایست	ز خلعت گزین کرد و بنواختش بزرگان ایران ز فروهنگ او ستاینده گان از دربار گاه کزین بار که گرچه اعلی شست ز گامی رفت روزی رسید جوی از زیر جوینده روی یافت زور باد شاه دریا شکوه چو دیدند شه را رحمت نواز که تاد و بر او بود و گرچه به بیگان در او نیخته بدسگال ز خلق با چنان برد پیوند را تظلم کنان رفت زین مرز بوم کسی که نزدیک او سنگ بود چو بد کرد هران اقوی کرد دست سر بر بزرگان بخردان سپرد نه پیش او ری باشد آن دست را که از انایگان را در او شکست نه خسرو شدن کس که خسرو است نموده درین ملک بنمایست
---	--

کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای
 کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای
 کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای
 کدشتن است که نهان بر جای
 غلام است که نهان بر جای

فردا خواهد آمد و اینها را
در قفس حبس کند و در قفس حبس کند
در قفس حبس کند و در قفس حبس کند
در قفس حبس کند و در قفس حبس کند

خرشیده از کینه ها
خراسی در آمد پیشه
که پیشه و راز پیشه بگریخت
تجلی با نیان پهلوانی کنند
جهان را مانند غارت بسی
کشاورز شغل سپاه کرد
الکیش ازین او گرفته بود
کنون او گریست فیروز مند
هر سیده شد زین سخن شهریار
که هر پیشه و ریشه خود کند
کشاورز بر گاو بند و گاو
سپاه بر این خود ره برد
نگرد کسی جز پی کار خویش
ز پیشه گریزنده را باز جست
علمای هر یک پدیدار کرد
جهان را از ویرانی عهد پیش
جهان داشت بدولت خویش
بیاساقی از شادی نوش و نان
به تشنه ده ان شربت لظرب

شده عصمت از قتل گنجینه ها
بتر زین کجا باشد اندیشه
بکار و گرس در او بخت
ملک زادگان شتابانی کنند
چو از شغل خود بگذرد هر کسی
سپاهی کشاورزی آغاز کرد
همان اختر گیتی است
ازین گونه بید او تا چند
مناوی بر انگشت از هر دیار
جزین گر چه نیکی کند بد کند
ز گا و اهن و گاو و جوی مراد
همان شهری از شغل خود بگذرد
همان پیشه اصلی اردو پیش
آن پیشه داشت که بود شخت
همه کار عالم سنده او ار کرد
آبادی او در عهد خویش
جهان داشت بر کاز اسرار
یکی شربت امیر عاشق نوان
که تشنه نداشت شربت شکیب

کات بیان من و بیت است
خواری در عهد دار بود که
پیشه خود که گشت کار و کس
کنت الخ یعنی چنان چنان بود
که در عهد من و عهد من
و بخت نبود در زمانه گاو
شیان در شربت بود پیش
مناوی بر انگشت از هر دیار
جزین گر چه نیکی کند بد کند
ز گا و اهن و گاو و جوی مراد
همان شهری از شغل خود بگذرد
همان پیشه اصلی اردو پیش
آن پیشه داشت که بود شخت
همه کار عالم سنده او ار کرد
آبادی او در عهد خویش
جهان داشت بر کاز اسرار
یکی شربت امیر عاشق نوان
که تشنه نداشت شربت شکیب

از این که قفس از این که قفس
از این که قفس از این که قفس
از این که قفس از این که قفس
از این که قفس از این که قفس

[illegible]

وگره همان بود کاش پرست
بنور روز جمشید و جشن سده
زهر و عروسان نادیده شوی
رخ اسسته دستهای نگار
سغانه می لعل برداشته
زیر زمین همان افسون زند
همه کارشان شوخی و دلبری
چو افسون چراغی نیرفتند
فروشته گیسو شکن بر شکن
چو سوسهی دسته گل بدست
سرمال که گیسو بدست
یکی شود نشان دی کنکوی کلخ
جدا هر یکی بر سر راستی
چو یک رشته شد عقد شاهنشی
بیک تاج و تخت باشد بلند
یکی تاج و تخت از صد بود
چنان اود فرغانه نیکای
گر می عروسان پوشیده روی
نیمه نقش سیرنگها پاره کرد

همه سال با نوع و سان شست
که نو گشته آیین آتش که
ز خانه بیرون نماند می بوی
بشادی دودندی از هر کجا
بیا و مغان گردن افراشته
بر او رود و دینی بچسب بلند
که افسانه کوئی که افسون نگر می
چو افسانه چیزی نیاختند
یکی پای کوب و یکی مستان
نشاط جهان را بدی روز نو
بکام دل خویش میدان فراخ
وزرا بخا بسی فتنه بر خاستی
شد از فتنه باز عالم تنی
چو افروز شود ملک یا بد گزند
که باران چو سیار شد بد بود
که رسم مغان کس نیار و بجای
بماد نس ایند رخ یا بشوی
مغان را از میخانه اواره کرد

همه سال با نوع و سان شست
که نو گشته آیین آتش که
ز خانه بیرون نماند می بوی
بشادی دودندی از هر کجا
بیا و مغان گردن افراشته
بر او رود و دینی بچسب بلند
که افسانه کوئی که افسون نگر می
چو افسانه چیزی نیاختند
یکی پای کوب و یکی مستان
نشاط جهان را بدی روز نو
بکام دل خویش میدان فراخ
وزرا بخا بسی فتنه بر خاستی
شد از فتنه باز عالم تنی
چو افروز شود ملک یا بد گزند
که باران چو سیار شد بد بود
که رسم مغان کس نیار و بجای
بماد نس ایند رخ یا بشوی
مغان را از میخانه اواره کرد

عروسان را با شست
همه سال با نوع و سان شست
که نو گشته آیین آتش که
ز خانه بیرون نماند می بوی
بشادی دودندی از هر کجا
بیا و مغان گردن افراشته
بر او رود و دینی بچسب بلند
که افسانه کوئی که افسون نگر می
چو افسانه چیزی نیاختند
یکی پای کوب و یکی مستان
نشاط جهان را بدی روز نو
بکام دل خویش میدان فراخ
وزرا بخا بسی فتنه بر خاستی
شد از فتنه باز عالم تنی
چو افروز شود ملک یا بد گزند
که باران چو سیار شد بد بود
که رسم مغان کس نیار و بجای
بماد نس ایند رخ یا بشوی
مغان را از میخانه اواره کرد

همه سال با نوع و سان شست
که نو گشته آیین آتش که
ز خانه بیرون نماند می بوی
بشادی دودندی از هر کجا
بیا و مغان گردن افراشته
بر او رود و دینی بچسب بلند
که افسانه کوئی که افسون نگر می
چو افسانه چیزی نیاختند
یکی پای کوب و یکی مستان
نشاط جهان را بدی روز نو
بکام دل خویش میدان فراخ
وزرا بخا بسی فتنه بر خاستی
شد از فتنه باز عالم تنی
چو افروز شود ملک یا بد گزند
که باران چو سیار شد بد بود
که رسم مغان کس نیار و بجای
بماد نس ایند رخ یا بشوی
مغان را از میخانه اواره کرد

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

فستون نامه زنده را تر کنند
بر آه نیاختن آه نموده
و ترا بجا بیدار آید و کان
هر جا که او آتش دید چست
در آن خط بود آتش سنگ بست
شدش هیر بد بود با طوق ز
بفرمود کان آتش میر سال
چو آتش فرو گشت آن جایگاه
آن نازنین شهر آراسته
دل تا جو رشادمانی گرفت
بسی آتش هیر بد را بگشت
بهار می گهن بود و چینی نگار
باین درشت در سمجوس
همه آفت چشم و آشوب دل
چو بر خندی فسون آن لفر
بهاردنی از زهره دل ده بود
دشمن و ختر جاد و از نسل سلم
سکن بر چو فرمود کرد و شتاب
زن جاد و از میکیل خوشن

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

و گرنه بزند آن و فتر کنند
بگشت دو و آتش ز دما زد و
در آمد سو آذر اباد کان
بگشت فرو گشت هیر بد
که خواندی خرد و آتش پست
آتش پرستی کس بر کمر
بگشتند و کردند کسر گال
روان کرد سوی سپاهان سپاه
که با خوشدلی بود و با خواسته
بشادی بی کامرانی گرفت
بسی هیر بد را و تا کرد و گشت
بسی خوشتر از بلخ نو در بهار
بخدمت آن خایه چندین مس
زهره دل فرو رفت پائی بگل
ز دل هوش بدی نه جانها شکست
چو ناروت صد پیش او مرده بود
پدر کرد و آذر جایوش نام
بر آن خانه تا خانه کرد و حراب
نمود آتش و بای بد آن بخت

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

درستن می کشند و در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن
سختی آنجا که در آنجا که در آن

میگوید و در میان تقدیر است تا این
یعنی مضمون جوان باشد و مملکت
محمود این جای ناسد است که
نشد برودن سخت بود و کار
مردان بفرمانده و دادگار
بودند که گویا بهیست مثل
را برای اسقاط حق هستند و دفع
مهر هم کلاه است آید

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

در آموختن و جاد و بهاتمام
اگر تجد وئی در ستاره شناس
بهم ساختند ان و نیز نگ ساز
بیا ساقی ان اب جوی بهشت
انسان آب آتش میچکان سرم

چرخ کس کو بهنگام نرسد
هم اتش نهد پیش هم رخ و س

همی ناریستان بدست او
که در ناریستان شکست او
از آن نارون تا بوقت بهار
بزیون انکه از سر کج کاخ
همان تازه گرد و چو خرم شست
بگیر و سر زلف آن دلستان
گل آگین گشت چشمه قدر
گزارش کرد دست ز خضران
که چون رسایان کمر بستگاه
بر آسود روزی بود او دواز
در هفت گنجینه را باز کرد
ز مصری و رومی و چینی پرند

[illegible]

و در شبهای زیباترین
 در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز

<p> لباس گرانمایه خسرو قصبهای ز رفعت خیزهای نیم ز جوهر بسی حستد ار است بشی نایه مشک تا کرده باز فرستاد یکسر بشکوی شاه بخر جان ز پیر و زه بنشاند کرد بسنگ سیه بر ز سرخ سود شبستان دارا را هم شست چو آیه بسته باغ پیرام را شکیبائی آورد روزی سچار عروشان ز پور کشتی خو کنند تمنا گل در باغ آوردند چو دانست که سوگ چیزی نمید بدشتور شیرین بان گفت خیز بشکوی دارا شوانا بگو که تاروی مه وی دارا انداد حصار بی شتم در شبستان او کیلی محمد درین برآموده در بجزینان نشیند بر و نازنین </p>	<p> که دل افود او و جان باوی که پوشندگان را کند مغرور برآموده با آن بسی خواسته ز نینه سب جامه و لنوار بسرخ بدل کرد رنگ سیاه طلایه زرافکند بر لاجورد مگر بر محک ز مرسی آرمود بجای بنفشه گل سرخ رست بر افروخت روی دلارام را که تابشکند غنچه نو بهار ای هو به بدر شد و غنچه نو بهار سر و فرقی را نخر و نیکو کنند نظرسوی روشن چراغ آوردند رعوت بعد از استین بر نشاند زبان و قدم هر دو کیشای تیر که اینجا بدان گشتیم از هم جو بیسینیم که دیده فرخنده باد بر ارم سر از زیر دستان او همه یکبار از اهل و فیروزه پیر خرامان شود آسمان بر زمین </p>
---	--

و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز

و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز

و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز

و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز

و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز

و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز
 و در وقت غروب ماههای پر تابش
 در کنار آواز و درون است و آواز

[illegible]

بنیوج خوارزم و دیبای روم
 سیاهان بد انسان که میخواستند
 شید که بر طره کوی و بام
 طها بگردون برافروختند
 پراز گل شده کوی و بازار را
 نشانند مطرب بهر برهنه
 شکر ریزان عودا فرودختند
 زخیزان طرف تالاب نده رو
 زبش و دخیزان که از می رسید
 گلاب معفایان مشک طراز
 شفق سرخ گل از پیش پیر شاه
 سپهر از شکر کوشتی ساخته
 همه بوم کشور کشادی بپوش
 چو شب جلوه کرد از پند سیاه
 صدف بود غنمی مگر ماه چرخ
 ز بهر شه ان ماه مشکین شد
 فرستاده هر دو مشکوی شاه
 و گرد و چون آفتاب بلند
 دل شاه روم ز پی آن عروس

مطرب آگستند ان همه مرز بوم
 بدیشای مگو هر بیار استند
 شقائق نمطهای بیجا ده فام
 جهان را فواش اشپی ساختند
 و گرد کونه شد سکه کار با
 اغالی سرای و بر بطر زنی
 عده را چو عود و شکر خیزیدند
 زمین ننده گشت از نوای سرود
 لب رامشان و درامی گزیده
 سر ناه و شیشه را گرد باز
 طبق پر شکر کرد و خورشید ماه
 ز گل کسجد دیگر افراخته
 معنی بر او رو هر سو خروش
 رخ و زلف اراست از مشک و ماه
 دروغالیه سود عطار گریخ
 ز چشم و دهن ساخت با دم قند
 که در خور و مشکو بود مشک و ماه
 عروسانه سر بهر کشید از پزند
 بشوش و سافا و چون نمک میس

هم در دوس منفعت خفایه
 سبب است که چون خود را
 درین شکله هم میسوزد
 مویا در حال شده بود
 بوزن بایکیندی در
 «چنان آندود و دیگر شادمان گفتند که از
 تمام آقا گشت» اولی برادر الدین محمد خانی
 بنده در حال بسیار بی شرف و خوار است
 بی شرف بود که راه هم شرف گرفته و راه صدف
 در قفلی یعنی مشکین نامند و در آن شب
 میگذرد و بدان جهت فرستاده که شکله را شب
 عروسی بخوار و در آنجا پادشاهی کرد
 ای صوفی فزین

یکم مجلس است از روی و د
 بی همیگر و بامستان
 بچشید چندان در آن روز گنج
 چو شب عقد خورشید بر همست
 بغیر و زه بوسه فاش و داد
 ملک یافت بر کام دل مست
 که تار و تشنگ را چون چراغ
 چنین گفت بار تشنگ مادرش
 که یا قوت یکای اسکندری
 باین شکل دولت پناهی کنیم
 نباید سراج حکم او تا فتن
 کمر کن سز زلف در بند گیش
 چرا و هر که او با تو سر بسیند
 بگوشش قق که حلقه زر پو و
 پذیرفت ز رو خست و دلوان
 پریز او را از تنه بزم شاه
 بخت تو که خسروش تاختند
 پس آنکه که شد پیشکشهای غفر
 سبک مادر مهران دست برد

که میوز شرمش را و رد و خست
 شرو ساغش هر و ازمی کن
 که آمد زمین او کشیدن پنج
 عتبه و ساد شفق را بدست
 سخن بین که در بوسه قان قتاد
 بشکوی شکین فرستاد کس
 بیارند بیاغ پیس را بیاغ
 ز روشن روان شاه هکندش
 چو همتای و شرمش نیم گوهری
 همان میسری و پادشاهی نیم
 که نتوان از و بهتری یافتن
 که فرخ بود بر تو خست گیش
 چو زلف تو سر بر کمر بستند
 چو سینه او بود حلقه زر پو و
 پذیرفتی سخت با شرم و ناز
 نشانند در محض زرین چو ماه
 ز نظارگان پرده پر خستند
 که بینندگان را بر افروخت مغز
 اگر امی صفت را بد ریاسپر

بزرگ نگوشت آجان که در کوه و دریا
 بزرگ نگوشت آجان که در کوه و دریا
 بزرگ نگوشت آجان که در کوه و دریا
 بزرگ نگوشت آجان که در کوه و دریا

۱۶۵
 که میوز شرمش را و رد و خست
 شرو ساغش هر و ازمی کن
 که آمد زمین او کشیدن پنج
 عتبه و ساد شفق را بدست
 سخن بین که در بوسه قان قتاد
 بشکوی شکین فرستاد کس
 بیارند بیاغ پیس را بیاغ
 ز روشن روان شاه هکندش
 چو همتای و شرمش نیم گوهری
 همان میسری و پادشاهی نیم
 که نتوان از و بهتری یافتن
 که فرخ بود بر تو خست گیش
 چو زلف تو سر بر کمر بستند
 چو سینه او بود حلقه زر پو و
 پذیرفتی سخت با شرم و ناز
 نشانند در محض زرین چو ماه
 ز نظارگان پرده پر خستند
 که بینندگان را بر افروخت مغز
 اگر امی صفت را بد ریاسپر

که میوز شرمش را و رد و خست
 شرو ساغش هر و ازمی کن
 که آمد زمین او کشیدن پنج
 عتبه و ساد شفق را بدست
 سخن بین که در بوسه قان قتاد
 بشکوی شکین فرستاد کس
 بیارند بیاغ پیس را بیاغ
 ز روشن روان شاه هکندش
 چو همتای و شرمش نیم گوهری
 همان میسری و پادشاهی نیم
 که نتوان از و بهتری یافتن
 که فرخ بود بر تو خست گیش
 چو زلف تو سر بر کمر بستند
 چو سینه او بود حلقه زر پو و
 پذیرفتی سخت با شرم و ناز
 نشانند در محض زرین چو ماه
 ز نظارگان پرده پر خستند
 که بینندگان را بر افروخت مغز
 اگر امی صفت را بد ریاسپر

ت
خ
ان
س
ن

تند
ت
انه
ت
نی
او
ی
ان
ت
وگا

تند
ت
انه
ت
نی
او
ی
ان
ت
وگا

ز پیریزی چرخ پیروز و رنگ
با صطرح شد تاج بر سر نهاد
شمار هسته ملک ایران بدو
بزرگان تهوینت ساختند
نثاری که باشد سزاوار تخت
در سر چشمه نیل نار و رنگ
رنگولان رسیدند با ساز و باج
چو شسته پای بر تخت زرین نهاد
که با و افترسند راسیاس
سری چون می از یالین خاک
بایرانم او روزا قصای روم
بجای رسانید کار مرا
پذیرفتم از دوا و آستان
ستدیده را و از خسته کفم
خرد و بر وفار همنای هست
ره رستی گیرم امروز پیش
بهر همیزم از روز عذر اوری
ز پیشینای پیل تا پای مور
ندارم طمع بر زر و سیم کس

بنوش سی و سیایان رنگ
بجای کیو مریت شد کیتاب
قوی گشت پشت و لیوان بدو
بان سر بر زکی سلف و خستند
فشاندند بر شاه فیروز تخت
ز شوراب چین تا تلخ آب رنگ
همایون کنان شاه را تخت تاج
ز کج سخن حصن رو یمن کشاد
که کرد افروز گوی راجت شمار
بانجسم رسانید چون نو پاک
بفرمان من سنگ را کرد موم
که محل گشتد چرخ بار مرا
که تا سایه ام از دوری یگان
شب بنیوگان را در خشی کفم
صلاح جهان در وفای هست
که آگاهم از روز فردای خویش
بهر همیز کاری کنم اوری
نیاید ز من بر کسی دست زور
و گر چست دیا بم بران شرس

بجای کیو مریت شد کیتاب
قوی گشت پشت و لیوان بدو
بان سر بر زکی سلف و خستند
فشاندند بر شاه فیروز تخت
ز شوراب چین تا تلخ آب رنگ
همایون کنان شاه را تخت تاج
ز کج سخن حصن رو یمن کشاد
که کرد افروز گوی راجت شمار
بانجسم رسانید چون نو پاک
بفرمان من سنگ را کرد موم
که محل گشتد چرخ بار مرا
که تا سایه ام از دوری یگان
شب بنیوگان را در خشی کفم
صلاح جهان در وفای هست
که آگاهم از روز فردای خویش
بهر همیز کاری کنم اوری
نیاید ز من بر کسی دست زور
و گر چست دیا بم بران شرس

۱۶۹

بجای کیو مریت شد کیتاب
قوی گشت پشت و لیوان بدو
بان سر بر زکی سلف و خستند
فشاندند بر شاه فیروز تخت
ز شوراب چین تا تلخ آب رنگ
همایون کنان شاه را تخت تاج
ز کج سخن حصن رو یمن کشاد
که کرد افروز گوی راجت شمار
بانجسم رسانید چون نو پاک
بفرمان من سنگ را کرد موم
که محل گشتد چرخ بار مرا
که تا سایه ام از دوری یگان
شب بنیوگان را در خشی کفم
صلاح جهان در وفای هست
که آگاهم از روز فردای خویش
بهر همیز کاری کنم اوری
نیاید ز من بر کسی دست زور
و گر چست دیا بم بران شرس

بجای کیو مریت شد کیتاب
قوی گشت پشت و لیوان بدو
بان سر بر زکی سلف و خستند
فشاندند بر شاه فیروز تخت
ز شوراب چین تا تلخ آب رنگ
همایون کنان شاه را تخت تاج
ز کج سخن حصن رو یمن کشاد
که کرد افروز گوی راجت شمار
بانجسم رسانید چون نو پاک
بفرمان من سنگ را کرد موم
که محل گشتد چرخ بار مرا
که تا سایه ام از دوری یگان
شب بنیوگان را در خشی کفم
صلاح جهان در وفای هست
که آگاهم از روز فردای خویش
بهر همیز کاری کنم اوری
نیاید ز من بر کسی دست زور
و گر چست دیا بم بران شرس

نخو، هم که آزار و از من کس
که مال از ولایت ستا نم بجا
میا کف قیمت هر که هست
کنم پای کاه هر کس بد
کنم پای دیوانه راز بر بند
گویند بانان بیچارگان
نخو، هم که باشد ز کاری سخته
که از خج ج او و خل و دست
زنجیر خفته خویش یاری و هم
و هم و اد رار و ز بازار ما
مکران کس کو بود و ترسگار
چه بخشایم انرا که بخشود نیست
سخی را مدد بخشتم از خواسته
ستم کش نوازم ستمکاره کش
پا و آتش نیکی کی صدسم
نوازش کنم چون شمع و عندها
چو از دشمنی تن زند تن زخم
بدی را بد است زد دشمن بود
که بستانم و باز ریزم بجای

ز خلق ارچه آزار پس نم
و ده و ده و ده برابر گفتم خراج
اگر گنج ارم ز دنیا بدست
در هم هر کسی راز دولت کلید
هم من در اسیر بر ارم بلند
به پیچم سوز را یگان خوانم کان
چو دارا تنو مند کار را سخته
چو بستم کسی را که او رخ برود
و زان خورشید اسیر داری هم
بدین و بدانش کنم کار با
نداشتم ز کس ترس و هیچ کار
و ترس افکنم هر که را سود نیست
همان از سخا دارم راسته
ستم را ز خود و در دارم شمشیر
بجای یکی بدی کی بدسم
عقوبت کنم خلق را بر گناه
چو گردن کشند خصم گردن زخم
بنا گردن نیکی از من بود
من از خاک بریزم بخراب ای

نخو، هم که آزار و از من کس
که مال از ولایت ستا نم بجا
میا کف قیمت هر که هست
کنم پای کاه هر کس بد
کنم پای دیوانه راز بر بند
گویند بانان بیچارگان
نخو، هم که باشد ز کاری سخته
که از خج ج او و خل و دست
زنجیر خفته خویش یاری و هم
و هم و اد رار و ز بازار ما
مکران کس کو بود و ترسگار
چه بخشایم انرا که بخشود نیست
سخی را مدد بخشتم از خواسته
ستم کش نوازم ستمکاره کش
پا و آتش نیکی کی صدسم
نوازش کنم چون شمع و عندها
چو از دشمنی تن زند تن زخم
بدی را بد است زد دشمن بود
که بستانم و باز ریزم بجای

نخو، هم که آزار و از من کس
که مال از ولایت ستا نم بجا
میا کف قیمت هر که هست
کنم پای کاه هر کس بد
کنم پای دیوانه راز بر بند
گویند بانان بیچارگان
نخو، هم که باشد ز کاری سخته
که از خج ج او و خل و دست
زنجیر خفته خویش یاری و هم
و هم و اد رار و ز بازار ما
مکران کس کو بود و ترسگار
چه بخشایم انرا که بخشود نیست
سخی را مدد بخشتم از خواسته
ستم کش نوازم ستمکاره کش
پا و آتش نیکی کی صدسم
نوازش کنم چون شمع و عندها
چو از دشمنی تن زند تن زخم
بدی را بد است زد دشمن بود
که بستانم و باز ریزم بجای

نخو، هم که آزار و از من کس
که مال از ولایت ستا نم بجا
میا کف قیمت هر که هست
کنم پای کاه هر کس بد
کنم پای دیوانه راز بر بند
گویند بانان بیچارگان
نخو، هم که باشد ز کاری سخته
که از خج ج او و خل و دست
زنجیر خفته خویش یاری و هم
و هم و اد رار و ز بازار ما
مکران کس کو بود و ترسگار
چه بخشایم انرا که بخشود نیست
سخی را مدد بخشتم از خواسته
ستم کش نوازم ستمکاره کش
پا و آتش نیکی کی صدسم
نوازش کنم چون شمع و عندها
چو از دشمنی تن زند تن زخم
بدی را بد است زد دشمن بود
که بستانم و باز ریزم بجای

چو دود و لایب کو شربت تر دهد
 بهر چار از سر تیغ اید سر از
 سر تیغ اردو جهان ایچنگ
 از ان آدم بر سر این سریر
 یکی تکیه ز ابرو از آفتاب
 بشکلی رسم سخت بگردش
 بخود نداده سوی ایران و روم
 بدان تاح از باطل اید پیر
 سحر شناسان بر این خاک
 ز دنیا بر رنگ نادر داشته
 فرشته کف دیو هر خانه را
 کجا عدل من سر برادر چو سر
 شبانی کس گرگ با گوشت
 بدان رابه نیکی کف ناصبور
 کسی را که من سر بر ختم
 و گریه سر را و دیدم جگر
 نکشتم کسی را نهانی بزهر
 نه در کس چنان شور می نمودم
 نخواهم که آرامم بچشم شکست

از این سینه ندان
 سر تا زانم و هر ترکتاز
 سر تا زان را و بدیدم
 که افتادگان را شوم و شکم
 بیکدستم انش بیکدستم اب
 بکشتی رسم تشنه بنوازش
 خدا ایمم و ستاد و انم روم
 و من بند هر قتل با بکلید
 باطل پستان بر ارم ملاک
 و هم باد را با چرخ انش
 بر ارم از کج ویرانه را
 ز بیداد شاهین نترسد تدر
 همان شیر با گور نار گذرند
 ز نیکان بدی را کف میزور
 بیای کش در نیند ختم
 ندادم بد رندگان و گد
 که کاشکارا بتمشیر قهر
 نه بی جت خرم من سو ختم
 و گریه کف مومیا یم است

چو دود و لایب کو شربت تر دهد
 بهر چار از سر تیغ اید سر از
 سر تیغ اردو جهان ایچنگ
 از ان آدم بر سر این سریر
 یکی تکیه ز ابرو از آفتاب
 بشکلی رسم سخت بگردش
 بخود نداده سوی ایران و روم
 بدان تاح از باطل اید پیر
 سحر شناسان بر این خاک
 ز دنیا بر رنگ نادر داشته
 فرشته کف دیو هر خانه را
 کجا عدل من سر برادر چو سر
 شبانی کس گرگ با گوشت
 بدان رابه نیکی کف ناصبور
 کسی را که من سر بر ختم
 و گریه سر را و دیدم جگر
 نکشتم کسی را نهانی بزهر
 نه در کس چنان شور می نمودم
 نخواهم که آرامم بچشم شکست

از این سینه ندان
 سر تا زانم و هر ترکتاز
 سر تا زان را و بدیدم
 که افتادگان را شوم و شکم
 بیکدستم انش بیکدستم اب
 بکشتی رسم تشنه بنوازش
 خدا ایمم و ستاد و انم روم
 و من بند هر قتل با بکلید
 باطل پستان بر ارم ملاک
 و هم باد را با چرخ انش
 بر ارم از کج ویرانه را
 ز بیداد شاهین نترسد تدر
 همان شیر با گور نار گذرند
 ز نیکان بدی را کف میزور
 بیای کش در نیند ختم
 ندادم بد رندگان و گد
 که کاشکارا بتمشیر قهر
 نه بی جت خرم من سو ختم
 و گریه کف مومیا یم است

از این سینه ندان
 سر تا زانم و هر ترکتاز
 سر تا زان را و بدیدم
 که افتادگان را شوم و شکم
 بیکدستم انش بیکدستم اب
 بکشتی رسم تشنه بنوازش
 خدا ایمم و ستاد و انم روم
 و من بند هر قتل با بکلید
 باطل پستان بر ارم ملاک
 و هم باد را با چرخ انش
 بر ارم از کج ویرانه را
 ز بیداد شاهین نترسد تدر
 همان شیر با گور نار گذرند
 ز نیکان بدی را کف میزور
 بیای کش در نیند ختم
 ندادم بد رندگان و گد
 که کاشکارا بتمشیر قهر
 نه بی جت خرم من سو ختم
 و گریه کف مومیا یم است

اگر از من بپوشی رسد چشمم درو
 خدایم درین کار یاری دماود
 چون این استان گفته شد یک یک
 و آن انجمن بود بسیار کس
 از آن بولفسولان گستاخ کوی
 پیر و پنهان بود و بخت نمای
 که شاه مرا یک دم در خورست
 هماندار گفت از خداوند گاه
 پیر و پنهان گشتا چو از یک دم
 بهار ملک عالم بخت بدین
 و گریه بار شد گفت کای یسکال
 و حاجت نمودی بر جانی پیش
 باندازه باید سخن گریه
 سخن کان بابر و برادر گره
 و گریه پیشی کرد و مرد و لب
 چو گوئی که یک رویه هستم یار
 ملک گفت سرور منم نین گره
 سر رستی زیر زریبا بود
 بهار شاه را حای باشد بلند
 توانم درو تو تیانید کرد
 ز چشمم بدان رستگاری دماود
 نیوشده را و بخت شد بر فلک
 کشاده بشاه از انانی نفس
 و زان بوا حکیمان دیوانه خوی
 و زان انجمن گشت شاه از نای
 اگر بخشی از کشور ری بهتر
 باندازه قدر او کنج خواه
 نجات بردش که چیرست کم
 با تخم رساند سرمه ز انجمن
 باندازه خود نگر دی سوال
 یکی کم زمین دیگری از تو بیش
 گردان سخن را نباید شنید
 اگر آفرینست نا گفته به
 که بالا چهرانی و خلقی بریر
 چرا زیر و بالا دراری بکار
 چو سر زیر باشد نباشد شکوه
 سر آد همه به که بالا بود
 که تا دید بازو شود و بهر مند

در کمر زیری گفت کامی شهریار
 تراز یور ایروزی در دست
 ملک گفت کار ایش خسروی
 من این شخص خود را چو گلشن کنم
 نه بینی که چون بشکند نو بهار
 از آن نکته‌ها مردم تیزهوش
 و عاقلانه کردند بر جان او
 از آن بردباری که ویافتند
 بآیین جمشید فیروز شاه
 نوازش همیکه و بایندگان
 فرستاد نامه بهر کشوری
 گریختنشان دل با فسون خویش
 جهان را فرمان خود را مکرد
 خراب جهان جمله آباد ساخت
 بیاساتی آن صفت بجاده نیک
 مگر چاره سازم درین سنگینه

خرومند را بار عونت چه کار
 بزیور چه پوشی نمی گزیند
 و در چشم سپند گانرا نوی
 شمارا بخو کو چشم روشن کنم
 بدو چشمم روشن شود روزگار
 پیر از لعل و پیروزه کردند گوش
 بجان باز بستند پیمان او
 بفرمان او پاک بشناختند
 شدی بر سرگاه هر صبحگاه
 نگه داشت آیین فرخندگان
 بهر مرزبانی و هر مهتری
 امان و اودشان از شیخون خویش
 در آرام کردن کم آرام کرد
 دل خفتگان از غم از او ساخت
 بمن ده که پایم در پای سنگ
 چو بجاده از سنگ یا بجم گریه

از آن سرخس که از آنجا می آید
 از آن سرخس که از آنجا می آید

فرستادن سکندر را بطور ابار و شکست یونان

فلک ناله رازان سبک و کند
 که هر روز و شب بازی نو کند

در کمر زیری گفت کامی شهریار
 تراز یور ایروزی در دست
 ملک گفت کار ایش خسروی
 من این شخص خود را چو گلشن کنم
 نه بینی که چون بشکند نو بهار
 از آن نکته‌ها مردم تیزهوش
 و عاقلانه کردند بر جان او
 از آن بردباری که ویافتند
 بآیین جمشید فیروز شاه
 نوازش همیکه و بایندگان
 فرستاد نامه بهر کشوری
 گریختنشان دل با فسون خویش
 جهان را فرمان خود را مکرد
 خراب جهان جمله آباد ساخت
 بیاساتی آن صفت بجاده نیک
 مگر چاره سازم درین سنگینه

در کمر زیری گفت کامی شهریار
 تراز یور ایروزی در دست
 ملک گفت کار ایش خسروی
 من این شخص خود را چو گلشن کنم
 نه بینی که چون بشکند نو بهار
 از آن نکته‌ها مردم تیزهوش
 و عاقلانه کردند بر جان او
 از آن بردباری که ویافتند
 بآیین جمشید فیروز شاه
 نوازش همیکه و بایندگان
 فرستاد نامه بهر کشوری
 گریختنشان دل با فسون خویش
 جهان را فرمان خود را مکرد
 خراب جهان جمله آباد ساخت
 بیاساتی آن صفت بجاده نیک
 مگر چاره سازم درین سنگینه

کینه هر زمان مسلح جنگ و گر
 نه اینست که باز جوی دست
 و گر گونه شد صورت و زگار
 میندار کین خانه کرد و خراب
 همانا که عالم جهان عاست
 رفیقان گذشتند و یاران شدند
 که یاران زیاران مانند باز
 خرنایک بر آخور خود رود
 که اورنگ شانمان نشد جاوید
 بی جستن کام خود کم گرفت
 جهان بین بدبناوشن ان باوری
 همان کن که او کرد کوتاه کن
 همی گشت بر کام او روزگار
 بفرمان او گشت بیدار
 همه سکه بر نام او ساختند
 جهان جمله در زیر شمشیر داشت
 که هست ایمن ابابور و میوم
 که از ان طالع آمد شمار و دست
 سخنها ی پوشیده با او براند

کینه هر زمان مسلح جنگ و گر
 نه اینست که باز جوی دست
 و گر گونه شد صورت و زگار
 میندار کین خانه کرد و خراب
 همانا که عالم جهان عاست
 رفیقان گذشتند و یاران شدند
 که یاران زیاران مانند باز
 خرنایک بر آخور خود رود
 که اورنگ شانمان نشد جاوید
 بی جستن کام خود کم گرفت
 جهان بین بدبناوشن ان باوری
 همان کن که او کرد کوتاه کن
 همی گشت بر کام او روزگار
 بفرمان او گشت بیدار
 همه سکه بر نام او ساختند
 جهان جمله در زیر شمشیر داشت
 که هست ایمن ابابور و میوم
 که از ان طالع آمد شمار و دست
 سخنها ی پوشیده با او براند

که ترسم در بار ایرانیان
 و برارند لشکر بیونان و روم
 چو هر یک جدا گانه شای کنند
 ز دشمنی که نگرند دهر کس
 چو دشمن برار و بتاراج دست
 و گر کین میگیرند و هیچ بوم
 بخونریزی شهر ایران مگوشت
 پندار که خون گریه نکشان
 کش تیغ بر خون کس میدرخ
 چو خوش داستانی روان شوند
 کم از ارشاد که همه داغ و درد
 کم خود نخواهی کم کس نیست
 چو دستور زین گونه پیروز راه
 چو گردون طرشت بدین کشاد
 مگر شو بدید از پستان
 جهاندار فرمود کاید وزیر
 کتب خانه فارسی هر چه بود
 سخنهای سرشته از هر قری
 بیونان فرستاد تا ترجمان

نه بندند بر خون ارامیان
 خرابی در اید آن مرز و بوم
 و یکدیگر ان کینه خواهی کنند
 ندارد سوما فراغت نیست
 بدین چاره باید بر در راه است
 سر کینه خواهان بکش سوی قوم
 که تافتند را خون نیاری بچون
 بخون سیاوش نماز نشان
 ترا نیز خون است با چرخ تیغ
 که بر ناگزایسته ناید گردند
 کم از ار که باید کم از ار مرد
 مسیران کسی را و هر که میسر
 سخن کارگر شد پذیرفت شاه
 خراب سیه خایه زین نهاد
 با طشت خایه زین و این دستان
 نشینند بر فتن بر بار کیت
 اشارت چنان کرد کارند و
 از هر کس ساختی و فتری
 همیشه زبان بدید زبان

و در بار ایرانیان
 و برارند لشکر بیونان و روم
 چو هر یک جدا گانه شای کنند
 ز دشمنی که نگرند دهر کس
 چو دشمن برار و بتاراج دست
 و گر کین میگیرند و هیچ بوم
 بخونریزی شهر ایران مگوشت
 پندار که خون گریه نکشان
 کش تیغ بر خون کس میدرخ
 چو خوش داستانی روان شوند
 کم از ارشاد که همه داغ و درد
 کم خود نخواهی کم کس نیست
 چو دستور زین گونه پیروز راه
 چو گردون طرشت بدین کشاد
 مگر شو بدید از پستان
 جهاندار فرمود کاید وزیر
 کتب خانه فارسی هر چه بود
 سخنهای سرشته از هر قری
 بیونان فرستاد تا ترجمان

و در بار ایرانیان
 و برارند لشکر بیونان و روم
 چو هر یک جدا گانه شای کنند
 ز دشمنی که نگرند دهر کس
 چو دشمن برار و بتاراج دست
 و گر کین میگیرند و هیچ بوم
 بخونریزی شهر ایران مگوشت
 پندار که خون گریه نکشان
 کش تیغ بر خون کس میدرخ
 چو خوش داستانی روان شوند
 کم از ارشاد که همه داغ و درد
 کم خود نخواهی کم کس نیست
 چو دستور زین گونه پیروز راه
 چو گردون طرشت بدین کشاد
 مگر شو بدید از پستان
 جهاندار فرمود کاید وزیر
 کتب خانه فارسی هر چه بود
 سخنهای سرشته از هر قری
 بیونان فرستاد تا ترجمان

[illegible]

قوله هم از نخل نام
نیزه نخل نیزه است شش خطی
سربازان و در آن شش خطی مختلف خطی

نیزه نخل نیزه است شش خطی
سربازان و در آن شش خطی مختلف خطی

نیزه نخل نیزه است شش خطی
سربازان و در آن شش خطی مختلف خطی

باندازه و سترهای خویش
هم از نازی اسپان محرف
هم از نیزه خطی سی ارش
شتر نیزه هم ناله هم بیسراک
ادیم و در گرتنه های غریب
زمان تادمان از پی جاه او
جهاندارکان دید بختا و گنج
همه بادیه فرش طلک شید
شکو کعبه شد رخ برافروخته
قدیم بر سرفا عالم نهاد
چو پیکار گردون بران بجایگاه
طوائف کز دست کس را گزید
تختین در کعبه را بوسه داد
بران آستان و ستر خویش را
درم دادش بود گنج روان
چو در خانه پرستان کرد جای
همه خانه در گنج و گوهر گرفت
چو شتر ط پرستش بجا آوردید
مین با برافروخت از گر خیل

کشید ندب سوار گنجینه پیش
هم از تیغ چون آب هر پنج رد
سناش بخون یافته پرورش
شتابند چون باد از گرد پاک
هم از جنس گوهر هم از جنس
کشیدند جمله بدرگاه او
بخروار با گشت پیرایه
زمین زیر پا قوت شد ناپدید
حساب مناسک و اموضه
بسی ناله کز ناله عالم کشاد
بپای پرستش به پیو در راه
بر او رو شد خانه راحله گیر
پناهنده خویش را کرد یاد
خزینه بسی داد و رویش را
شتر و ادنش کاروان گارون
خداوند را شد پرستش خای
در و بام در رشک و عجب گرفت
ادیم من زیر پا آوردید
چنان چون اویم من از سبیل

کشید ندب سوار گنجینه پیش
هم از تیغ چون آب هر پنج رد
سناش بخون یافته پرورش
شتابند چون باد از گرد پاک
هم از جنس گوهر هم از جنس
کشیدند جمله بدرگاه او
بخروار با گشت پیرایه
زمین زیر پا قوت شد ناپدید
حساب مناسک و اموضه
بسی ناله کز ناله عالم کشاد
بپای پرستش به پیو در راه
بر او رو شد خانه راحله گیر
پناهنده خویش را کرد یاد
خزینه بسی داد و رویش را
شتر و ادنش کاروان گارون
خداوند را شد پرستش خای
در و بام در رشک و عجب گرفت
ادیم من زیر پا آوردید
چنان چون اویم من از سبیل

کشید ندب سوار گنجینه پیش
هم از تیغ چون آب هر پنج رد
سناش بخون یافته پرورش
شتابند چون باد از گرد پاک
هم از جنس گوهر هم از جنس
کشیدند جمله بدرگاه او
بخروار با گشت پیرایه
زمین زیر پا قوت شد ناپدید
حساب مناسک و اموضه
بسی ناله کز ناله عالم کشاد
بپای پرستش به پیو در راه
بر او رو شد خانه راحله گیر
پناهنده خویش را کرد یاد
خزینه بسی داد و رویش را
شتر و ادنش کاروان گارون
خداوند را شد پرستش خای
در و بام در رشک و عجب گرفت
ادیم من زیر پا آوردید
چنان چون اویم من از سبیل

نیزه نخل نیزه است شش خطی
سربازان و در آن شش خطی مختلف خطی

[illegible]

و اگر روز آید ملک عراق
سوخانه خویش کرد اتفاق

آمدن قاصد از جانب پادشاه آذربایجان

[illegible][illegible]

بهر قاصد کو داد و پیغام خویش
 دوآلای سپیدار ایمنار توتم
 دوآلای کمر بر وفا بست چیت
 روان کرد و مویک چیکار که مان
 بس گنجای گرانمایه برد
 در آمد بدرگاه و بوسید خاک
 سکن ربه اندار گیتی نورد
 نواز شکر را با و راه داد
 پشید اول با و از نرم
 بفرمود تا خازن ^{مشت} و خوشتر
 سز او را و طلعت شاهوار
 زد و بیا و گوهر شمشیر جام
 چنانچ که گنجور کار از مای
 دوآلای ملک چون بنیک اختر
 ز طوق زرو تاج کوهر فشان
 بشکر شنش زبان بر کشاد
 شایسته تر شد دران بندگی
 میگان بهست بر خدمت شهریا
 بخسرو پستی چنان خاص گشت

کلید در قلعه بر وندیش
چو دانست کاه شاهنشاه روم
دل و شن از کینه شاه شست
بپوسیدن دست شاه جهان
گنجینه داران خسرو سپرد
دل از دعوی دشمنی کرد پاک
چو دید با بنحان مردی از او
بنزدیک تختش و طنگاه داد
بشیرین زبانی دلش کرد گرم
کند پیل بالا برد و گنج ریز
برار اید از طوق از گوشوار
و دهر نیت پادشاهی تمام
که فرمود شاهنشاه خوب ای
بپوشید سیفورا سکنه ر
شد از سفر از آن گردنشان
زایز و بر د آفرین کرد یاد
سرافراز شد از سر افکندی
وزران پس همه خدش بوجار
که از جمله خاصگان مرگ داشت

[illegible][illegible][illegible]

این مرز روشن تر از صبح باغ
 سوادی چنین دید و آرای دهر
 چنین گفت ای دهبان پر
 در آن بوم راسته چون بهشت
 بفرمود بر خاک آن مرز بوم
 تا شاکنان رفت آن حمله
 دو هفته کم میشد و درگاه
 چو از مرغ و ماهی تری کرد جا
 و تخم آن زن خبردار بود
 جهان سبز دید از سبزی گشت و رو
 بیاساقی آن می که جان پرور
 درین غم که از تشنگی سوختم

فروزنده شد چشمش چون چیاغ
 بر سو دزدان خرمی یافت بھر
 که تغلیس و شد عمارت پذیر
 شست و روز جز تخم نیکی گشت
 اساسی نهادن برای منوم
 عنان کرد بر صید صحرایلم
 بصیدما فگنی لاله برای نوش
 بنوشابه در بر دایه و دایه
 که با ملک و بامان بسیار بود
 بسر سبزی اند بر انجافرو
 چو آب روان تشنه را در خور
 بمن ده که می خوردن اموخم

رفتن سبک در در ملک مرغ

خوش ملک بروی که قصای و
 بتوزش گل کو هساری دهد
 بهشتی شده بیشه پیرانش
 سو او ش زبس سبزه و شکاید
 ز تپو و دراج و کبک تدر و

که اردی بهشت در ماه
 زیستان نیم بهاری دهد
 دگر کوثری بسته و در انش
 چو باغ ارم خاصه باغ سفید
 نیایی تری سایه سید و سهر

و کبریا و ایزد مبین
آن ملک بود که در ششصد و شصت سال
فرموده اند که در ششصد و شصت سال
در این شهر که در ششصد و شصت سال

در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال

در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال

گر آینه بومش آسودگی
همه سال ریحان او بهر شاخ
علف گاه مرغان این کشور است
زیستش آب زر آغشته اند
خراشند هر سبزه آن زمین
کون تختان بارگاه گشت خرم
فرخنده تختان تازه گلزار
بهر پیسند خشت سیلاب
چنانکه آن رستنیهای چست
گران پرورش یابد امروز باز
بلی کوفت اغت بود شاه را
هر و شلق بود ز غار کا
دران بوم آباد جای همان
برین خرمی گلستانی کجاست
هنوز اندر آن کشور مال سج
چنین گفت گنجینه دار سخن
زنی حاکم بود و نوبت به نام
چو طاقوس تر خاصه و نیکوئی
قوی ای دروشتن و خیر گوی

فرشت خاکنش ناگورگی
همیشه در و ناز و نعمت فرخ
اگر شیر مرغت ببايد در دست
تو کوئی در روز محشران کشته اند
خیالی نه بیند بجز خرم
دینی و دیبایش را با و برد
وزان ناز و نرس برآمد غبار
نه بیسی دران میشه چیزی
نه از دانه گز و آتش عدل است
ازان به بود آستین را طراز
ز نور یوز می بخشند انگاه را
کنون بر عرش خواند اموزگار
زمانه بسی گنج وار و نهان
بدین فرخی گنج دانی کجاست
زمین گرشکا فند یا بند گنج
که سالاران گنبدان گمن
همه سال با عشرت و پیش و جام
چو آهوی ماده زمی آهوی
فرشته منش بلکه فرزانه خوی

در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال

در ششصد و شصت سال

در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال
در ششصد و شصت سال

بهر دیش زن بگو در پیشگاه
 برون از کینزان چابک هوا
 بهشتی ز مردان کسی به درش
 بهر زن کسی کار سازش نمود
 ز ناداشتن رای زن زمرای
 غلامان با قتل خود تاخته
 کسی از غلامان ز بس قهر او
 بهر جا که پیکار فرمودشان
 سکنه و لشکر بهر کشید
 در آن خرم آباد مینو سرفت
 پیر سپید کین بهم فرخ گراست
 نمودند کین مرز را راسته
 زنی الهی مرد چالاک تر
 قوی رای نموشندل و سرفراز
 برژدی که بر میان آورد
 کشته ایش هست ادبی کلاه
 غلامان مردانه وار و شسته
 ز تن سمن سینه و سیم ساق
 همه نارستان و بالا جو تیر

بهر دیش زن بگو در پیشگاه
 برون از کینزان چابک هوا
 بهشتی ز مردان کسی به درش
 بهر زن کسی کار سازش نمود
 ز ناداشتن رای زن زمرای
 غلامان با قتل خود تاخته
 کسی از غلامان ز بس قهر او
 بهر جا که پیکار فرمودشان
 سکنه و لشکر بهر کشید
 در آن خرم آباد مینو سرفت
 پیر سپید کین بهم فرخ گراست
 نمودند کین مرز را راسته
 زنی الهی مرد چالاک تر
 قوی رای نموشندل و سرفراز
 برژدی که بر میان آورد
 کشته ایش هست ادبی کلاه
 غلامان مردانه وار و شسته
 ز تن سمن سینه و سیم ساق
 همه نارستان و بالا جو تیر

[illegible]

کجا فاشی با حریرست نرم
 فرشته در ایشان نه بیند و لیر
 در خشنده هر یک در ایوان بهار
 نظر طاعت آن ندارد ز نور
 بکوش کسی کا پد آوازشان
 ز لعل وز در کردن و کوش
 ندانم چه افسون فرو خوانده اند
 ندانم چه آرزو بر سپهر کبود
 زنی پاک پیوند فرمانروای
 صحنه آنها دارد از قصر و کاخ
 اگر چه پس پرده دارد نشست
 سرای ملوکا هم دارد بلند
 زیر نور سحر بر نیلخت
 ز بس شجر لعل آن گرانمایه
 نشیند بر آن تخت هر باداو
 عروسانه او کرد بر تخت جامی
 شب روز با باده و بانگ و
 گذشت از پرستیدن کردگار
 زنی کاروان با همگان رخ

بلرزد بر اندام ایشان مشرق
 و گزینند افتد ز بالا بر زیر
 چو در روز خورشید در شب چراغ
 که میند در ایشان سوز و یک و
 شتر خود کند در سرازیشان
 لب از لعل کانی و دندان در
 که از شوب شهوت جدا مانده اند
 رفیق بجند باده و بانگ و
 بر ایشان فرو بسته دارد هوای
 بران لبستان کرده در افروخ
 همه روز باشد عمارت بهشت
 بساطی کشیده در و از چمن
 بخروار گوهر فرو رخت
 بشب چون چراغست نشسته
 کند شکر بر آفریننده یاد
 عروسان دیگر بخندست بپای
 تماشا کنان زیر چرخ کبود
 بجز خواب و خور و نازند کار
 ز طاعت نهد بر تن خویش رخ

کجا فاشی با حریرست نرم
 فرشته در ایشان نه بیند و لیر
 در خشنده هر یک در ایوان بهار
 نظر طاعت آن ندارد ز نور
 بکوش کسی کا پد آوازشان
 ز لعل وز در کردن و کوش
 ندانم چه افسون فرو خوانده اند
 ندانم چه آرزو بر سپهر کبود
 زنی پاک پیوند فرمانروای
 صحنه آنها دارد از قصر و کاخ
 اگر چه پس پرده دارد نشست
 سرای ملوکا هم دارد بلند
 زیر نور سحر بر نیلخت
 ز بس شجر لعل آن گرانمایه
 نشیند بر آن تخت هر باداو
 عروسانه او کرد بر تخت جامی
 شب روز با باده و بانگ و
 گذشت از پرستیدن کردگار
 زنی کاروان با همگان رخ

کجا فاشی با حریرست نرم
 فرشته در ایشان نه بیند و لیر
 در خشنده هر یک در ایوان بهار
 نظر طاعت آن ندارد ز نور
 بکوش کسی کا پد آوازشان
 ز لعل وز در کردن و کوش
 ندانم چه افسون فرو خوانده اند
 ندانم چه آرزو بر سپهر کبود
 زنی پاک پیوند فرمانروای
 صحنه آنها دارد از قصر و کاخ
 اگر چه پس پرده دارد نشست
 سرای ملوکا هم دارد بلند
 زیر نور سحر بر نیلخت
 ز بس شجر لعل آن گرانمایه
 نشیند بر آن تخت هر باداو
 عروسانه او کرد بر تخت جامی
 شب روز با باده و بانگ و
 گذشت از پرستیدن کردگار
 زنی کاروان با همگان رخ

[illegible]

کتابخانه
مکتبہ اسلامیہ
بازار و قریہ

بوجود فوٹو بجلی
بیشترین آمد و رفت
لفظ نویش روان که
در اصل نویش روان

بود یعنی صاحب

فون در و دولظ
خاست " "
کذا فی شرح
عقود بر این
نویسندگان
از بعضی الفهارس
مجموعه است
چنانچه که
هو فغانه
لفظ از جمله
انداخته

باز است از رضا عراق الودود

برادر رنگ شاه منشته بر شست
 بفرمود کاین بجای آورند
 و کیلان درگاه دیوان او
 فرستاده از در در آمد دیس
 کمر بست و شمشیر بکشد و باز
 نهانی دران قصر زینده دید
 پیر از حور آریسته چون بهشت
 ویش گوهرین گوش گردنشان
 و تابنده یا قوت زخشته لعل
 لکرکان دریا بهم تاخستند
 زن زیر ک از سیرت شان او
 که این کاروان مرد آهسته را
 درو کرد باید پرتو همن گه
 ز سر تا دم دید در شهر یار
 چونیکو نگه کرد و شناختن
 خبر یافت از شه که هکند است
 ز فیروزی هفت چرخ کبود
 پوشید رخسار و زو شرم کرد
 نکرد از شمی هیچ بروی پدید

گرفت معبر تر بجای بدست
 فرستاده را در سرای آورد
 بجای آوردند فرمان او
 سوخت شد چون خرمند شهر
 برسم رسولان نبروش نماز
 بهشتی سرای فریبند دید
 بساط زمین گشت عنبر شربت
 شده چشم بینده گوهرشان
 خرامنده را آتشین گشت لعل
 همه جوهر اینجا بر انداختند
 دران ز اوری شد هراسان او
 چرا رسم خدمت نیار و بجای
 که آزماندار و شکو همن گه
 ز رخسار رابر محک و عیار
 بتخت خود ارا مکه ساختن
 نشستن بر تخت او زور است
 بسی داد بر شاه عالم درود
 نخستین نمود از زرم کرد
 که قفل تو هست برما کلید

[illegible]

در مجلس خورشید شاه
در مجلس خورشید شاه
در مجلس خورشید شاه
در مجلس خورشید شاه

چون رخشانهای پوشیده هست
چو شش چنین دوشاه کبیر
اگر من چشم تو نام اورم
مگر با پیام بزرگان چه کار
اگر تندی در پی پیام هست
اگر در میانم و لیر ادم
در این شانان رسم کیان
چو پیغام شمر تو کرم پدید
چو ارم بفرامی گفتن بر از
بر آفت نوبت از این بر دل
مجاار ما کرد و شد گرم سیند
که با من چه سودست پوشیدن
بقدر کار و کینه روان
یکی گوشه از شقه آن حیر
ببین نشان رخ کیست این
اگر یکیش چندین مکوش
و کز نیست بگذر که سستی ز غم
سکندر یف بران اوساز کرد
بعینه در صورت خویش مید

کز و زار پوشیده اید بدست
که ناید ز رو باه پیغام شیر
مسکندر نیم ز پیام اورم
تصرف نیابد درین پرده بار
تو دانی و آن کس این نقش نیست
نادر و به از نو پوشیده اید
پیام و ران اینند از زیان
مزن پرده قفس را بر کلید
که تاره نور دم سو خانه باز
که پوشیده خورشید از بر گل
ربان کرد بر باغ شاه تیسر
گل روی خورشید اندودت
حریری بر و پیکر خسروان
بد و داد کین نقش بر دست گیر
درین کارگاه از پی چیست این
با بروی خود آسمان لبوش
جوانی بر خدشتی سیم هم
حریر نوشته ز هم باز کرد
ولایت بدست بداندیشید

صورت اینست
صورت اینست
صورت اینست
صورت اینست

بسیار خنده
بسیار خنده
بسیار خنده
بسیار خنده

مجلس خورشید شاه
مجلس خورشید شاه
مجلس خورشید شاه
مجلس خورشید شاه

قند و عسل شد از تنی
 زنده شد از تنی
 قند و عسل شد از تنی
 زنده شد از تنی
 قند و عسل شد از تنی
 زنده شد از تنی
 قند و عسل شد از تنی
 زنده شد از تنی

<p> فرست باز کیبارگی در جواب عاجز شد ^{۱۱} بدارای خود بر د خوراپناه خدا ^{۱۱} هر لسان شد از تنی امیر بسی بازی اردو چنین و زنگار هم از خانه را خانه خویش جان که تا نقش من بر تو کرد دست زکار جهان بخیر نیستم هم اینجا هم اینجا کی بنده ام چه ماده چه نر شیر وقت بسود دراب اش انگیزم از برق تیغ زپیه نهنگان فروزم چراغ گفت مزین با گرفتار خویش رمانده شوی رستگار زن هیوه راداده باشی جواب شوم قائم انداز روی زمین توسیر کوچکی من هرگز که با هیچ ناداشت کشتی گیر بکوشد بجان تا ترا بکشد دلم نیست فارغ ز شایان مهر </p>	<p> ستیزه در انکار نام صواب جلال ^{۱۱} بترسید و شد رنگ ویش چو کاه چو دشت نوشابه کان تشنه بد گفت کای خسرو نامدار میت ریش مهر مرا میش جان بتو نقش تو زان نمودم نخست اگر چه زخم زان سیر نیستم ترا من کین پر سینه شده ام منم شیر زن کر قوی شیر مرد چو بر جوشم از خشم چون تند تیغ کفت گاه شیران در ارم بلخ زنم کش سوی پیکار خویش مت خار تا در نیست بخار تواند که بر من شوی فحیاب من را تو چرم بهنگام کین دین هم نبردی چو روبا هرگز چنین دست از بزرگان پر کی بر چهره بر تو چربی کند تم که چه هست از مقیمان شهر </p>
--	--

۱۹۴

است از نظر بخار نیست
 بعضی از اهل لغت یعنی زبان و جان
 نوشته اند و ظاهر از اینجا چه خواهد بود
 باشند تا کم از اینجا چه خواهد بود
 ساین فرموده که اگر این از کوه
 بیش خود و بیفتد کم کجا بنده اند
 اش تا کم از آنکه در دست او
 خوش شکست دهد و با جو زور او
 بر روی طغیان بدو ازین قیل است
 از خواجه شکست یعنی با جو زور
 و توانای چو شکست در نام از روی زمین
 و توانای چو شکست در نام از روی زمین
 و توانای چو شکست در نام از روی زمین

قندهار وستان
 تا بیا بیا نام از نظر بیا بیا
 یعنی پشت و بیا بیا بیای قاری بی
 بیا بیا نام از نظر بیا بیا
 یعنی پشت و بیا بیا بیای قاری بی

زیر ایران زمین تابا باد بوم طبیعت شناسی و صورتگری زنده صورت هر کسی بر صورت سر انجام نزد من اردنگار دروینگر و رای باریک من ز هر کسی که این را دارد و سرشت پذیرم که آن نقش نقشی است گرام هر صورتی در نظر بگیرم بهت روی اندازه شناسم که مستقیم فست شناس درین پرده با خود و بازی می سبک سنگی خسر و ان میگویم خیال تو اید مرول پسند بر از خم خسر و کوا به و ز تخت گران سایه اید بزی که یک تخت را بر نشاید و شاه که هر هر دلی نو کند رخ را فرود آمد خدمت او رویش شهنشاه را گشت آیین است	ز نه پست وستان تا بیا بیا بوم فرستاده ام سوی هر کشتوی بدان تا ز شکرمان اقلیم گیر نگارنده صورت هر دیار چو آرد صورت بنزدیک من بجان خواهم نقش اندیش چو گویند نقش فلان پادشاه پس از ناخن پای تافرق سر ز هر سالخوردی و هر تازه بدو نیک هر صورتی در قیاس شب روزی چاره سازی نیم تر از وی هست روان میگویم ز هر نقش کان یافته در پرند که تا جان بهم شناسی دهد چو گفت این سخن با سکنه روی فرومانده اندرین دستگاه نه بشینی و شاه است شطرنج را پیر بکره چون از سر تخت خویش عروسانه بر کسی زار نشست
---	--

قندهار وستان
 تا بیا بیا نام از نظر بیا بیا
 یعنی پشت و بیا بیا بیای قاری بی
 بیا بیا نام از نظر بیا بیا
 یعنی پشت و بیا بیا بیای قاری بی

۱۹۵

بدرشدن در لایب چنانست که چنانست
بدرشدن در لایب چنانست که چنانست

شیدم رسن بسته سوی دار
پیش رسیدش از مهر بابان سیکه
چنین داد پاشخ که عمره بقدر
درین بود کایز در آیش او
بساختن کانه انیابی کلید
ازین دلیلی گفت باخویشتن
بهمتن چو تنها کند ترک است از
مغنی چو بی پرده گوید سرود
چو غمی منش را بماند گوش
شکستیدگی دید در مان خویش
کمر بسته نوشابه چون چاکران
در هر گونه آرایش خوان کنند
کینزان چون شمع بر خاستند
نهادن زلی ز غایت بیرون
رقاق تنگ کرد و کرد روی
همان قفسه شکر ایمنه
ابا نامی نوشین عنبر شربت
زیش کو به و گاو واهی جووه
و شمع و بره روی رنگین سباط

بر و نازگی رفت چون نوبهار
که خرم چراست و غم اندک
بغم بر دوش چون تو آیم بهر
دران تیرگی روشنائیش داد
کشایند ناکه اید پدید
هم خسر به تسلیم در دوش
بر و دیو را دست کرد و دراز
زند خنده بر بانگ و بانگ و
نشاند آتش طیرگی از جوش
پسایم دولت سرفکند پیر
بفرمود تا آن پری سیکران
پسچ خورشهای الوان کنند
ملو کانه خوانها برار استند
ز هر محنه به محنه چند کون
ز گرد سر پرده تا گردوی
چو کعبه بران گرد و بار خسته
خبر داد از خوردنهای هشت
شده درین کاد و ماهی ستوه
بر او در مرغ خواران نشاط

بدرشدن در لایب چنانست که چنانست
بدرشدن در لایب چنانست که چنانست

بدرشدن در لایب چنانست که چنانست
بدرشدن در لایب چنانست که چنانست

بدرشدن در لایب چنانست که چنانست
بدرشدن در لایب چنانست که چنانست

۱۰۰ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۱ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۲ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۳ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۴ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۵ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۶ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۷ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۸ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۰۹ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است
 ۱۱۰ قورده ووزن آن
 کلان وکلکری که نوید است

بد و داد و شد سوی بزم بهشت
فریاد فلک دید فوج از خدای
رهانده را که دصد بر کسپا
چراغی می فروخت و شمع می ببرد
مساگوی سحین که بنود چهر
دوختی در آن چار دیواریست
سپیدی شد اندر سیاهی پیچ
بر کی مجلس است چون صبحگاه
تنج فلک را بدو شرکت
نفا را که در بر و آن شد شمر

[illegible][illegible]

تشنه بران شوشه مشکین
بر جیتی داده پیر مجوس
زمیندوستان آمده جوز
منعی از خوان کشت کجایی
سیاهی بماند برده
زمیندوستان خانی بر خون شده
پسین کرده سقلایی ترک و تان
بلای برآورده آواز خوش
گرا و از آن زنگی قیس گون
بیرری قلم رسته از پشت
نشته جانور دلس فروش
ز بهر پلاسی سن تافته
چو در کوره مرد کسیر گر
شیرازه که اکیر ز رخت
و خان از بر شعله آذری
سغالی بر چان برار است
په آتش گل باغ جمشید بود
فرزین گوهر نیک و بد
شگفتگی خور داو خا بن
چو بار سید بر سر کان گنج
سواد حش پست راج بر
بهر جو که زد سوخته خرمن
بنفشه در و ده بوقت درو
بدل کرده باشو شنه ز خشک
برمه آبنوش طبع خون شده
سموری پیر طایسی کردمان
صلوات داده در تو تم و خود و خوش
کشاده زول هر وار دیده خون
قللهای مشکین و گشت او
ز خاکستری پیر زن درع پیش
بجای پلاس طلسی فبت
منه و بر و این بر اور ز
زهر سو بد من زر انداخت
چو بر سنج گل برگ نیلوفر
بر سجاتی از بیشه ها خاسته
کلیچه پیر خوان خوشید بود
رفیق منع و مونس همیر بد
دید اترازه بگو مبر کمن
قدح کشته علی امان از و خور و پیر و پیر کومک گفته و این معیت

[illegible]

[illegible]

[illegible]

کرمین بوسه دادند یکسر سپاه
 کجا او خنجر پای ما سر سپاه
 اگر آب آتش کند جای ما
 اگر آتش از کوه مار باخاک
 ز شاه جهان راه برداشتن
 شه آسوده دل شد گشتان
 سبب خنده را با آب است گنگ
 غنی کرد گردن گشتان را بگنج
 جهان را چون دید کن گنج و زر
 در آن پیش منی خرد پیشه کرد
 را بس گنج و گوهر کرد بار داشت
 بکوه و بصحرای سخته و بیخ
 چو در خاطر آمد جهانجوی را
 زمین است و بیل نزل شناس
 بداند جهان را و دست بلند
 نه هر دود بیدار او که شود
 فرو شود از او هر بیدار او را
 بهر جای که حصار می کند
 ز دوری در آن شد اندیشا
 که تدبیر ما هست و تقدیر شاه
 ز فرمان او بر سر افشردیم
 مگر در زخمه مان کی و پای ما
 بیفتیم و در دل غدا هم باک
 ز ما خدمت شاه نگه داشت
 نواز شگری کرد و بستان
 پیچید کشتا از خزینه در بستگ
 ز گوهر کشتی لشکر آمد برنج
 غنیمت کشتا را گران گشت سر
 که لختی ز چشم بد اندیش کرد
 بهر جا که شاه و شوار داشت
 پاهش بگردون کشید بگنج
 که دین برادر و گلین گوی را
 تبری و خشکی رسا ندقیاس
 در ازیش چند دست پر خاشاک
 بر راه اردو انرا که از ره شود
 رها اندر خون حلق آرد او را
 ز بهر سر انجام کاری کند
 که دارد در دور و درو و هلاک

کرمین بوسه دادند یکسر سپاه
 کجا او خنجر پای ما سر سپاه
 اگر آب آتش کند جای ما
 اگر آتش از کوه مار باخاک
 ز شاه جهان راه برداشتن
 شه آسوده دل شد گشتان
 سبب خنده را با آب است گنگ
 غنی کرد گردن گشتان را بگنج
 جهان را چون دید کن گنج و زر
 در آن پیش منی خرد پیشه کرد
 را بس گنج و گوهر کرد بار داشت
 بکوه و بصحرای سخته و بیخ
 چو در خاطر آمد جهانجوی را
 زمین است و بیل نزل شناس
 بداند جهان را و دست بلند
 نه هر دود بیدار او که شود
 فرو شود از او هر بیدار او را
 بهر جای که حصار می کند
 ز دوری در آن شد اندیشا

کرمین بوسه دادند یکسر سپاه
 کجا او خنجر پای ما سر سپاه
 اگر آب آتش کند جای ما
 اگر آتش از کوه مار باخاک
 ز شاه جهان راه برداشتن
 شه آسوده دل شد گشتان
 سبب خنده را با آب است گنگ
 غنی کرد گردن گشتان را بگنج
 جهان را چون دید کن گنج و زر
 در آن پیش منی خرد پیشه کرد
 را بس گنج و گوهر کرد بار داشت
 بکوه و بصحرای سخته و بیخ
 چو در خاطر آمد جهانجوی را
 زمین است و بیل نزل شناس
 بداند جهان را و دست بلند
 نه هر دود بیدار او که شود
 فرو شود از او هر بیدار او را
 بهر جای که حصار می کند
 ز دوری در آن شد اندیشا

کرمین بوسه دادند یکسر سپاه
 کجا او خنجر پای ما سر سپاه
 اگر آب آتش کند جای ما
 اگر آتش از کوه مار باخاک
 ز شاه جهان راه برداشتن
 شه آسوده دل شد گشتان
 سبب خنده را با آب است گنگ
 غنی کرد گردن گشتان را بگنج
 جهان را چون دید کن گنج و زر
 در آن پیش منی خرد پیشه کرد
 را بس گنج و گوهر کرد بار داشت
 بکوه و بصحرای سخته و بیخ
 چو در خاطر آمد جهانجوی را
 زمین است و بیل نزل شناس
 بداند جهان را و دست بلند
 نه هر دود بیدار او که شود
 فرو شود از او هر بیدار او را
 بهر جای که حصار می کند
 ز دوری در آن شد اندیشا

چنان بود و شب باری و روزگار
 در میان رخسار روز دیگر دریا می بر و م
 جهان لشکرش از او پس گویا
 پس گنج پیدا که در دستند
 چو در خاکه روم گردند جا
 یکی دیر سنگی برافراختند
 همان سخت گنجنامه که بود
 که تا هر که او باشد از دست
 از اندران گنج دیرینه سال
 که تا نیکه از راه خد شگری
 از آن گنجنامه و هندش کی
 بیایند و آن گنجان بشکنند
 مگر داد دولت مرا پای هیچ
 بیایستی آن می که باز آورد
 بن ده که این هر دو گم کرده ام
 چنان بود و شب باری و روزگار
 در میان رخسار روز دیگر دریا می بر و م
 جهان لشکرش از او پس گویا
 پس گنج پیدا که در دستند
 چو در خاکه روم گردند جا
 یکی دیر سنگی برافراختند
 همان سخت گنجنامه که بود
 که تا هر که او باشد از دست
 از اندران گنج دیرینه سال
 که تا نیکه از راه خد شگری
 از آن گنجنامه و هندش کی
 بیایند و آن گنجان بشکنند
 مگر داد دولت مرا پای هیچ
 بیایستی آن می که باز آورد
 بن ده که این هر دو گم کرده ام
 چنان بود و شب باری و روزگار
 در میان رخسار روز دیگر دریا می بر و م
 جهان لشکرش از او پس گویا
 پس گنج پیدا که در دستند
 چو در خاکه روم گردند جا
 یکی دیر سنگی برافراختند
 همان سخت گنجنامه که بود
 که تا هر که او باشد از دست
 از اندران گنج دیرینه سال
 که تا نیکه از راه خد شگری
 از آن گنجنامه و هندش کی
 بیایند و آن گنجان بشکنند
 مگر داد دولت مرا پای هیچ
 بیایستی آن می که باز آورد
 بن ده که این هر دو گم کرده ام

کشادان سکن در قلعه دراز دمای عابد

درین حلقه لاف غلامی ند	کسی که در نیک نامی زند
کران نیک یابد سر انجام خوش	بیشکی چنان پرور نام خوش

درین حلقه لاف غلامی ند
 کسی که در نیک نامی زند
 کران نیک یابد سر انجام خوش
 بیشکی چنان پرور نام خوش
 درین حلقه لاف غلامی ند
 کسی که در نیک نامی زند
 کران نیک یابد سر انجام خوش
 بیشکی چنان پرور نام خوش

درین حلقه لاف غلامی ند
 کسی که در نیک نامی زند
 کران نیک یابد سر انجام خوش
 بیشکی چنان پرور نام خوش
 درین حلقه لاف غلامی ند
 کسی که در نیک نامی زند
 کران نیک یابد سر انجام خوش
 بیشکی چنان پرور نام خوش

درین حلقه لاف غلامی ند
 کسی که در نیک نامی زند
 کران نیک یابد سر انجام خوش
 بیشکی چنان پرور نام خوش
 درین حلقه لاف غلامی ند
 کسی که در نیک نامی زند
 کران نیک یابد سر انجام خوش
 بیشکی چنان پرور نام خوش

بیتنام را میگوید بر میخیزد
چون آب و نمک را میخیزد
فقد و استیلا

[illegible][illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

卷之四
 四庫全書

۶ اودیه لفرج
 و شیداد
 مملکت الکریم
 خرد و ملا و نجین
 و صاحب قلوب
 یعنی ارباب آوده
 ارباب ماسنوس
 یعنی علما
 ارباب العبد
 جمیل

مکتبہ اسلامیہ

چو عاخر شدند اندران تا حق
 شمشیر کاروان محابس نونهاد
 چه گویند گفتا درین بند کوه
 ولایت کشایان گردن فرا
 که مایه گان کمر بسته ایم
 چنگل در باشد که چو زود و خواب
 تودانی که بر تارک مهر و سیخ
 چو دیوان بسی چار با ساجتم
 جهان به که گزینم ازین آتنگ
 شهنشاه چو دشت گان سرور
 چو در سر مرز چشم خوش میل
 شه از گنج و گوهر بدیا گنار
 بر سپید چون حلقه گشت سخن
 که از گوشه و زلف آن گویست
 یکی گفت کاشی شاه دیش پست
 بکس می نماید از هیچ راه
 شهنشاه بخواست هم در زمان
 ز خاضان تنی چند همراه کرد
 ره از شب چو روز بر اندیش بود

دران جو زر گریست بداند حق
 سران را طلب کرد و ابرو کشا
 که آورد و زانندیشه ما بسته
 نشستند و بر وند شد انیا
 بدین کار یک و زنش ششم
 ستیزیم با ابرو با آفتاب
 نشایدون نیزه و تیر قتیق
 وزین در کلوخی غیند خاتم
 کر یوه نوزدیم و ساریم شک
 فرو مانده بودند عاجز دران
 فرو ریخت گوهر بدیاری نیل
 یکی مجلس است چون نوها
 ازان سر فرزانان لشکر شکن
 که بر ماتم آرزو ما گریست
 پرستگاری در فلان مختار
 کند بی نیازی بستی گیسو
 عنان تاب گشته ازین جهان
 نشان جبت و آمد بر یک
 و شاقی و شمع رویان پیش بود

از روی چو بل
 و از روی آفتاب
 و از روی کوه
 و از روی دریا
 و از روی کوه
 و از روی دریا
 و از روی کوه
 و از روی دریا

۲۱۵
 جانم ای یکند و بسک
 حشمت چو نیارد
 ده از شمشیر و شاقی
 خادم و غلام
 بر دوش عرق غلام
 ساد باشد و غلام
 در دوشان را
 کین کی هم
 سکندر چون
 رفت فقط یک
 شمع در دستش
 شمع از کمال تارسی

این شکار که
محققان است و علت
دوم حاجی آن منصب است
و در آن آئینه جهان آینه سکندر است
که بدان احوال عالم معلوم شود
از آن نظر که در این آینه
موضع سخن را در این آینه
مقرر است و در این آینه
سبب چگونگی است

از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز

<p>بسیار خواری ندارد هیچ گیا پوشم و قوت من هم گیا بود و فلان که سر هیند گان سبب چیست که شب درین غا درین غار من آگهی چو نتوی جهاندار گفت ای جهان دیده خدا آهسته را بدو نیم کرد کلیدی و تینی بدینسان شکست چو من را این تیغ گیتی فروز تو در نیم شب گر گنی یا دور مگر گز کلید تو و تیغ من حصار است بر سفت تیغ کو که در روز و شب که روان از نند درین جفت و جویم که کشایش تو نیز از جفت کنی یا رسی ز رهزن شود راه پر دست چراگاه شد مرا نیندش ناس یکی منجین از نفس بر کشاد چنان زو برو که چو منجین</p>	<p>که پری و دزدان را چای هیچ کم سنگ را از بدین کمیای ندیدم کسی جز تو نایید گان بر نیک آخری رنج شد شهریار بی پس شه را کم هندوی ازین آمدن داشت تا گزیر با هر دو آن هر دو تسلیم کرد کلیدی آن تو تیغ بر من گذشت کم بازی خلق در نیم روز کلیدی بجنبان درین اوری کشاد شود کار این سخن درین رهزن نماند چندین گروه ز بد گوهری راه جانها ز نند بداد و بدانش بیارایش درین ره کند سخت بیداریش شود تو شنه زهر و ان خست که دروان بران قلعه و از بد پای که بر قلعه آسمان در کشاد که شد کوه در آب دریا غریق</p>
---	---

از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز

از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز

از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز
 از بسیار بیخوشی و غم و اندوه و در آن روز

که آن کوه پایه در اندر پای مقیان مجلس دیدند پیش برش شستند می خاستند ستادست بر در پائیدار در آمد بر شاه خدمت نمود کلید در قلعه فکند پیش خرابی در آمد باین تسعه گاه ز برج فلک زد در شکست در افتاد و نگاه در هم دید بدره کجاست آفتاب که این منجیق از در دیگرست تو دانی و در حکمانی تراست کزین به دعا چه باشد نشان بشمیره کوشند با این جسد نسفتند سنگی ازین خار سنگ فرورخت از منظرش گوشه که بی نیکردان بسا دامن پشیمان شده از چنان آوری که خالی مبار از توخت و کلاه	بش گفت برخیز و شو باز جای چو شاهنشاه سوزم خوش و گر بار مجلس بپایستد کس آمد که دشمن این کوهها بفرموده تا بیا رند زود چو بر شد دعا کرد و زاندا پیش خبر کرد کاش به نیروی شاه و بر سج قوی زین تر شکست خشم شد از منجیق رسید گرش منجیق تو کردی خراب خرا بپیش دانه زین شکرت چو حکم در آسمانی تراست نگه کرد و شوی لشکر کشان چهل روز باشد که مردان کار بچندین سرتیغ الماس گنگ باهی که برداشت بی توشه شمارا چه روی نماید درین بزرگان لشکر بجز آوری زمین بوسه دهند بر زخم شاه	بش گفت برخیز و شو باز جای چو شاهنشاه سوزم خوش و گر بار مجلس بپایستد کس آمد که دشمن این کوهها بفرموده تا بیا رند زود چو بر شد دعا کرد و زاندا پیش خبر کرد کاش به نیروی شاه و بر سج قوی زین تر شکست خشم شد از منجیق رسید گرش منجیق تو کردی خراب خرا بپیش دانه زین شکرت چو حکم در آسمانی تراست نگه کرد و شوی لشکر کشان چهل روز باشد که مردان کار بچندین سرتیغ الماس گنگ باهی که برداشت بی توشه شمارا چه روی نماید درین بزرگان لشکر بجز آوری زمین بوسه دهند بر زخم شاه
---	--	--

بسم الله الرحمن الرحیم
بش گفت برخیز و شو باز جای
چو شاهنشاه سوزم خوش
و گر بار مجلس بپایستد
کس آمد که دشمن این کوهها
بفرموده تا بیا رند زود
چو بر شد دعا کرد و زاندا پیش
خبر کرد کاش به نیروی شاه
و بر سج قوی زین تر شکست
خشم شد از منجیق رسید
گرش منجیق تو کردی خراب
خرا بپیش دانه زین شکرت
چو حکم در آسمانی تراست
نگه کرد و شوی لشکر کشان
چهل روز باشد که مردان کار
بچندین سرتیغ الماس گنگ
باهی که برداشت بی توشه
شمارا چه روی نماید درین
بزرگان لشکر بجز آوری
زمین بوسه دهند بر زخم شاه

بسم الله الرحمن الرحیم
بش گفت برخیز و شو باز جای
چو شاهنشاه سوزم خوش
و گر بار مجلس بپایستد
کس آمد که دشمن این کوهها
بفرموده تا بیا رند زود
چو بر شد دعا کرد و زاندا پیش
خبر کرد کاش به نیروی شاه
و بر سج قوی زین تر شکست
خشم شد از منجیق رسید
گرش منجیق تو کردی خراب
خرا بپیش دانه زین شکرت
چو حکم در آسمانی تراست
نگه کرد و شوی لشکر کشان
چهل روز باشد که مردان کار
بچندین سرتیغ الماس گنگ
باهی که برداشت بی توشه
شمارا چه روی نماید درین
بزرگان لشکر بجز آوری
زمین بوسه دهند بر زخم شاه

قوله باد ملک از روی تو
چنین هر خمار را تو دانی شست
چو باینه ازین پرده آگه شدیم
فرشته تا دشته تا بدرختند
و اگر روزی بخت چو شنه آن حصا
همه خلق آن در رعیت شدند
ز روزی و روز و تخته ها
چو از کار ایشان پر دخت شاد
سجای در اقطا عمار دادشان
در آن سنگ بسته در آید
خردیش یکبار اباد کرد
فواجی نشینان آن کوها
که از بیم خفاق وحشی شست
که هر که گزین سوشتاب وزید
ازین روی مارا زانهار
گر از ملک هیچ بخشایش
درین پاسگاه پخته نیک
مگر رفت آن بیابان
بفرموده تا گزهای کو

بقا باد فست در ترازوی تو
که یزدان ترا سایه خویش شست
بره آیدیم ارچه از ره شیم
از ان رهنر نان در پیر شدند
رو در کشا و ندر شهریار
اگر چه ازین پس مخالف بدند
بخدمت کشیدند شده اسیر
همه لشکر خویش بخواست شاد
سودا ده خود فرستادشان
عمارت بسی کرد بسیار جا
در طلم را خانه داد کرد
تلف نمودند هنگام کار
درین فرنگی نیایم کشت
زیانی درین کشت آب وزید
زبانیکه گفت بجا نهار
سند بدین کشور راست
عمارت کنند تا شود سنگ
براحت رسد کار خزانان
ببندند حسن در انیان هم

قوله باد ملک از روی تو
چنین هر خمار را تو دانی شست
چو باینه ازین پرده آگه شدیم
فرشته تا دشته تا بدرختند
و اگر روزی بخت چو شنه آن حصا
همه خلق آن در رعیت شدند
ز روزی و روز و تخته ها
چو از کار ایشان پر دخت شاد
سجای در اقطا عمار دادشان
در آن سنگ بسته در آید
خردیش یکبار اباد کرد
فواجی نشینان آن کوها
که از بیم خفاق وحشی شست
که هر که گزین سوشتاب وزید
ازین روی مارا زانهار
گر از ملک هیچ بخشایش
درین پاسگاه پخته نیک
مگر رفت آن بیابان
بفرموده تا گزهای کو

از نوگاه و از زیر و از خار و از خار
 از خار است ایشان احکام کا
 فرستاد جاسقی با بنوه را
 چو با بادی رخنه پر خستند
 شد از رخمه کاسه و زخم کوس
 ملک با بگه سویی صحر کشید
 چو ستیاره چرخ شبید زیر
 چو زلف شب از حلقه جنبی
 شد و شکرا از پنج فرسودگی
 تنی چن در از رفیقان او
 از ایشان خبر با ازان کوه دور
 پس انگاه از نه شب و فراز
 میزدند کاینجا حصار است خوب
 یکی سنگ مینا و مینو شست
 بر بر فراز شد نام او
 چو کیمین و از ملک پر دخت خست
 جهان کورخانه ز غاری گزید
 هم از تخمه او درین پیشگاه
 پرستش کند حاجی آن شاه را

برارند سدی دران کویتیک
 که بر کوه دانند بستن حصار
 گذرگاه بر بستن ان کوه را
 بغرم شدن ایت افروختند
 خدنگ نذران بیشما آفرین
 عنان راه را داد و منزل برید
 بهر ج کاه سعادت رساند
 سمن رنگ بر طاق نایز فری
 رسیدند نخته با سونگی
 ز بهر شک فسانه بنشانند شاه
 پرسید و اگر شد از سر گذشت
 بگوش ملک بر کشا دهند راز
 که دورست از و تند با و جنوب
 بنز یابی و خر می چون بهشت
 در و تخت کیمین و وجب نام او
 نهاد اندران جایگه جام و تخت
 کز اتش دران خانه توان خرید
 ملکزاده هست بر جملک شاه
 نگهارد و آن جام و آن گاه را

جهان مرزبان شاه گیتی نورد
 کجا بستدی فرخ این در
 اگر اهرم کار ابد گریه
 بدین دران در فرو داد
 بنا دیده دیدن هوسناک بود
 چو آن شب صفتهای آن در
 مگر که گشت جام کینه و
 هم شبین فکر اندیشه
 بیاستاقی از می مرا تازه کن
 چراغ دلم یافت بیرغبی

برافروخت کاین دستان گوشه
 چه از زور مندی چه از عاجزی
 بدین در شدی تا جدار جهان
 بدین بان بر ازوی در و دام
 بهر جا که شد چیت و چالاک بود
 بدین دریش رغبت آمدید
 و به مجلس مملکت را نوی
 که تا خود تواند در در کشود
 درین ره صهوری با دانه کن
 بجای ده چراغ مرا روشنی

رفتن کند رقبه سر بر یار ت کیخسرو
 چو روز سپید از شبنم رنگ
 هوا صاف از دود گیتی زد چون
 فروزنده روزی چو فردوس پاک
 بغزلت کمر بسته باد خندان
 همه کوه و گلشن بهشت باغ
 در دشت چون باغ افروخته
 زمانه بکر و بار باغ بهشت

برآمد چو کافور ز قصبای رنگ
 فلک وی خود شست از لاجورد
 بر او در سر گنج قارون رخاک
 نسیم بهاری زهر سوزان
 جهان چشم روشن بزرین چراغ
 از چشم بدیده بر دشت
 زمین از گل و سبزه مینوشت

شاه دکان درگاه شاهنشاهی ملوک و مجازان و نویسندگان نهاد که میسازد از شاهان عاجز و مستکن نبود که وقت بسیار در شاهان صرف

بغیر از هرانی شهنشاه تخت سرتاج برزیده بهنتم سپهر زمین خسته کرد از خرام ستور سپه را انداد آنجا تخت ستر سرمه بی خبر یافت کان تاجه ز فرنگ فرامیده آگاه بود ز تخم کیان هیچکس را نکشت سران را رسانید تارک تاج ز شادی و دوش دران سترس ز هر موینه کان چو گل تازه بود سمو سپهر رویه سنج تیغ و شوق نیهای چو برگ بهار غلامان گردن برافراخت و شاقان مویک و درود خیز چون زلی چنین خوب آراست باستاد کاران در گهر سپهر در آمد بدرگاه شاه جهان شهنشاه برخواست نامیش کرد	بخت رونده در آمد تخت برافراخت رایت برافراخت کودان کوه را و ردال گند شور که تابیدان تخت تخت گیر برین شنگه کرد خواه گداز که فیروزه فرخ جهان شاه بود همه را استمنا ز قوی کرد پست بسی خرمه را و دوش خراج بهر سنگها فروش و بیاشید بجای که حدش نیست کس گر انهایش ز انداز بود چنان قاقم و قندری پدید بنفشه بر رویخته صبر نه یکایک همه زرم راست بدید از تازه بر فستار نیز روان کرد با آن بسی خواست شده عاجزان کس که آرد شمر دوتا کرد قامت چو کارگاهان بشرط نشاندن که پیش کرد
---	--

و درگاه شاهنشاهی ملوک و مجازان و نویسندگان نهاد که میسازد از شاهان عاجز و مستکن نبود که وقت بسیار در شاهان صرف

در یافت حقائق علوم دانش
سماوات و ارض بر علیه مردم وقت
یافتی نماید و دی بشت از انهای
آسمانست یعنی از زبان حال آن جم
دین صحیح است که مردم و در این جام
علم و دانش و خواجه نظامی گویند
که در این

۵۰
 این شکر می که در صفا و شکر بی
 این شکر می که در صفا و شکر بی

سر کمان سهرانی چو ماه
 فرو نامد حیران آن فروز سپه
 چو شد زان خوش خیز و شیر چرخ
 ستم کننده و بر کشیده کلاه
 ز دیوار درگاهش آمد خروش
 چنان بود فرمان فرمان گزاف
 سرتاجداران برآمد تخت
 نگهبان آن تخت زرین تون
 که بر وزی شاه بر تخت شاه
 همان گوهرین جام با قوت
 بدین تخت و این جام دولت
 رفیقش در گرفت کای شهریار
 چو بر تخت کیخسروی تاختی
 و گر نقش گوی زبان بر کشاد
 چو زین تخت شد باز و نشسته
 همان فال خسرو دران جام
 شه آن تخت چون بخوابد زانو
 بران تخت نشست یکدم
 ز گوهر بران تخت گنجی نشانند

همه صفت کشیدند بر کلاه
 که سپای دولت بود و لایب
 سوختن کیخسروی سر کشید
 و در باد بپایندگی تخت شاه
 که کیخسرو خفته آمد بهوش
 که بر تخت بنشیند آن تاجدار
 چو سپهر بر شاخ زرین
 ز کمان سخن ریخت گوهر برین
 نماید به پیروزی بخت راه
 کلید است بر قتل بسیار
 بسا جام و تختیکه آرد بدست
 ندیده چو تو شاه چندین هزار
 سر او تخت گردون بر افراختی
 که تا چند کیخسرو و کیتاب
 کند کیتاب او کیخسروی
 به پیروز بختی بر او و بخت
 کیخسرو و مرده جان بازده
 به پیسید و از تخت آمد بریز
 که گنجور خانه در و خیره ماند

۲۲۵
 اگر ای صبی که
 به نادر فرودمان بودی که
 بخت کیخسرو و نشسته
 و در این وقت و این جام
 که جام دولت پرست جامی
 صاحب دولت است یعنی هر که
 در عالم بود و در دستش
 یکبار دولت پرست جامی
 شد و در دستش بود و در دستش
 نامی صبی که فرودمان بودی که
 بخت کیخسرو و نشسته
 و در این وقت و این جام
 که جام دولت پرست جامی
 صاحب دولت است یعنی هر که
 در عالم بود و در دستش
 یکبار دولت پرست جامی
 شد و در دستش بود و در دستش

دستای جام را طلب کن
 ز کوی دگر که در پیشگاه
 نشسته اند و در پیشگاه
 زلفه و کوه و کوه
 ز کوی دگر که در پیشگاه
 نشسته اند و در پیشگاه

جهان جام منسج بر اینست
 سجام جهان بین کشادند
 زباده برافروخت ان جام را
 که بر یاد کیمبر و این می نوش
 بدین جام دستت را قرار داد
 بخودش یکی جام و دیگر بخود
 برافشانده شست بنهادرش
 مثل زو بران جام و تختی
 بران جام بی باوه تختی گریست
 چو می نیست جام جهان بین
 بلند ز ریشه تخت پدرام را
 که بر تخت میو بخندید باز
 بزندان شمار چنین تخت را
 چو می ریخت گور زیل فتنه
 قفس عاج و دام از بر شمشیر
 نه برایشی یاد ملامت عاج
 که فراع نشین ز شمشیر مرگ
 بهادری شمشیر از ان بر شمشیر
 فصل که و کرد و کرد و ان شمشیر

این جام را که در پیشگاه
 نشسته اند و در پیشگاه
 زلفه و کوه و کوه
 ز کوی دگر که در پیشگاه
 نشسته اند و در پیشگاه
 زلفه و کوه و کوه
 ز کوی دگر که در پیشگاه
 نشسته اند و در پیشگاه

جام منسج بر اینست
 سجام جهان بین کشادند
 زباده برافروخت ان جام را
 که بر یاد کیمبر و این می نوش
 بدین جام دستت را قرار داد
 بخودش یکی جام و دیگر بخود
 برافشانده شست بنهادرش
 مثل زو بران جام و تختی
 بران جام بی باوه تختی گریست
 چو می نیست جام جهان بین
 بلند ز ریشه تخت پدرام را
 که بر تخت میو بخندید باز
 بزندان شمار چنین تخت را
 چو می ریخت گور زیل فتنه
 قفس عاج و دام از بر شمشیر
 نه برایشی یاد ملامت عاج
 که فراع نشین ز شمشیر مرگ
 بهادری شمشیر از ان بر شمشیر
 فصل که و کرد و کرد و ان شمشیر

در حق خود و بطریق موغضات گوید
 در حق خود و بطریق موغضات گوید
 در حق خود و بطریق موغضات گوید
 در حق خود و بطریق موغضات گوید

جهان نافه آهوان مشک است گوزمان بازی در مشت است شیران مانند در مغز است بدین فاطمی میگذازم چه سازیم تختی برین خیر کم از پی دیگران جای گزیم چه سود این چنین تخت کردن نه تخت در ست آید جای چه تخت جاوید نتوانست چه در جام کین و آبی نیست بیاسای آن جام کین و دی لبالب کن از باد و خوشگوار	مگر چنگ و دمان یوزان است هنر بران نامل مگر خفت است کند روبه لنگ آنجا کار که در مازندانش رخت سوز که در وی شود دیگری جایگیر که مار از جای چنین باد شرم که گورستان را نه تخت است که زمین کی کند در پای است ازین پیشتر تخت با چنگ است بجام آبکینه نباید نشاند که نوشش بودید هارای نوی بنه پیش کین و روزگار
--	---

در حق خود و بطریق موغضات گوید	
شهر شیرای جهان داور است کجا بنم کین و درخت است چو آن کوب از برج خود شد جهانداریت هست فرماندهی جهان گرچه در سکه نام است	فلک پاکیزه مشتری پیکار سکندر که شد بر سر تخت او توبی کوبه داور آن خسروان بجایست گرد جهان و ملای زمین گرچه سنج ببار است

در حق خود و بطریق موغضات گوید
 در حق خود و بطریق موغضات گوید
 در حق خود و بطریق موغضات گوید
 در حق خود و بطریق موغضات گوید

[illegible]

در اندیش لختی ز کاری چنین
 بفرات مبر کج غاری چنین
 چو کجین و آنجا فرو خفت گیر
 بچنگ و بدندانش خفته گیر
 کند کار جویندگان را دراز
 سبب جستن پرده گیمهای از
 بفرات و باره را توان یافتن
 ازین غار باید خوان هفتن
 سپاوه سو غار چشم و شفت
 سکنند ز گفتار او روتیافت
 غلامی دو با او در کج چاکس
 روان بر مهر از پیش فرو زاپس
 بد بلیز عت را اندر او درخت
 بتدریج زان رهگذرهای سخت
 هر سنده شد مردای ز درخت
 چو کجینه غار شش مد بست
 رهبری سوی آن رخنه باریک و
 نشانی مگر باید از یار عت
 که شد سوخته هر که آنجا رسید
 درین غار تنگس این بخارا کجاست
 که آتش میتابد از غار و تنگ
 که میافت زان چاه نور شگفت
 که جوینده را سوی آن بچ بود
 بر و راه روشن نمیشد درست
 فرو شد در آن چاه خشنه بر
 که چون روشنی میدید آن مناک
 چو دید اندر و کان گوگرد بود
 بفرات مبر کج غاری چنین
 بچنگ و بدندانش خفته گیر
 کند کار جویندگان را دراز
 سبب جستن پرده گیمهای از
 بفرات و باره را توان یافتن
 ازین غار باید خوان هفتن
 سپاوه سو غار چشم و شفت
 سکنند ز گفتار او روتیافت
 غلامی دو با او در کج چاکس
 روان بر مهر از پیش فرو زاپس
 بد بلیز عت را اندر او درخت
 بتدریج زان رهگذرهای سخت
 هر سنده شد مردای ز درخت
 چو کجینه غار شش مد بست
 رهبری سوی آن رخنه باریک و
 نشانی مگر باید از یار عت
 که شد سوخته هر که آنجا رسید
 درین غار تنگس این بخارا کجاست
 که آتش میتابد از غار و تنگ
 که میافت زان چاه نور شگفت
 که جوینده را سوی آن بچ بود
 بر و راه روشن نمیشد درست
 فرو شد در آن چاه خشنه بر
 که چون روشنی میدید آن مناک
 چو دید اندر و کان گوگرد بود

در اندیش لختی ز کاری چنین
 بفرات مبر کج غاری چنین
 چو کجین و آنجا فرو خفت گیر
 بچنگ و بدندانش خفته گیر
 کند کار جویندگان را دراز
 سبب جستن پرده گیمهای از
 بفرات و باره را توان یافتن
 ازین غار باید خوان هفتن
 سپاوه سو غار چشم و شفت
 سکنند ز گفتار او روتیافت
 غلامی دو با او در کج چاکس
 روان بر مهر از پیش فرو زاپس
 بد بلیز عت را اندر او درخت
 بتدریج زان رهگذرهای سخت
 هر سنده شد مردای ز درخت
 چو کجینه غار شش مد بست
 رهبری سوی آن رخنه باریک و
 نشانی مگر باید از یار عت
 که شد سوخته هر که آنجا رسید
 درین غار تنگس این بخارا کجاست
 که آتش میتابد از غار و تنگ
 که میافت زان چاه نور شگفت
 که جوینده را سوی آن بچ بود
 بر و راه روشن نمیشد درست
 فرو شد در آن چاه خشنه بر
 که چون روشنی میدید آن مناک
 چو دید اندر و کان گوگرد بود

در اندیش لختی ز کاری چنین
 بفرات مبر کج غاری چنین
 چو کجین و آنجا فرو خفت گیر
 بچنگ و بدندانش خفته گیر
 کند کار جویندگان را دراز
 سبب جستن پرده گیمهای از
 بفرات و باره را توان یافتن
 ازین غار باید خوان هفتن
 سپاوه سو غار چشم و شفت
 سکنند ز گفتار او روتیافت
 غلامی دو با او در کج چاکس
 روان بر مهر از پیش فرو زاپس
 بد بلیز عت را اندر او درخت
 بتدریج زان رهگذرهای سخت
 هر سنده شد مردای ز درخت
 چو کجینه غار شش مد بست
 رهبری سوی آن رخنه باریک و
 نشانی مگر باید از یار عت
 که شد سوخته هر که آنجا رسید
 درین غار تنگس این بخارا کجاست
 که آتش میتابد از غار و تنگ
 که میافت زان چاه نور شگفت
 که جوینده را سوی آن بچ بود
 بر و راه روشن نمیشد درست
 فرو شد در آن چاه خشنه بر
 که چون روشنی میدید آن مناک
 چو دید اندر و کان گوگرد بود

در اندیش لختی ز کاری چنین
 بفرات مبر کج غاری چنین
 چو کجین و آنجا فرو خفت گیر
 بچنگ و بدندانش خفته گیر
 کند کار جویندگان را دراز
 سبب جستن پرده گیمهای از
 بفرات و باره را توان یافتن
 ازین غار باید خوان هفتن
 سپاوه سو غار چشم و شفت
 سکنند ز گفتار او روتیافت
 غلامی دو با او در کج چاکس
 روان بر مهر از پیش فرو زاپس
 بد بلیز عت را اندر او درخت
 بتدریج زان رهگذرهای سخت
 هر سنده شد مردای ز درخت
 چو کجینه غار شش مد بست
 رهبری سوی آن رخنه باریک و
 نشانی مگر باید از یار عت
 که شد سوخته هر که آنجا رسید
 درین غار تنگس این بخارا کجاست
 که آتش میتابد از غار و تنگ
 که میافت زان چاه نور شگفت
 که جوینده را سوی آن بچ بود
 بر و راه روشن نمیشد درست
 فرو شد در آن چاه خشنه بر
 که چون روشنی میدید آن مناک
 چو دید اندر و کان گوگرد بود

اول مصره دوم تفصیل اسمال بود
 در مصره اولی مذکور شد
 در مصره دوم تفصیل اسمال بود
 در مصره اولی مذکور شد
 در مصره دوم تفصیل اسمال بود
 در مصره اولی مذکور شد
 در مصره دوم تفصیل اسمال بود

<p>سفال زمین را بر سیمان زرد می و مطرب و نقل و زعفران بنیکو ترین جایگاه می باشد چنین نماندند از می فروخت در گنج بکشت و بر سیمان هشت تاج زرد او و هم تخت علاج چوپروین بگوهر کشتی از جرمند که یک نیمه نارنج را بود و جاک به از نار و اند چو گلزار تر بساطی زیارت و زریخ و زرد چونسیرین تر بر سر بنر شلخ همس زین و هرای گوهر نگار عرق کرده و زیر بار بار کران جواهر بچمن زربانبار بود قبا با دلیهای زربکش بنه سر بر سر بری شد اگر است بنو همت که خوشین رفت شاد سهرایت خود بگردون رساند سوژرف در یازمین و نوشت</p>	<p>بیار است این بر که لا جور بفرموده زبمی اگر استن سر بری ملک را سو بزم خواند می عمل بگرفت با او بدست بهشتش در آمد گفت مزبان غنی کردش از داد و طرح قیام مکتل بگوهر قبا می پرند ز فیروزه جامی زربخی نماند یکی نصفی از عمل نه بوب زرد و عمل و زرد و یکی تخت نرد ز بلور تابنده خوانی فراخ گجا ورده اسپر مصره فصار صد شتر قوی پشت بایه ران ز سر سبتهای که در بار بود قبا با می حاصل پی هر که بر من تحفه و خلعت خواست بر آن دستگیره دست نه بود شهنشاه بزد کوششگر بر اند ازان کوه پایه در آمد بدشت</p>	<p>در مصره اولی مذکور شد در مصره دوم تفصیل اسمال بود در مصره اولی مذکور شد در مصره دوم تفصیل اسمال بود در مصره اولی مذکور شد در مصره دوم تفصیل اسمال بود در مصره اولی مذکور شد در مصره دوم تفصیل اسمال بود در مصره اولی مذکور شد در مصره دوم تفصیل اسمال بود</p>
--	--	---

مگر این که در مصره اولی مذکور شد
 در مصره دوم تفصیل اسمال بود
 در مصره اولی مذکور شد
 در مصره دوم تفصیل اسمال بود
 در مصره اولی مذکور شد
 در مصره دوم تفصیل اسمال بود

فارس و بلخی آلااب
و مصطفیٰ اصدا و بین محمد نام قلندر
عقل و فغان بسیار
درست

[illegible]

چنين فتنه را که شد گريمن
 در حلقه وان بسی فتنه آید بر گريمن
 گر اين فتنه مانده چنين دیر یاز
 شه ارماه او در بسیار بویغ
 چه باز از نشیمن کشاید وال
 مرا شکری نیست چندان بود
 سران سپه در ولایت کند
 ای هر چه زور ارداین یوزار
 بجز صرصر باد پایان شاه
 چه اندر سخن نیک هستی نمود
 بنیک و بد از رازهای هستی
 شه شیر دل خسرو ملتین
 مرا سخت کیخسرو اینجا نیز
 بدان داستان نازین تاج و تخت
 صواب انجمن شد که آرمش تاب
 مگر موبک شاه بود اسمان
 جهان کاروان شاه سالار بود
 بهر گوشه شاه بار اوی فتنه او
 در آن کار پایا را بود و بس

اگر خرده عینی جسدی بین
 که در پای سپکان بود کوب گرگ
 کند دست بر شغل گیتی در آن
 سخت خواهد گرفتن به تیغ
 شکسته شود کبک راز و بال
 که ز چشم بدر توان کرد و
 بدرگاه شاهنشاه عالم
 قویست گرد و دستش مبار
 کس این گرد را بر نشا بدزار
 پیام سخن را درستی نمود
 جهان بود در نامه کار نگرفت
 در آن داور می گفت با نوشین
 بتخت من انجاد گر کس دلی
 که از هندوی هندوی بر دور
 که از رم دشمن بود و صواب
 که ناسود و بر جای خود دیکه مان
 در آن کار و آن بار بسیار بود
 جهان کار و کار اوی فتنه او
 پناهنده رگشت فریاد رس

این بیت مقرر شد است
 هر طرف که باری افشاد کار
 دیدار شاهان کی کند چنین بار
 و خواهر دین بیت بیان همین
 حالت فرموده است
 کشت مردم کاروان یعنی بسبب
 می افتاد و یک کار تمام شده
 کار دیگر مردم را می افتاد
 و در آن کار پایا را داشت
 و در آن کار پایا را داشت
 و در آن کار پایا را داشت

در حلقه وان بسی فتنه آید بر گريمن
 گر اين فتنه مانده چنين دیر یاز
 شه ارماه او در بسیار بویغ
 چه باز از نشیمن کشاید وال
 مرا شکری نیست چندان بود
 سران سپه در ولایت کند
 ای هر چه زور ارداین یوزار
 بجز صرصر باد پایان شاه
 چه اندر سخن نیک هستی نمود
 بنیک و بد از رازهای هستی
 شه شیر دل خسرو ملتین
 مرا سخت کیخسرو اینجا نیز
 بدان داستان نازین تاج و تخت
 صواب انجمن شد که آرمش تاب
 مگر موبک شاه بود اسمان
 جهان کاروان شاه سالار بود
 بهر گوشه شاه بار اوی فتنه او
 در آن کار پایا را بود و بس

[illegible]

داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده
 داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده
 داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده
 داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده

<p> درو کم شود و سواد بارگان ره از و با خط نیستند چنین چربی آگهیست از مکار بیکو شد از آب دریای تلخ تنهای هندوستان آمدش که دولت مرا بوسه بر پای زد هندوستان و او خواهم گام از و کینه و کید یکسو خشم باشم بر و جز خنایت سان من گرون کید و شیرتیز نشیند بجای یکیش نشینش سرتیج بر و سرتیج فرو آورم سوخان خاقان گرام سپاه زمین را نورد و هم یک تر گناز پذیرا شد زندهش باین ای غم بخود ارد و دولت پدیدار بود روان کرد و موکب خورشیده مهر ره از و کیش گشت چون تیان سوکید هندوستان تاب آورد </p>	<p> چو این بود ز خونخوارگان دران گنج خانه که ز فیتند جان چرب گو مرد شیرین گزاف که چون شد ز غرین در این گزاف ریس سر که برستان آمدش درین شغل بازیر کان ای رزم چه ملک ایران داشت تمام چو من سر سو کینت هندو خشم گراید خدمت چو دیگر گسان و گر با من او در سر ارکیتین از پناه و پسر و بکر و دشمن چو مرکب سوراخ دورا و دم چو از غور فوران را بیم کلاه و زانجا سوم سوسی چرخ و کلاه دلیران داشت که نیر گان بیم بر دوزی که نیک اختر یار بود سکندر بر افراخت سر سپهر و غرین در آمد بهندوستان بران شد که در مغرب تاب آورد </p>	<p> داری از ملک دوم دیوان زیاده کردی از ملک دوم دیوان زیاده داری از ملک دوم دیوان زیاده کردی از ملک دوم دیوان زیاده داری از ملک دوم دیوان زیاده کردی از ملک دوم دیوان زیاده داری از ملک دوم دیوان زیاده کردی از ملک دوم دیوان زیاده </p>
--	---	---

داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده
 داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده
 داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده
 داری از ملک دوم دیوان زیاده
 کردی از ملک دوم دیوان زیاده

این کتاب را در روز جمعه در ماه رجب سال ۱۰۰۰
 در شهر تبریز در خانه خود بنویسید
 و در روز جمعه در ماه رجب سال ۱۰۰۰
 در شهر تبریز در خانه خود بنویسید

و در ملک او را بتاراج تیغ نکرد آنچه آید ز دیو و گان فرستاد و دادش به بندهایم که اینک رسیدم چو ابر سیاه چنان دان که از تیغ من گشته که ریزد بر و ابر بارنده آب که خورشید را گرم کرد و دماغ به بنیم بچند همه دشت و کوه که اینجا توان مشن و ابر زیر در اینجا سراسر از مونی آویخته است که کشت تیغ من کوه را غوغا به مغرب ز رخساری هست پیش بخوار زرم روشن تر از آفتاب که زین مایه بسیار دارم بر دم کتاب ترم باید از پیل است که هندی ترا زشت پولادین و گرنی نه سدا تو مانند سخن در هم افکنند چون امید که سوزان تر از آتش است چنان	بتاراج ملکش و آید چو تیغ و گرنی بفرمانش ز گان جریده یکی تا صید تیر گاه که اگر جنگ اری برون کش سیاه و گرنی پرستش میان بسته سوز گرس انگه بزیاد ز خواب گل انگه عاری در آرد و سیاه سوز شمع سوزد جهان از شکوه بنمای خنجر سپید عقاب و لیر که اینجا ز سر مونی آویخته است و گرنی کوه شام تیغ و ابر که از هر گنج ارم اینجا فرین گرم هست بزخیر و بیان تاب چو اهرنجیم درین مرد و بوم بندهایم تیغ هندی است مخوف و عجم هست بدی یا دین چو سربایدت سرتاب ز خراج فرستاده آمد بر گاه کیم فرو گشت با وی سخنهای تیر گاه
--	--

این کتاب را در روز جمعه در ماه رجب سال ۱۰۰۰
 در شهر تبریز در خانه خود بنویسید
 و در روز جمعه در ماه رجب سال ۱۰۰۰
 در شهر تبریز در خانه خود بنویسید

چو کیدار بختان آتش تیز دید
 که خوابی دران داورى ندیده بود
 و گر که جفا ننداری شهر یار
 که از کینه با شاه دارا چه کرد
 نه رای آمدش و نه توفیق
 نه ایست که در اقبال تاب تیر
 بجز آتش نمودن بان کشاد
 که چون در جهان دست شیار
 همیش پایتخت بر باد باد
 نبودست جز مهر و کارمین
 اگر گنج خواهد فداسازش
 اگر میل دارد بجان هم خوتم
 و گر بنده را فرستد ز راه
 ز مولای و جاگری نگذرم
 گر او نادرش از منم نیاید
 و گر باز گون بود وادرس
 ز پیر خاشاک پیش گیرم حیل
 چون سربگردانم از زورم
 اگر رانی دارد که کم گیردم

از در سنگاری سپهر بنزدید
 ز تعبیر آن خواب ترسیده بود
 خبر داشت که راسپهرست یا
 ز حد حبش تا بحرا چه کرد
 ز فرمان سوخته بشتافتن
 چگونه ز خود باز و روستیز
 بسی آفرین شاه را کرد یا
 جهان ننداری او پسند او تر
 هم از مرز اسوی او راه با
 سبب چیست کاهد پرچمین
 گر افسر هم از سر بیندازش
 بدندان گرفته بخدمت کشم
 سپارم بدو گنج و تخت و کلاه
 سکندر حق را ندونم جا کنم
 مگر که دواز بنده خشونو باز
 که شتمیل دارد و بکین آوری
 نیندازم این دبه دریای میل
 شود باطل از خون من غولم
 نالدم چو در دشکم گیردم

چو پیشینه بنیادها گشته شد
 صفت کرد زان چایک پیکر شاه
 دل شه بدان آرزو چون پیش
 بغیر سیکه آن تحفه آرد و بیک
 پس انگه آن بند و نرم گوی
 بلیناس را باد و گرمستان
 یکی نامه کا لباس را سوم کرد
 نیش از سکنر بکید و لیر
 فریبنده گیاه و رومی شمار
 بسی شمر طر عذر و آرم او
 چو نامه نویس این خوشنیت
 بلیناس با کار داران روم
 چو دانی رومی در آن کنان
 دل کید منهد و پراز نوریت
 پرستش نموده با تین شاه
 بوسید و سمر نامه پیش برد
 فرو خواند نامه دیر و لیر
 چنین بود و نامه شاه روم
 نامه سکنر بسوی کید رای هندی

١

م
مطالبه و سیاستهای اردوی
دشمن از اردوی حشود
موتی آفرینان

مکتبہ اعلیٰ اسلامیہ
مکتبہ تحقیقات اسلامیہ
اسلام آباد

مجاہدین
یادیں
مجاہدین

وقت با اوقات قلاب
با انهم خفنا و خفنا

وایت کیسی تو عین

مجلس شورای اسلامی

عاقبة اليناس في نزل

تاریخ ۱۳۰۲

فردی است که

از حضرت امام موسی بن یحیی و دیگران
تقدیر است که پیش از این

پیش رویم و خود پاره و زخم
کس سوختن

یاد دیر باسے کہے یاد در اگر
خوبنیت از نفاق

چربی عصاره گوشت و آب
تکرار بولاید و چندی

و آن در سینه
پاشیده و در زیر
پایه و در

و بایستی خبر و احوال را از آن دست
نقد و سنجش است از نزد و از جانب
الایمینی لایق ای

باجیک لائق بہ دشمنان خود را
تو کہ چو مرغ زیند چو
غور زنده

اولیٰ مرتبیٰ بنی سید

مجلس شورای اسلامی
جمهوری ایران اسلامی

کروں دہلیز آکر وہ اس کے قریب پہنچا

شنیدم که جادوی هندوستان
چو شی شمع را اندر جای خوش
دل کیدند و را اندر خاک

بسی کرد بر شهر یاقوت بن
فرستاده کاروان را گوا
خوشد هفته و کار شد ساخته

نصیرمان بری شاه را سجده بر
جزین چار پیرایه اجماع
نگین و زور و زور و زور

ز تولد مندی بسے بار
چو کوہ روانہ چل زندیل

سپید زری
ملیناس زردیان زرو زری
پرمی دخت را در کی محمد عود
روان زک انجمنه

بہارِ حیات و آرزو
بہارِ حیات و آرزو
بہارِ حیات و آرزو
بہارِ حیات و آرزو

بدان گنجها آن چنان نشاوت شد

بجانب دنیا از نجات تو طلبا با ما
عزایمیز و در بیان غلظت هم

که بنده و اوست و در هر حال
در هر حال اول جادوی بنده و در هر حال

نخواندم که سندی جابویت
ره آورده آوز و و نه اویش
همان عوی را سندر ششتر نه

که بی او مباد اسپهر برین
ایمان خواست کیدفته تا کار خست
نیس احد او کار بر خست

بذریقه فتاوی اقبال صد سپرد
گران مایه های دگر و بسند
سم است سلاطین و زنگنه

که بگذشتی از زمان شایان و ذلیل
از خود و از غنم بر سخن و آرا

بریں کی زندگی رومی کی کیا
کہ بودند ہر یک بہ از کشوری
کہ مصدق ملک بردی اورا سجود
ہے از شدہ ہر یک ہر یک

ہم از مشک نچتہ ہم از مشک خام
جان داوری مین کہ چون پیش

چهار روزی حداد او را
که گنجینه روشنی از یاد شد

نورانی سید سید علی

که بنده و اوست و در هر حال
در هر حال اول جادوی بنده و در هر حال

نخواندم که سندی جابویت
ره آورده آوز و و نه اویش
همان عوی را سندر ششتر

که بی او مباد اسپهر برین
ایمان خواست یکدسته تا کار خست
نیس احد او کار بر خست

بذریقه فتاوی اقبال صد سپرد
گران مایه های دگر و بسند
سرمست سلاطین و زنگنه

که بگذشتی از زمان شایان و ذلیل
از خود و از غنم بر سحر و دارما

بریں کی زندگی رومی کی کیا
کہ بودند ہر یک بہ از کشوری
کہ مصدق ملک بردی اورا سجود
ہے از شدہ ہر یک ہر یک

ہم از مشک نچتہ ہم از مشک خام
جان داوری مین کہ چون مشک

چهارار رومی حداد او را
که گنجینه روشنی از یاد شد

نورانی سید سید علی

[illegible]

شکریه خنده را ست چون شیر
 گنجی بدین خوبی و دل کشی
 چو شه دید در پیش باز آمدش
 نبشت این سخنها که بودش
 تا بین اسحاق فشرخ بنا
 طراز عروسی بر لبست شاه
 بنزل سپه دار هندوستان
 جواهر خروار و دیبا و زخمت
 ز تاج مرصع زیا قوت و لعل
 ز جام زمره ز خوان عشق
 ز چنین غلامان حلقه گوش
 از ان پیش کار کسی در ضمیر
 جهان خسرو سگند فلیقوس
 را رسیده کاسحق بی نفر بود
 چو انگشت بر صحن پالوده اند
 نسفته دری ناشگفته گلی
 گل از غنچه خندید و در سفته شد
 فرستاد ز آموز گاران کسی
 جهاندار چون از جهان کامی

لطیف و خوش و سیر و شیرین
 گنجی هم آبی و هم آتش
 عروسی چنان و لنواز آمدش
 ز پیروزی مرز شکین هواد
 گز یافت چشم خرد تو تیا
 پس انگه منش را بد و داوراه
 بساطی بر آراست چون تیان
 بلنگینه حسد گاو زرنجیت
 ز تازی سمنان پولاد لعل
 از و هر یک در جواهر خرق
 ز رومی کنیزان ز رفعت پرش
 فرستاد و شد کسب دشت پذیر
 ز پیوند آن ماه پیکر عروس
 همه مغرور پالوده مغرور بود
 ز پالوده انگشتش آلوده ماند
 بهای بر درفته چون بلبل
 سخن بین که در پرده چو گفته شد
 با صطرخ کرد استواری بسی
 دران جنبش از دولت آزاریا

[illegible]

نبرد وستان شد بهت زمین
چو بر آوج تبت رسید افرش
سرسید کاین خنده از جبهت
نمودند کاین زعفران گونه خاک
عجب ماند بشه زان بشتی سواد
بدشواری راه بر خشک و تر
ره از خون جبینگان خشک
چو دید آموی دشت را نافه دار
بهر جا که شکر گذر داشته
چو نختی بیابان چین در نوشت
چو میونو چپ اگاهی آمد پدید
بهر رخ کاهی دران مرغزار
هوامی خوش و بیشه های فراخ
روان آب در سبزه آب خورد
گیاهان نورسته از آب پر
تی آمو از چشمه انگیخته
سم گور بر سبز خارید جا
سواد که در وی سیاهی بود
سکندر چو دید آن سواد بی

ز تبت و آمد باقصای چین
بخشیده در آمد همه شکرش
بجاییکه بر خود بسبب گریست
گندبی سبب مرد خنده یک
که چون آورد دخت دخی مراد
همی بر و منزل بمنزل بر
همه دشت پر نافه مشک دید
نظر مو و آمو گند کس شکار
نجر و آمو نافه برداشته
به آبادی آمد ز ویرانه دشت
که از خرمی سبب بکشید
روانه شده چشته خوشگوار
در خنان بار آور و سبب شنان
چو سیاه بر سپر لاجورد
چو بر شاخ مینا بر آورده
چو بر نیفها نافر سارچینه
چو بر سبزه و بیاض شکس
و گر بود بر پشت ماسه نبود
ز سواد ای هند وستان شد

نبرد وستان شد بهت زمین
چو بر آوج تبت رسید افرش
سرسید کاین خنده از جبهت
نمودند کاین زعفران گونه خاک
عجب ماند بشه زان بشتی سواد
بدشواری راه بر خشک و تر
ره از خون جبینگان خشک
چو دید آموی دشت را نافه دار
بهر جا که شکر گذر داشته
چو نختی بیابان چین در نوشت
چو میونو چپ اگاهی آمد پدید
بهر رخ کاهی دران مرغزار
هوامی خوش و بیشه های فراخ
روان آب در سبزه آب خورد
گیاهان نورسته از آب پر
تی آمو از چشمه انگیخته
سم گور بر سبز خارید جا
سواد که در وی سیاهی بود
سکندر چو دید آن سواد بی

نبرد وستان شد بهت زمین
چو بر آوج تبت رسید افرش
سرسید کاین خنده از جبهت
نمودند کاین زعفران گونه خاک
عجب ماند بشه زان بشتی سواد
بدشواری راه بر خشک و تر
ره از خون جبینگان خشک
چو دید آموی دشت را نافه دار
بهر جا که شکر گذر داشته
چو نختی بیابان چین در نوشت
چو میونو چپ اگاهی آمد پدید
بهر رخ کاهی دران مرغزار
هوامی خوش و بیشه های فراخ
روان آب در سبزه آب خورد
گیاهان نورسته از آب پر
تی آمو از چشمه انگیخته
سم گور بر سبز خارید جا
سواد که در وی سیاهی بود
سکندر چو دید آن سواد بی

نبرد وستان شد بهت زمین
چو بر آوج تبت رسید افرش
سرسید کاین خنده از جبهت
نمودند کاین زعفران گونه خاک
عجب ماند بشه زان بشتی سواد
بدشواری راه بر خشک و تر
ره از خون جبینگان خشک
چو دید آموی دشت را نافه دار
بهر جا که شکر گذر داشته
چو نختی بیابان چین در نوشت
چو میونو چپ اگاهی آمد پدید
بهر رخ کاهی دران مرغزار
هوامی خوش و بیشه های فراخ
روان آب در سبزه آب خورد
گیاهان نورسته از آب پر
تی آمو از چشمه انگیخته
سم گور بر سبز خارید جا
سواد که در وی سیاهی بود
سکندر چو دید آن سواد بی

نبرد وستان شد بهت زمین
چو بر آوج تبت رسید افرش
سرسید کاین خنده از جبهت
نمودند کاین زعفران گونه خاک
عجب ماند بشه زان بشتی سواد
بدشواری راه بر خشک و تر
ره از خون جبینگان خشک
چو دید آموی دشت را نافه دار
بهر جا که شکر گذر داشته
چو نختی بیابان چین در نوشت
چو میونو چپ اگاهی آمد پدید
بهر رخ کاهی دران مرغزار
هوامی خوش و بیشه های فراخ
روان آب در سبزه آب خورد
گیاهان نورسته از آب پر
تی آمو از چشمه انگیخته
سم گور بر سبز خارید جا
سواد که در وی سیاهی بود
سکندر چو دید آن سواد بی

نبرد وستان شد بهت زمین
چو بر آوج تبت رسید افرش
سرسید کاین خنده از جبهت
نمودند کاین زعفران گونه خاک
عجب ماند بشه زان بشتی سواد
بدشواری راه بر خشک و تر
ره از خون جبینگان خشک
چو دید آموی دشت را نافه دار
بهر جا که شکر گذر داشته
چو نختی بیابان چین در نوشت
چو میونو چپ اگاهی آمد پدید
بهر رخ کاهی دران مرغزار
هوامی خوش و بیشه های فراخ
روان آب در سبزه آب خورد
گیاهان نورسته از آب پر
تی آمو از چشمه انگیخته
سم گور بر سبز خارید جا
سواد که در وی سیاهی بود
سکندر چو دید آن سواد بی

است چه بلیست بلیست بر کوی بگفت اندام افشاح
 و ندن یک مای سبز در صورت
 آن سبز و قوت باید خواند و
 اگر صفایت بفرستد بوی آید
 بلیست بلیست بلیست بلیست
 خورده باشد بود و در
 و در آن میدگر از این
 بار شاه هرگاه در آن میدگاه
 رسید اگر در آن میدگاه
 بنشیند بر خاک خاک آن
 از زمین بنامهای که در آن
 آید و آن فاده بود و در آن
 آورده بود و در آن
 ۲۵
 ۳۰
 ۳۵
 ۴۰
 ۴۵
 ۵۰
 ۵۵
 ۶۰
 ۶۵
 ۷۰
 ۷۵
 ۸۰
 ۸۵
 ۹۰
 ۹۵
 ۱۰۰

در آب و چسب را گاه آن مرحله
 یکی هفته از شرمی یافت بصر
 و اگر هفته روزی پسندیدست
 بفرمود تا کوسن خوشترند
 و دل زن چو شد بر دل خشمک
 چو آفتاب چینه آمد پدید
 نشسته بر تازی تیر موش
 هوای خس و سبز به بخار بود
 ز شیرین گیاهای کوه و دره
 بر آن صید که چون گذر شاه
 بر آهوک با داغ او زاده بود
 گوزنی که روی بر خاک داشت
 بهمانجوی میشد چو غنچه شیر
 شکار افغانان در میان چین
 حیرت زمین زیر چشم ستور
 بمقرضه تیر سپاه و شگاف
 اویم گوزنان سیرین سپهر
 کمان نشسته کمین ساخته
 بنقاشی نوک تیر خدنگ

بفرمود کردن ستوران بلیه
 بر آسود با سپهلو مان و هر
 کز و فال فیروز آمد درست
 از آن مرحله سوی چین خستند
 بر آورد و فریادی از آب خاک
 سکندر سپهر را سوختن شنید
 همه خار خشتان بود و جوش
 و گر بود خار آگسین وار بود
 شکریافته شیر آهوبره
 منبر شد از گرد او صیدگاه
 ز نافه کشی نافتل افتاده بود
 بچشمش جهان چشم تر یک داشت
 چپنده هنر شکاری زیر
 بر دخت از گور و آهوزمین
 شده کور چشم از پی چشم گور
 بسی نافه افگند آهوزان
 ز پیکان زر گشته چون کمان
 گوزنی بهر تیر انداخته
 تنی که و صحرای چین از رنگ

بفرمود کردن ستوران بلیه
 بر آسود با سپهلو مان و هر
 کز و فال فیروز آمد درست
 از آن مرحله سوی چین خستند
 بر آورد و فریادی از آب خاک
 سکندر سپهر را سوختن شنید
 همه خار خشتان بود و جوش
 و گر بود خار آگسین وار بود
 شکریافته شیر آهوبره
 منبر شد از گرد او صیدگاه
 ز نافه کشی نافتل افتاده بود
 بچشمش جهان چشم تر یک داشت
 چپنده هنر شکاری زیر
 بر دخت از گور و آهوزمین
 شده کور چشم از پی چشم گور
 بسی نافه افگند آهوزان
 ز پیکان زر گشته چون کمان
 گوزنی بهر تیر انداخته
 تنی که و صحرای چین از رنگ

بفرمود کردن ستوران بلیه
 بر آسود با سپهلو مان و هر
 کز و فال فیروز آمد درست
 از آن مرحله سوی چین خستند
 بر آورد و فریادی از آب خاک
 سکندر سپهر را سوختن شنید
 همه خار خشتان بود و جوش
 و گر بود خار آگسین وار بود
 شکریافته شیر آهوبره
 منبر شد از گرد او صیدگاه
 ز نافه کشی نافتل افتاده بود
 بچشمش جهان چشم تر یک داشت
 چپنده هنر شکاری زیر
 بر دخت از گور و آهوزمین
 شده کور چشم از پی چشم گور
 بسی نافه افگند آهوزان
 ز پیکان زر گشته چون کمان
 گوزنی بهر تیر انداخته
 تنی که و صحرای چین از رنگ

بفرمود کردن ستوران بلیه
 بر آسود با سپهلو مان و هر
 کز و فال فیروز آمد درست
 از آن مرحله سوی چین خستند
 بر آورد و فریادی از آب خاک
 سکندر سپهر را سوختن شنید
 همه خار خشتان بود و جوش
 و گر بود خار آگسین وار بود
 شکریافته شیر آهوبره
 منبر شد از گرد او صیدگاه
 ز نافه کشی نافتل افتاده بود
 بچشمش جهان چشم تر یک داشت
 چپنده هنر شکاری زیر
 بر دخت از گور و آهوزمین
 شده کور چشم از پی چشم گور
 بسی نافه افگند آهوزان
 ز پیکان زر گشته چون کمان
 گوزنی بهر تیر انداخته
 تنی که و صحرای چین از رنگ

سازد و چون همدیگر را بپایند
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

نخستین که در آن در آن
چو ترک همدیگر را افتاد
ز سودای شب همچو سبزه زنی
شسته فرو آمد از بار گه
بیدار آید آتش آه زده
چو خاتون نیما بخت ال زور
جانی چو سبزه بدو دانسته
ز کوس شهنشهر آید خروش
شبه عالم آهنگ گیتیه نورد
طوبیله زدند آخر آهنگ بستند
خبر شد بخاقان که صحرای کوه
در آمدی کسین ایران زمین
شاید سیلی که در کوه و دشت
نگر کش زمین را اثر یاکند
سپاه از دمانی که در هیچ بود
جوش دایع بر روی روان آید
بدار آید تاراج را
چو فارغ شد از غارت نوریان
گران خرف در یاد ایدز جا

یکی روز تاشب بسر ز شاه
عروس جهان در صهار او افتاد
شده جویان گرد هر روزی
همان شکرش نیز یکبار گه
نخستید تار و زمرغی ز جام
ز خرگاه خلع بر آورده
چو نیما و خلع شد از روسته
بیجا و خلع در افتاد جوش
در آن خاک یک ماه کرد آلود
بسنبر خوران بر علف بستند
شد از فعل پولاد پوشاک ستوه
که نی چنین گذارد نه خاقان
ز طوفان پیشینه خواند گذشت
هلاک نهنگان در یاکند
نیامد چنان تند شیرینی زردم
سپه پوشی زنگ افغان آید
ز شامان هندو ستد تاج را
کمر بست بر کین فغفور یان
ندارد در آن دایری کوه پایی

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

در کتب و کتب و کتب و کتب
در کتب و کتب و کتب و کتب

[illegible]

از سوال او که میگوید که اینها را چه میگویند
 بدین تندیست که میگوید که اینها را چه میگویند
 و کسی که در سال یکبار عارض
 می شود و غیره میگوید که اینها را چه میگویند
 و کسی که در سال یکبار عارض
 می شود و غیره میگوید که اینها را چه میگویند

به بخت چرخ گردیده گوش
 بنخیر گوران در اید و لیر
 مده پیل را یاد هندوستان
 که پشایادستان سرود آورند
 چه دریای خون شد بجزای ننگ
 چه کردم بجای فریبده نور
 بسر خون در آوردم از تاج و تخت
 گرفتار گرد و دهمیت دون کن
 در بیکانه آن جایی پروا ختم
 زمین هیچ بدخواهی اورا نبود
 نگشتم بران گشت زنها را
 غلامان چینی و نیانی است
 نردم سر از خنجران برون
 که نیانی و چینی آرم بدست
 بسی برتر از ملک ایران کین
 که بر باد صحر کشتای چراغ
 چرا با نهر بران خدی کین
 چو تکه کشیدن سپاه
 بخاری تباش در انداخته

و گر چمی از امر من برای و بوی
 بجای میس و در که این شیر
 بگردان پی شیر زین بوستان
 با بار سر خود فرو آورند
 بدین تندیست که میگوید که اینها را چه میگویند
 چگونه ز دارانش اندم غرور
 و گر خسروان را به نیروی است
 گر ایدون در اید فریدون کن
 بهر مرد و بوی که من تا ختم
 کسی کو مرا نیک خواهی نمود
 چو دادم که راجه در بنهار
 مرا خود بس و در دریای است
 ز بانم چو بر عهد شد ز نهون
 بینا و چین زان نیار شکست
 بریر آمدن در آسمان برترین
 چه داری تو ای ترک چینی مانع
 بجای فرستادن ل گنج
 فرو آمدن چیت بر طرف راه
 اگر قصد پیکار ما ساخته

از سوال او که میگوید که اینها را چه میگویند
 بدین تندیست که میگوید که اینها را چه میگویند
 و کسی که در سال یکبار عارض
 می شود و غیره میگوید که اینها را چه میگویند
 و کسی که در سال یکبار عارض
 می شود و غیره میگوید که اینها را چه میگویند

از سوال او که میگوید که اینها را چه میگویند
 بدین تندیست که میگوید که اینها را چه میگویند
 و کسی که در سال یکبار عارض
 می شود و غیره میگوید که اینها را چه میگویند
 و کسی که در سال یکبار عارض
 می شود و غیره میگوید که اینها را چه میگویند

قوله هم چو بگی سب را الم در بختی نغمه یل یاس فارسی و در بختی یاسه موحده نغمه آمده ۱۲ قول جوش این در می

اگر پیش اقبال باو آمدی خبر ده مرا تا بد آنم شب سپاه از صبوری بچویش آمدند هنر بر آنم آهوی چوین دیده اند بریدند ز بخت شیران من بر تیر و منتقار پیکان بسند شان چشم در راه این دشت علا مان ترکم چو گریز دشت اگر خسته شوی ابران بود چو بر دوده و دمن برگشت ز چویند از رم چون بگذرم سناخم خیابان اثر دمار خورد چو تیرم گذر بر دیس ان کند گرم تر زوت دریا بود هم نبرد بهم خستگی سبیل را بشکنم و گر کوه باشد جوشانش سپهرین خوردن گور و پشته گون چو شایهین و کسری در آید بجا شما ما هیاست بدی پوچنگ	کجا عذر گر عذر ساز آمدی که در سکه مارت یا مصره مار نقصین من در خروشن آمدند کم آهوی خربچین دیدند ولیرند بر خون دیس ان کند از شغب جب راریزند گر انجانی گرز ماص نیست ز تیری رسد نشکر شکست هم آماج این شست گیران بود اگر نقش چین بود شد و دشت مبادام از ترس آبی خورم که طوفان آتش گیارا خورد تشانه ز سلهوی شیران کند ز دریا بر آرمش شیر گرد شبهیل تن بکلیه یل انم ز بکار آهین بوختانش ندارد بر شیر درنده وزن دیده ام میان را بفرغان شکار مرا از دیا در دهن چون ننگ	اگر پیش اقبال باو آمدی خبر ده مرا تا بد آنم شب سپاه از صبوری بچویش آمدند هنر بر آنم آهوی چوین دیده اند بریدند ز بخت شیران من بر تیر و منتقار پیکان بسند شان چشم در راه این دشت علا مان ترکم چو گریز دشت اگر خسته شوی ابران بود چو بر دوده و دمن برگشت ز چویند از رم چون بگذرم سناخم خیابان اثر دمار خورد چو تیرم گذر بر دیس ان کند گرم تر زوت دریا بود هم نبرد بهم خستگی سبیل را بشکنم و گر کوه باشد جوشانش سپهرین خوردن گور و پشته گون چو شایهین و کسری در آید بجا شما ما هیاست بدی پوچنگ
--	--	--

اگر پیش اقبال باو آمدی
خبر ده مرا تا بد آنم شب
سپاه از صبوری بچویش آمدند
هنر بر آنم آهوی چوین دیده اند
بریدند ز بخت شیران من
بر تیر و منتقار پیکان بسند
شان چشم در راه این دشت
علا مان ترکم چو گریز دشت
اگر خسته شوی ابران بود
چو بر دوده و دمن برگشت
ز چویند از رم چون بگذرم
سناخم خیابان اثر دمار خورد
چو تیرم گذر بر دیس ان کند
گرم تر زوت دریا بود هم نبرد
بهم خستگی سبیل را بشکنم
و گر کوه باشد جوشانش
سپهرین خوردن گور و پشته گون
چو شایهین و کسری در آید بجا
شما ما هیاست بدی پوچنگ

یاساتی آن باده چون گلاب
 گلابی که آب جگر باد در دست
 برافشان بمن ناد آیم ز خواب
 دوائی همه درو سر باد در دست
 اندیشه نمودن خاقان چین در جواب نامه سکندر
 تو شونیز اندیشه خوش کن
 ماندیشه خود را کن مرا
 مرا گفت و گوست با خود بیه
 که با کان گوهر شود شمشیر
 بنرم سخن شاد کامی کند
 و گریست محتاج بیکانه نیست
 که شد دشمنی با غریبان عرب
 که بر بستن در بود ناپسند
 در پا چو دریا بیاید کشتاد
 چو نه چیده در حسرتی بزن
 به بیند در شاه گونندگان
 ز گنج بگشایدان شتابم
 نیا بدر به سوی دیدار من
 نگاریده به بند بفرستی
 کجا بودا هم کجا رانده ایم
 رقیب منا خیر در پیش کن
 ز تشویش خاطر جدا کن مرا
 نذارم سر گفت و گوی کس
 که آید خریداری از در دست
 تا شای گنج نظامی کند
 که خواهد خانه در خانه نیست
 خطا گفتم ای پی حبه قریب
 در باروی کسی در بسند
 چو مار سخن نام در پانهاد
 در خانه بکشی و آبی بزن
 ز کان که آیند جویندگان
 که فرود چرخ در نقاب آورم
 با کس که آید سر دیدار من
 مگر نقشه از کلک صورتگری
 سخن بدین کرد و در چون ندیم

که زنده گنج آراسته
 که چون وارث ملک افروسیه
 خبر یافت کامبدان مرزوبوم
 همان نامه شاه بر خوانده بود
 باندیشه پاک درای درست
 نخستین خیال دیدارش جوی
 لغز مودتا کاغذ و کلمک ساز
 جوی نویسد سزاوار شاه
 ز نافرستم دست پاکباز
 سخنها پرورده و فریب
 خطانیکه امیدواری دهد
 فسونیکه بنهد در جنگ را
 زبان بنده مالی چو پیکان تیز
 طراز شده بود از دست

جوی خنجرین دوزین سحر
 سراجین برآورد چون آفتاب
 دهنده چنان از دمانی زروم
 دران کار حیران فرو مانده بود
 مهر رشته کار خود با جیت
 که فرمان شهبانوید جواب
 نویسنده چینی آردن ساز
 سخن را در و پایه دارد نگاه
 بر انگشت شکسته چرخ
 که در مغرم دنیا شکست
 عتابیکه در صلح یاری دهد
 فریبی که نری در سنگ را
 دری در تو خلع دری در تیز
 بنای کز و ناما باشد درست

نامه خاقان چین بجانب هند
 خداوند بی یار و یار همه
 جهان آفرین ایزد کار ساز
 علم برکشش روشنان چهر

بخود زنی و زنده دار همه
 توانا کن و ناتوانا نواز
 قلم درکش دیوتا یک چهر

روشن بخش بر کار جنبش پذیر
 پدید آمد هر چه آید پدید
 ز گوپا و خاموش و مشایست
 بجز زندگی ناید از هیچکس
 پس از آفرین جهان آفرین
 سخن را نهد در پویش شهریار
 ز هر شاه که آید جهان را پدید
 زور یا بد یا تو کردی شست
 ز پر کار مغرب جو پر داخته
 گرفتنی جهان جسمه بالا وزیر
 عنان بارکش کا ز و بار پست
 سکندر توفی شاه ایران و روم
 تر شست چون من بسی سفته گون
 من و تو ز خاکیم و خاک از زمی
 همه سروری تا بجا کست پس
 چو قطره بدیدار انداختند
 حضور تو در ضرب این سنگلاخ
 بجز نعمتی مردان ز دشمناس
 چو آید دمن نعمتی در فرود

سکونت ده نقطه جای گیر
 رسانند که هر چه خواهم رسید
 کسی را بر سر راه اویت دست
 خداوندی مطلق اویت پس
 کز و شد پدید آسان زمین
 که باد آسودن بر تو از گردا
 بدست تو داد آفرینش کلید
 بر ایران و توران ترا هست
 علم بر خط مشرق افراخته
 هنوزت نشد دل ز یکبار سیر
 فسانه در راست شب کوته
 منم کار فرمای این مرد و بوم
 بخونیز چون من به بندی گون
 جهان به که خاشاک بود آدمی
 کسی نیست در خاک بهتر کس
 دیگر قطره زو باز نشناختند
 دیار مرا نعمتی شد رخ
 فزون تر کند پیش از دامن سپاس
 سپاس خداوند با پدید نمود

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

کفتم تا زیم شکر نعمت سپیج
 شنیدم ز چندین خداوند راز
 فرستی تنی چند را ز اهل و هم
 بدان تا خرمند آنچه یابند خود
 بسوزند و ریزند یکسب بچاه
 ذخیره چو زان شهر گرد دخی
 ستانی ز بی برگی آن بوم را
 من از بهر آن آدم پیش باز
 اگر چه بر زرق و فسون سنان
 و یک شتی به ز پرش چنگ
 مکن شتی چندان را خراب
 قوی دل شو که چه سبقت تویت
 خردمند را نیست که زای تیر
 بکار آمد عالمی چون خسرو
 کسی کو کسی را نیاید بکار
 باصل از جهان بادشاهی خراب
 همه جبر را اصل باید درست
 ز راز نقره کردن عقیق از بلور
 کند سقوی سیب را خانه رس

کزین به نثار و خردمند سپیج
 بهر جا که آری تو شکر فراز
 بازار گمان از ان مرز و بوم
 طعاسیکه پیش آید از گرم و سرد
 نذرند قطعی نعمت گناه
 تو چون از دماغ با شجاعتی
 چو آتش که حاکم کند موم را
 که گردانم از شخص خود وین باز
 نشاید چنین تو شکر خردنا
 که این دماغ و در و دالان آب و در
 که است در تیر شتی در آب
 که حکم خدا بر تر از خسروست
 کند با حن داوند قوت ستیز
 بکرم تو هر کاری از نیک به
 شمارنده زو بزمیکه دشوار
 که فرمان و قراست که ترست
 که باشد غل در بناهای سب
 رسانیدن میوه باشد بدور
 ولی خوش نیاید بدندان کس

[illegible]

ترا از دوازده جلد آفرید
 سنگارگان را بمن پادشاه
 کورای چون رای را بدست
 چو گرد جهان گاه از نور
 در آن گرم و سردی سلامت
 جان به که فصل از فصل سال
 ربیع از بهی نماید سرشت
 هر آنچه آن نگردد در ترتیب کار
 کنند با انصاف نام آورست
 میندازد زمین نیاید بنبرد
 چو برشت پیلان نهم تحت عاج
 هر بر زمین را در آرم بریز
 و لیکن بشای و نام آورست
 گراو بجز آن کردی این ترکان
 بدرگاه قوسه نهم بر زمین
 بهر کار زو آوری در خیاس
 دشمن داور بی هیچ بغاوت
 جوانی چنین خوب و خاطر نواز
 چو بر خواند نامه شه شیر نواز

ستم ناید از شاه عادل پدید
 که پر بند و وزیرت ازین داورست
 خرابی در آبادی خود کند
 بگرهای گرم و سرد مای سرد
 که گردان از عادت خویش روی
 بنحایت خود نماید فصل
 تموز از تو ز آور در سر نوشت
 بگرد و بر و گردش روزگار
 و گرنی ز ما هر یک بسکندرت
 بر آرم بیک جنبش از کوه گرد
 ز سهند وستان آورند خراج
 ز تم طاق خرشته برشت شیر
 نیم پا تو در حین داورست
 که چون بندگان پشت آرم نیاز
 نه من جمله کشور خدایان چین
 بفرمان پذیری پذیرم پس
 ز همان پرستی مرا چاره نیست
 جاهد سپردند تا بر و باز
 شکستند ترش و خجسته بر

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

نشاید زدن تیغ بر آفتاب
پذیرد شوری سپهر لب
نه اقبال راستاید انداختن
میاد نیز در مقبل ای تنگبخت
چو مقبل کمر بست پیش او کش
بیک سه کم پوش با او بساز
مزن سنگ بر آگینه
گلی کائناتی بر ستون سر
درستی بود ز ضمهارا بخون
دران گوش کاین اثر دایم
بچین بردان روز نرسید
مپندار گز گند لا جورد
نوامی جهان خارج تنگبخت
درین پرده گرساز گاریخی
طرفدار چین چون دران داور
ازین کار که کاخیار آمدش
بران غم شد کاورد سر راه
ببیند جان داری شاه با
تماشای آن شاه بافرکت

نه البرز را کرد شاید خراب
بدولت گرایان درآرد گزند
که با مقبلان دشمنی همت
که افکندن مقلانست سخت
طیآنچه نشاید زدن بر فرش
که بیگانه اینجا نماند دراز
که چون بشکند دیر گرد و دور
کحل افند نشان یک با دگر
ولی ز خنجر موی ناز درین
بازرم یابد درین بوم راه
که این اثر و مابر در چین رسید
رسد جامه بی کبودی بمر
خلل در پریشم نه در پیست
هم آهنگ را به که یاری کنی
باو تشش ندیده فلک باور
پرستشگری در شمار آید
برسم رسولان شود نزد شاه
همان سر فرازان درگاه را
پیش آگاه تهدید دیگر کند

۲۶
 و از خون درستی می رسد
 ای نفس برگرد و خون دران
 نماند بیک جای دیگر
 از آنجا زوید و از آنجا
 بهشتن ۱۳۳
 از قدرتم در چین غایب
 خواهر بود که از آنجا
 شرمی می شود و چون
 چین بستی سرحد باشد
 گوید کافر از این
 در چین ۱۳۴
 همان الم خالص
 ظهور آمد و خلافت
 تنگ است پس
 بایزید و عدل

[illegible]

چو روزی که روز شرقیست
 سپیدار چین کار رفتن است
 آمدن خاقان چین خود بر سالت براسکنند
 ز ساحل بر افگند زورق تیر
 رسولی بر آراست بر خوشتن
 بد انسان که این را ز کس نیست
 از آن آمدن یافت شه آگهی
 بدیدن جایون بگفتن دست
 بجای رسولان ترارش نمودند
 پرستش کنان بر دوشه رانان
 سخنه های فرموده آورد بکمر
 نشست و نشاند راسجده
 ز نیک و بد خوشتن و دمنزد
 در آن طلقه چون نقطه خاموش
 که پیغامی از نیک داری ببار
 گوهر زبانه در آمد چو تیغ
 بروست و بادا هم میزد و بوم
 لغبران شه باد یکسزدین
 سر بر جهان بی نیازت باد

منتهی سخناست و باران
فرستنده من چنان دید را که
نباشد کس از خاصکانش او
اگر یک تن انجا بود و نهفت
شه از خلوت آنچنان خستن
بفرمود که زیر یکی پای بند
همان ساعدش را بر زمین
سرای انگه از خلق پر خستند
ملک ماند خالی در انجای خویش
فرستاده را گفت خالیت جا
بفرمان شه مرد پوشیده راز
چو برقع ز روی سخن برگرفت
که تا سبزه روئیده باشد باغ
رخت باد چون گل برافروخته
نکین فلک زیر نام تو باد
بر آرم که گریته را شکر بار
و راز راز پوشیده آگاه نیست
من آن قاصد خود فرستادم
منم شاه خاقان سپیدارین

کران در هر اسب گفتار من
که خالی کند شنه بیکانه جا
جز او کافرین باد کیش او
نباید تر از پوشیده گفت
شکوهید در خلوت آراستن
نهادند بر پای سرو بلند
شدند در زیر خیمه ز
همه خا صگان حوی در پند
نهاده یکی تیغ الناس پیش
نهفته سخن را گره بر کشا
زر از نهفته گره کرد باز
سر آواز آن از د عابر گرفت
گل شرخ تا بد چو روشن چرخ
جهان از تو سر سبزی آفت
همه کار دولت بکام تو باد
شناسد نیایش نباید کار
به از رستی پیش اورا نهست
کران پیش کا گندی افتاد
که در خدمت شاه بوسه زمین

فرار در آواز
 و رسیدن
 این سر
 غنیمت
 بے لکڑی
 من کلاهیت
 پس خیمه
 احوال من
 بشمار
 کسم زیاده
 اندر
 راسه
 کسب آن
 باقران
 رسید
 ۲۰ ۲۱ ۲۲ ۲۳ ۲۴ ۲۵ ۲۶ ۲۷ ۲۸ ۲۹ ۳۰ ۳۱ ۳۲ ۳۳ ۳۴ ۳۵ ۳۶ ۳۷ ۳۸ ۳۹ ۴۰ ۴۱ ۴۲ ۴۳ ۴۴ ۴۵ ۴۶ ۴۷ ۴۸ ۴۹ ۵۰ ۵۱ ۵۲ ۵۳ ۵۴ ۵۵ ۵۶ ۵۷ ۵۸ ۵۹ ۶۰ ۶۱ ۶۲ ۶۳ ۶۴ ۶۵ ۶۶ ۶۷ ۶۸ ۶۹ ۷۰ ۷۱ ۷۲ ۷۳ ۷۴ ۷۵ ۷۶ ۷۷ ۷۸ ۷۹ ۸۰ ۸۱ ۸۲ ۸۳ ۸۴ ۸۵ ۸۶ ۸۷ ۸۸ ۸۹ ۹۰ ۹۱ ۹۲ ۹۳ ۹۴ ۹۵ ۹۶ ۹۷ ۹۸ ۹۹ ۱۰۰

درست است درستی ازین
بیت نسیمای مختلف
در بعضی زردی گاه در بعضی
که در بعضی زردی اندک
در این پنج بیت تمام
۴۶۹

تبت پس سوم چهارم
درست تواند شد افتقد
است که برای صحت قافیه
برند در گشت بیان بجا
است گویش تا شناسد
۵۰۰

در بعضی از کلمات نام
با این شاعران نیست اگر
شکر الهی باشد به پیشانی
این است چه که در جهان
نمودار دارد از یاد من
سپیدی و در احوال من

نهفته سخناست در باران
 فرستاده من چنان دیدار
 نباشد کس از خا صکان پیش او
 اگر یک تن انجا بود در نهفت
 شه از خلوت انچنان خواتن
 بفرمود که زیر یکی پای بند
 همان ساعدش را بر زمین
 سرای انگه از خلق پر خستند
 ملک ماند خالی در انجای پیش
 فرستاده را گفت خالیت جا
 بفرمان شه مرد پوشیده راز
 چو برقع ز روی سخن برگرفت
 که تاسیره روئیده باشند باغ
 رخت باد چون گل برافروخته
 ملین فلک زیر نام تو باد
 بر آنم که گریخته را شکر یار
 و راز راز پوشیده آگاه نیست
 من آن قاصد خود فرستاده ام
 شهم شاه خاقان سپیدارین

کزان در هر اسب گفتار من
 که خالی کند شتر زیگانه جا
 جز او کافرین باد کیش او
 نباید ترا راز پوشیده گفت
 شکوید در خلوت آراستن
 نهادند بر پای سر و لبند
 کشیدند در زیر زنجیر
 همه خا صکان سوی درخت
 نهاده یکی تنع الناس پیش
 نهفته سخن را گره بر کشا
 راز از نهفته گره کرد باز
 سر آغاز آن از وعابر گرفت
 گل شرح تا بد چو روشن چلیغ
 جهان از تو سر سبزی آموخت
 همه کار دولت بجام تو باد
 شناسد نیایش نیاید کار
 به از رستی پیش او راهت
 کزان پیش کا گندی افتاد
 که در خدمت شاه بوسه زمین

100

اسکندر ز گستاخی کار او
 به بندی بروبانگ برز و در
 شناسم من از بار کنشک را
 و لیکن گم دارم از مردم و پادشاه
 چه گشت تلخ روی بران دشت
 چه بی هستی دیدی از شاه روم
 نترسیدی از زور بازوی من
 گوزن جهان گر چه باشد دلیر
 جوازش چنان داد خاقان من
 باین بار که زان گرفت پناه
 چون ناگرفت در آیم ز در
 شمشیر خندان بودی زنده
 چو زندان گمان گردن آری زنده
 ز من چون دل شاه بخوریت
 مرا نیم شمشیر چندان بود
 چو من با اسکندر ندرم نیز
 و گر کان جایت نکردم خست
 تو آورده سوسه من خست
 خصوصت گری بر گرفت ز راه
 پسندیده لشمر و بازار او
 که پیدا بود روی دیار دشت
 بهان از جگر نافه مشک را
 ز پوشیدگان بر ندارم نگاه
 که در پرده پوشیده گشت
 که بولادان نرم دایه چو موم
 که خاک انگنی در تر از وی من
 غان به که بر تابد از راه شیر
 که ای در خور صد نه از آفرین
 که بی زینباری ندیدم شاه
 بنبر و مرا به هیچ بدخواه
 که از دور و ندان نماید گراز
 ز گردن کتد خون او تندی
 جوانمردی شه زمین و دشت
 که شمشیر من تیند و ندان بود
 کجا دارم اندیشه تیغ تیز
 که بر من گرفتاری آمد دست
 مرا با تو گرفت کین سخت
 بدین اعتماد آدمم نزد شاه

درست می خوانند و از او را که
چون بخشدند گویا از جانب خود
دور از خلقت دارند و خود
را بر کوه ایکی بن خلیفه
از پیشانی کنایه اندودن
واقع در آن

کوه کجی

بدو گفت شش ساله دخل بار
 چو دیدم ترازیر یک و هوشمند
 چو سالار ترکان ز سالار دهر
 بنوک شرو خاک درگاه رفت
 که شش گشته گفتار خود را بجای
 مرا چنین زینهار می نخست
 که من چون گشتم دخل یکبار پیش
 چو تعویذ باز و کم خط شاه
 دهم خط خون نیز من شاه را
 برین عهدشان رفت پیمان
 نخواهند کین تازه و از دست
 بغیر شود شش تار قیسمان بار
 ز بند زدنش پای به بر تر نهند
 چو شد کار خاقان رقیص ساز
 خرامان و خندان و فتادی گنا

بیا فرود تو وادم ای هوشیار
 یکساله دخل از تو کردم پند
 بدان خرمی گشت فیر دهر
 پس رفتن خاک بانها گشت
 بیار که نیروش باد از خدای
 خطی باید از دست خسر و دست
 ششم بر نیکنی و از جای خوین
 برای سیر خویش دارم گاه
 که خبر بد فاسدیم راه را
 که در میوفائی نکوشد کس
 مگر گز روش باز ماند چهر
 کنند این فرو بسته را تنگ
 نیازک بر بخش تاج گویند
 بشکریه خویش بر گشت باز
 در آمد بچین مبل شادی زبان

آمدن شاه چین پیش کند رود بگمانی کند ازو
 چو سلطان شب چتر بر گرفت
 ستاره چنان بجای از زو
 سواد جهان راه گرفت
 که محمد بن گاو بر گنج راند

[illegible]

در کمال عجز و نیاز و در کمال فقر و احتیاج
 در کمال غم و اندوه و در کمال غصه و غم
 در کمال خوارگی و در کمال سستی و خستگی
 در کمال بیچارگی و در کمال تنهایی

چو خاقان خبر یافت از کار او
 برون آمد از موکب قلعه گاه
 گوید کار و عنان سوی من
 شکند و آوار چینی شنید
 برون راند پیل فکس خویش را
 بفرین ترکان زبان بر کشاد
 ز چینی گنجین ابر و خواه
 سخن رست گفتند پیشینیان
 ز چینی بخیل و بکسی مردی
 همه تنگ تنی پسندیده اند
 و گرنه پس این چنین شستی
 دران دوستی بختن اول بود
 مر اول کی بود و بیان کی
 خبری که چو شیر ما کین بود
 اگر تر چینی وفادار شستی
 مر سبب عهد کردی چو بود
 اگر کوه پولاد شد پیکرت
 نخبند ز یا جوج پولاد خاس
 تدر و یکدی بروی سهر آید زمان

که آمد سکندربه پیکار او
 باور از گفت اگدام ست شاه
 نذار و نهان روی از روی من
 قبا می قزاگن چین کشید
 رخ افغان پیل بداندیش را
 که بی فتنه ترکی ز ما دزداد
 نذارند چنان مردم نگاه
 که عهد و وفایت در پیشینان
 که خبر صورتی نیست نشان آدمی
 فراخی بخشیم کسان دیده اند
 ره خشمناکی چه برداشتی
 درین دشمنی کردن آخر چه بود
 درستی فراوان فریب اندک
 دل ترک حسین پرچم چو بود
 بهمان از پرچم قبادار شستی
 مد عهدی اکنون آری عیو
 و گزخیل یا جوج شد شکرت
 سکندر چو سید سکندر بجای
 پیچید شامینش آید گمان

در کمال عجز و نیاز و در کمال فقر و احتیاج
 در کمال غم و اندوه و در کمال غصه و غم
 در کمال خوارگی و در کمال سستی و خستگی
 در کمال بیچارگی و در کمال تنهایی
 ۲۶۵
 در کمال عجز و نیاز و در کمال فقر و احتیاج
 در کمال غم و اندوه و در کمال غصه و غم
 در کمال خوارگی و در کمال سستی و خستگی
 در کمال بیچارگی و در کمال تنهایی

در کمال عجز و نیاز و در کمال فقر و احتیاج
 در کمال غم و اندوه و در کمال غصه و غم
 در کمال خوارگی و در کمال سستی و خستگی
 در کمال بیچارگی و در کمال تنهایی
 در کمال عجز و نیاز و در کمال فقر و احتیاج
 در کمال غم و اندوه و در کمال غصه و غم
 در کمال خوارگی و در کمال سستی و خستگی
 در کمال بیچارگی و در کمال تنهایی

[illegible]

[illegible]

<p>درست طلب کرد چندان نیست بهر سو دمار و میان تاختند چو آمد حجاب میان دو کاخ رقمهای روی نشد آب و رنگ چون صفه پینان بے شمار وگره حجاب از میان کشید بدانست کان طاق افروخته در آن وقت کان شغل میسند بصورتگری بود روی بای بر آن نقش کان صفه گنده بر آن رفت فتوی درین روی ماند چوری کسی نقش بست</p> <p>کزان نقش سرشته بازفت حجاب در گرد میان گشتند کلی تشکد شد یکی روفرخ بر آئینه چینی افتاد رنگ شگفتی فرو ماند زان صفه باز همان پیکر اول آمد پدید بصیقل مستم دار داند وخته میان حجاب بر انداختند بصیقل همیکر چینی سبزی یا فروشش این سو پند زنده که هست از نهر هر دو ریاوری که بصیقل چین بود چیره دست</p> <p>شکایت بر پیل میل</p> <p>زری سوی چین شده چیری بر آن راه پیشینه نشاند بر آن راه بستند چون خوج بر آئینه سوج زان آگبر شکن بر شکن میرود بر کنار</p>	<p>درستی طلب کرد چندان نیست بهر سو دمار و میان تاختند چو آمد حجاب میان دو کاخ رقمهای روی نشد آب و رنگ چون صفه پینان بے شمار وگره حجاب از میان کشید بدانست کان طاق افروخته در آن وقت کان شغل میسند بصورتگری بود روی بای بر آن نقش کان صفه گنده بر آن رفت فتوی درین روی ماند چوری کسی نقش بست</p> <p>شکایت بر پیل میل</p> <p>زری سوی چین شده چیری بر آن راه پیشینه نشاند بر آن راه بستند چون خوج بر آئینه سوج زان آگبر شکن بر شکن میرود بر کنار</p>
--	---

درستی طلب کرد چندان نیست
بهر سو دمار و میان تاختند
چو آمد حجاب میان دو کاخ
رقمهای روی نشد آب و رنگ
چون صفه پینان بے شمار
وگره حجاب از میان کشید
بدانست کان طاق افروخته
در آن وقت کان شغل میسند
بصورتگری بود روی بای
بر آن نقش کان صفه گنده
بر آن رفت فتوی درین روی
ماند چوری کسی نقش بست

کزان نقش سرشته بازفت
حجاب در گرد میان گشتند
کلی تشکد شد یکی روفرخ
بر آئینه چینی افتاد رنگ
شگفتی فرو ماند زان صفه باز
همان پیکر اول آمد پدید
بصیقل مستم دار داند وخته
میان حجاب بر انداختند
بصیقل همیکر چینی سبزی
یا فروشش این سو پند زنده
که هست از نهر هر دو ریاوری
که بصیقل چین بود چیره دست

<p>نفسم که در خون بر آن خاک باد دود در پیش من دود غوغایی از غمی که در زان سایین بین پیش سلاطین بهمن تا دم آن را از دود دیده کناره کشند ۲۸۰</p>	<p>خاک ندارد چو پاکان پیش پلایند سوی بداد در بل ملک سرزین چین نام داد چو در غل</p>	<p>همان سبزه کو بر لب حوض تو چو مانی رسید از بیابان دور سو حوض شد تشنه و سوزان چو ز کوزه بر حوضه سنگ بست بدانست مانی که در راه او بر آورد کله آیین و ریب نکارنده زان کلک مانی دیر در و گرم جوشند پیش آفتاب بدان تا جوشند در آن حوض چو در خاک چین این جگر گشت زینش جادو و یمای فرنگ او ببین تا در گریه چون نهانم چناندار با شاه چین خدر تو زمان تا زمان محشرشان بنفوذ بدو گفت رزی دودارم سپنج که گردم سوکشوز خویش باز جوشش چنان داد خافان باقال سر جا که خواهی خرام کجا موب نشسته تا خلق</p>	<p>بسنبری بران حوض بهمن دست دلی داشت از تشنگی جهور سهر کوزه بسته بکشد باز سفالی بد آنکوزه حالی گشت بدان حوضه چنسیان چاه او رقم ز دران حوض مانی فریب سگ مرده بر روی آن آگبر کز تشنه را در دل آید هر سگی مرده ببیند نیار و شتاب که مانی دران آب زد و در آبش بدو بار و دیدند از رنگ او سخن را کجا سر بر افروخته بخشند می بود درش فرو هم از اسم این را جهان می شود گرم پیش نارد فلک پای پیچ ز چین سوی روم آورم ترکان که ملک توشه مفت کشور زمین تونی قبله هر خاک سازی تمام ز مابندگان بندگی ختن</p>
--	--	---	--

نفسم که در خون
بر آن خاک باد
دود در پیش من
دود غوغایی
از غمی که در زان
سایین بین پیش
سلاطین بهمن
تا دم آن را
از دود دیده
کناره کشند
۲۸۰

قورون بنگ خاقان الم
 چون از ننگ خاقان الم
 قورون بنگ خاقان الم
 چون از ننگ خاقان الم
 قورون بنگ خاقان الم
 چون از ننگ خاقان الم

ز غریب ننگ خاقان و بیدارش
 سالار چین هر زمان نبرم شاه
 که ننگ خاقان بصر ما نبری
 تا این خود نزل نشد میرساند
 اگر چه ملک دشت بالا ترش
 چو پایه و دهر در آتش بدار
 بیالاترین پایه پستی کند
 شده آن کرد چنین بیان از شهر
 ز پوشیدنیهای بغداد و قوم
 بنجاقان چین دست گامی نمود
 ز تیش خسروی خوان که در میان
 بچین در نماز خلایق کسی
 چو بنمود شاه از سه نیکوی
 چو ابروی شه بود چو دندان
 همیشه بر خط او سر زدند
 بیاناتی آزاد کن گردنم
 شکی که از صفت بالووی

عجب ماندن در وفادارش
 فروزنده تر شد ز خورشید و ماه
 بگوش اندرون حلقه چاکری
 بدان مهر خود را به میرساند
 زمان تا زمان گشت مولی ترش
 نباید که برگردد از خود شمار
 همان دعوی زیر دستی کند
 که باران نیسان کند با صفا
 که بود آن گرامی در آن فریوم
 که در قدرت هیچ شاهی نبود
 ز پیشانی چینیان چون کشاد
 که خردی پوشید یا طلسمی
 بدان ننگ چشمان فرخ ابروی
 بچشم و شیشه سوگندشان
 دم از مهر شاه سکندر زد
 سر شک قبح ریز در دهنم
 فرو شویدا ز دهن آلودگی

همان دشتن خاقان سکندر

در این مقام
 در این مقام
 در این مقام
 در این مقام
 در این مقام
 در این مقام

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

[illegible]

در این روز که در روز دوشنبه است
 و در این روز که در روز دوشنبه است
 و در این روز که در روز دوشنبه است
 و در این روز که در روز دوشنبه است

<p> عقیقه این خجکی عقیقه انگشت شکارش همه گرگدن ختن خدا آفریدش زبیداد و خشم سلطان اندر چو طفل تمام گل اندام و شکلب و شکبوی مرادی بعد آرزو خواسته مسلسل و گیسو چو شکین کند بر آتش براب بعلق که دید شکر بنده و شند مولای او بنفشه نگبان گل ساخته که زلفش کمر بسته بر آفتاب بشد و شکر بر بستم گاره بشکل دم فاقم انگشت او بر و طوق از غیب آورخته زبده طوق بروی ز خوشید به تیر و کمان کرده صدال ز طوقش پدید آمدی رنگ می که پرور و زان گرانمایه و خشمش دانهش سبی سنگ تر </p>	<p> بستی خون گرد کرده در گردن جگر سای سیمع و زباختن غضبناک خوزیر و گشتن چشم طعنا شاه مرغان و طفل تمام کینری چشم و پاکیزه روی بی چون بهشتی بر آریسته خرامنده ماهی چو سر بلند بر و خجکی کاب ز روی چکید سبی سر و محتاج بالای او خوش بنفشه گل اندخته کمر بسته زلف او شکلب شنگوئی شندی شکر باره بلورین تن و قاقمین پاد زبهرین شنگوئی انگشت بدان طوق و گو آن بت مهر زابر و کمان کرده از غمره تیر چوی خوردی از لطف اندامی زار آفتاب بر جهان دایه زو برش از رنگ چشمی نظر </p>
---	---

در این روز که در روز دوشنبه است
 و در این روز که در روز دوشنبه است
 و در این روز که در روز دوشنبه است
 و در این روز که در روز دوشنبه است

[illegible]

بجز پیل ز دوران آهین کلاه
 بنزار و چیل شش بخت پهلوی
 کمرهای زر بر خلائان خا
 و شاقان پوشنده چون کیل
 ندیمان شایسته برگرد شاه
 خرامان شده خسرو خسران
 شنیده چو نبوت نخته زمین
 که گردد سوخانه خویش باز
 جبا بخوی را ترک پدر و کرد
 عنان تافته شاه گیتی نود
 چو آمد بنزدیک آن ترف رود
 بران عرصه جانی دل فروزید
 طلب سیر پرده خسروی
 ز بس نوبتهای گوهنگار
 پوشه کشور ماور النهر دید
 از ان مال کرچین بچنگارش
 بنای وی ویرانه آباد کرد
 سمرقند را کادی نهاد از دست
 خبر گرم شد در خراسان روم

چیل پیل غلجی پست شاه
 روان در پله رایت خنجر
 چو بر شوشه نرفته ز رخا
 زهر سوخت کشتان خیل خیل
 که آسان ازیشان شود بچ راه
 طر فدار چین در رکابش دهن
 اشارت چنان شد بجاقانین
 باقیم ترکان کند ترکش از
 آب قره روی را رود کرد
 ز صحرای بچون رسانید گرد
 بفرمود تا شکر آید فرود
 نشستن بدانجای سیر فرید
 کشیدند و شد بخ و مرکز قوی
 چو باغ ارم گشته بچون کنای
 جهانی گویم که یک شخص دید
 بسی داد کا بنجاد رنگ آمیزش
 بسی شخص نو نیر نیرب اکر
 شنیده چنین شد که بنیاد از دست
 که شامش آید ز بچکانه بوم

بدونیک آن مملکت بنگر
پس از زمین بوس خسر و کنند
در آن پاره سازد و نوازش بے
جان را رنوزند گمانے دهد
ندارند شاهان خراین پیشه
په نیر و می شه گردن افز بود
بے گرد آفاق پیو و راه
در آمد بر شاه نیک سگال
که از سدا نچاز بستد عروس
جلالی نماند از همه خواسته
شب خونی آورد همچون تلرگ
بقبر و اطها سوی دریا شافت
در آن بقعه کین کمن تازه کرد
که ره بسته بادران بی شوم را
خرابی بے کرد و بیاورد
همان در خرنیه نور و می نبو
در از درج پر بود و بیاخت
ملکی شمر بر گنج برداختند
شکستند بر سنگ چرخ ابد را

و درین برادران
 چنان با هم دوست و یار یکدیگر
 و درین برادران
 چنان با هم دوست و یار یکدیگر
 و درین برادران
 چنان با هم دوست و یار یکدیگر

کز زمان و روزگار
 گرفته عروس و کدبانوی
 خانه خود ساختند اسرار
 و کس نمی زان ملک
 آیدسته اندم خلال با کلاه
 و خیزی که از آن زندان
 پاک سازند اسرار
 و از شیشه زردی رخ
 آلاک بر وزن بلال نام
 ولایت و نام ملک خانی نام
 شهری از ترکستان نام
 گرفته از دهقان از روز

و کرمی بخت بد کرامت
تاری داری در دو دکان
از مصافات تبت نام شهری
از دکان آرد و آفت که
کرمی جای دیگر باشد ز کرم
بخت القدس و نوح آبی حاصل
کرمی ز دس است و
قولی بد زندان نایت رفتی
و تو را در اینجا نیستی
لیکن در لغت نظر نامه
کند و دشت و شمع علیه الرحمه
و در دکان

[illegible]

فغان نهست از تو فریاد
داد و خواست که در دال است
در دهن و در دستم گشاید
از کجای بود نه زشت و نه زیاده
در دلت هست جانم حال
سخت ای جانم چه می بینم
چو بهار است از تو فریاد
داد و خواست که در دال است
در دهن و در دستم گشاید
از کجای بود نه زشت و نه زیاده
در دلت هست جانم حال
سخت ای جانم چه می بینم
چو بهار است از تو فریاد

[illegible][illegible]

[illegible]

بجنش گرانیده خندخت من
نخسپم نه آسایم از هیچ راه
دوالمی چو دید آن پیر نیشکی
لب لب خاک رغبر آلود کرد
بیاساتی آن باده در دستگیر
نه باده جگر گوشه آفتاب
سبزین من لبس بود تخت من
مگر کینه بستانم از کینه خواه
بر اسود از خشم شهنشکی
زمین را بچسپه زرانند کرد
که از خورشش نیت کس را گیرد
که هم آتش آید بگوهر هم آب

آمدن کندر پشت خنچاق

دو پیر وانه بپیشم درین طرنگ
نه گردید پیر وانه پیشم کس
فریخ از چراغی ده این خانه را
از آتشش کن فروش این بنبر
لدیون یافت اسکندر فلقوس
خفتن آن شب از غم کن باغین
خیش درین کار جوانم
در گرز در کین بوبر بجا ده رنگ
سکندر بران خنک خلیشت
پوشنده همچون خیمیت جامد
پایهی چو دریا پس نیت او

یکی رو سپیدست و دیگر سیاه
که پیر وانه مانجوانند و بس
که سازد کباب این دو پیر وانه را
چنین بر فروز و چراغ از چراغ
خبرهای ناخوش ز تاراج روس
ز هر گونه ریاسه برانداختن
کزین عقد خود را بر و ن آوردم
ز سپهوی شبد نیز بکش و رنگ
که چون باد بر خاست و چون برین
وزا بخا سودشت خوار زم راند
حساب بیابان در انگشت او

[illegible]

روزگار بی اختیار / در میان این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار

بیابان خوارزم را در نوشت
بدان تا کند عالم از روس پاک
دران تا ختن دیده خواب کرد
بیابان بر از خیل خنقاق دید
بهره چو آتش لغرض چو آب
همه تنگ چنان مردم فریب
نقاب نه بر صفحه روی نشان
سپاهی عرب پیشه و تنگ بها
ز تاب جوانی بوشش آمدند
کس از بیم شمشیر ترک از می نکرد
چو شه دید جوان آن راه را
پرچی پیکان دید چون سیم بها
ز محتاجی شکر اندیشه کرد
یکی روز مهت بد آن کار داد
پیش انگاه شاهانه بنوخت
به پیران خنقاق پوشیده گفت
زنی کو نماید به بیکانه رو
اگر زن خود از سنگ و آهن بود
چو آن دشتبانه شوریده راه

ز چون در آمد بیابان گذشت
قرارش غیب و در آب خاک
گذر بر بیابان سقلاب کرد
در ولجستان سمن ساق دید
فروزان ترا ز ماه و از آفتاب
فرشته ز دیدار نشان بهاب
نه پاک از بر آورده از شوی نشان
چو دیدند روی چنان بی انکاس
دران داور ریخت کوشش اند
آبان لعنتان و ستبازی نکرد
نه خوب آمد آن قاعده شاه را
سپاهی تهنه شنه ایشان چو
که زن زن بود بیکان مرد
بزرگان خنقاق را بار داد
بنشیند خود سر بر افروخت
که زن روی پوشیده به درخت
ندارد شکوه خود و شرم شو
چو زن نام دارد همان زن بود
شنیدند یک یک خنما می شاه

در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار

روزگار بی اختیار / در میان این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار

روزگار بی اختیار / در میان این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار / در این عالم / هر که در این عالم / بماند تا روزگار

[illegible]

سر از حکم آن دادوری تا نقد
 تسلیم گفتند مانند ایم
 ولی روی بستن ز میثاق
 اگر آئین توروی بر بستن است
 چو در روی بیگانه نادیده به
 و گر شاه را نماید از مادرش
 عروسان ما را بس است این
 برقع مکن روی این خلق پیش
 کسی کو کشد دیده را در نقاب
 جاندار گر نیک فرمان دهد
 بی شاه را چله فرمان بریم
 چو بشنید شاه آن زبان در
 حقیقت شد او را که با آن گروه
 بهر زانه آن قصه را گفت باز
 که این خوب رویان ز بخیر روی
 و بال است ازین چشم بیگانه را
 چه سازیم تا نرم خوی کنند
 چنین داد پاسخ فرستندش
 طلسمی بر آئینم از نافش
 که آئین خود را چنان یافتند
 بمیثاق خسرو نشاندند ایم
 که این خصلت آئین خنچا نشی
 در آئین هاشم در بستن است
 بجنایت نه بر روی بر دیده به
 چرا بایستن دیدور روی نشی
 که با حمله کس ندارد کار
 تو شو برقع انداز چشم خویش
 نه در ماه بنیدنه در آفتاب
 ز ما سر که خواهد بر و جان دهد
 و بس کن ز آئین خود مگذریم
 زبون شد ز هاشم آن دادوری
 نصیحت نمودن ندارد دشکوه
 و زو چاره خواست از چاره باز
 در غیبت کز کس نپوشند روی
 چو از دیدن شمع پروانه را
 ز بیگانه پوشیده روی کنند
 که فرمان شده را پذیریم پاس
 که افسانه سازند زان سرگشت

[illegible]

<p> هر آن زن که در روی او بنگد بسته چنانکه نه آرد اینچست شده از نیک و بد هر چه فرزند خواهد چناندیده دانا به نیک اقوی نواکین عروسی در آن جلوه گار پرو چادری از رخسار سپید هر آن زن که دیدی در آرم او در آرومی از ششم چادر بر او از آن روز خفاق رخسار است بکارنده را گفت شده کین نگار که فرمان مار اندازد گوش خبر داد و انای بیدار سخت بیرگر چه بیند سنگین دل اند برین سنگین بگذر ز خندان که روی بدین سختی از خار سنگ روا باشد اما بنوشیم روی و گزینشسته کاسانیت آن بپام روی این طلسم بلند هنوز آن طلسم بر انگخته </p>	<p> بجز روی پوشیده زو نگردد وز و هر چه خواهد هم آرد دست ز و ز یک یک بیک کرد دست در آمد بتدبیر صنعت گری بزرگمخت از خار سنگی راه چو برگ سمن بر شک بید شدی روی پوشیده از شرم او نهان کرده رخسار و پوشیده او که صورتگر آن نقشین خار است درین سنگدل قوم چون کرد درین شک بیند و یابند پیش که خفاق راول چونک سخت بسنگین لان زین سبب نال اند از و نرم گرد و دل سخت نشان چو خود را همی پوشد از نامنگ ز بیدار بیگانه و ششم شوی مگویم که رفری نهانیت آن برین رویا بسته شد روی در آن دشت ماندت نارنجته </p>
--	---

این کتاب از کتب قدسی است که در این کتابخانه موجود است و به خط نستعلیق نوشته شده است. این کتاب در مورد طب و جادو و امور غریبه است و به خط نستعلیق نوشته شده است. این کتاب در مورد طب و جادو و امور غریبه است و به خط نستعلیق نوشته شده است.

این کتاب از کتب قدسی است که در این کتابخانه موجود است و به خط نستعلیق نوشته شده است. این کتاب در مورد طب و جادو و امور غریبه است و به خط نستعلیق نوشته شده است. این کتاب در مورد طب و جادو و امور غریبه است و به خط نستعلیق نوشته شده است.

12.

شهر دار و دواخل
 دارد که هر طایف
 در آن و فرزند
 و خجانی از هر طایفه
 هست باشند
 جدا باشند زیرا که
 هر یک از اینها یکی
 است و باید دید
 از کجاست
 ۳۰۰
 می بیند و
 می شنود که
 با جمعی دارند
 و می شنود که
 از آن باشند
 و می شنود که
 با جمعی دارند
 و می شنود که
 از آن باشند
 و می شنود که
 با جمعی دارند
 و می شنود که
 از آن باشند

زینب بنت جحش

[illegible]

[illegible]

که تروی چو آشفتن دروس دید
بفرمان شه رایت انور خستند
شب تیره بهلول بستر نبرد
زمین و شش سفیر چون دزد تو
بدان تیغ کز طشت نمود تاب
برون آمد از سپهر و تیره تیغ
دولت کز نگویم دوریای خون
بتدبیر خون رخسار خستند
بهرض و دمیدان دران تنگ
وران معرکه عارض رزمگاه
ز پولاد و پستان آگاس تیغ
جدا گانه از موبد بهر گروه
و والی و گردان ایران زمین
قدیر خان و فغوریان کیسه
جناح از خدنگ غلامان خا
به پیش اندرون پل پولاد و
شه ملیتن بانهاران مهید
زدگیر طرف سرخرویان روس
بخترانیان رهت آراسته

جهان را جو پرکنده طاق و
 دران پهن صفح و وطن خستند
 بطالع نرودهی ستاره و
 برآورد و صبح با نبع و
 سرافکنده تیغ گشت آفتاب
 زهر تیغ گوی کی که کوه تیغ
 بسیاری از آب یافندون
 بهم تیغ و راست برآوردند
 فشرودند چون کوه پوراد پای
 برآراست لشکر نیران شاه
 بنخوردشید روشن درآوردش
 حصار می برآورد و مانند کوه
 سوبیت اگر کم کردند کین
 علم برکشیدند بر بیره
 زده پرده برشتن بخصای
 پس او دلیران تند زخروش
 کمر بست برشت پیل پید
 فرو زنده چون قبله گاه محوس
 ز چپ بانگ بر طاس بر حاقه

[illegible][illegible]

کلاوی هوا در کشیداشی گفت
 نه پوینده را بر زمین پای بود
 ز روی بر آمد بسا و درگاه
 چو کوه سه روان گشته برشت پای
 مبارز طلب کرد و جولان نمود
 که بر طاسیان را درین خاموش
 چو تندی گنم تیزی گوهرم
 پیکان درم برسد کوه ساز
 چو شیر آن پیرش خورده ام
 در شتم بچنگال و شتم زور
 همه خون غاست نوشیدم
 سنا نمز پهلود را دیدم
 بیاید کی لشکر از چین روم
 بخشاید ویران بدان زمین
 ز قلب ملک پیش آن تند باز
 بر خاش گردان کشا و جنگ
 ریشیر بر طاسی خشنماک
 و گر رومی رفت و هم خاک دید
 چنین تا به تدار مغت او مرد

بضیق نفس کام گیتی گرفت
 نه پرنده را بر هوا جای بود
 یکی شیر بر طاس روی گاه
 عجب بین که بر باد کوه استاد
 بنام آوری خوشین راستود
 بر طاسی من شودت گرم
 چو ایم بر زم اند دما پیکم
 نهنگان خورم بر لب چو یار
 نه چون رو بهاد بنه بروردم
 بکجه درم پهلونزه گور
 همه حرم خامست پوشیدم
 دروغی نمیکویم نکین
 که آتش فرو زنده گردوزم
 که بنشایش آرد من روز خون
 برون رفت جوشن در تیر کین
 دران پویه کردند سخت و رنگ
 جوانم درومی در اند خاک
 که بر طاس راست چالاک دید
 بی تیغ آمد از رومیان دزبزد

در ترک آن یافتی که در این زمان
همه را در این زمان است و در این زمان
که در این زمان است و در این زمان
که در این زمان است و در این زمان

گر نیز در احرار به چار بیدشت
ز تیزی که شد مر کبش باد پای
چو دیدند کان اثر دها می نبرد
بروخیش و بیگانه بشافشد
عنا آنها فرو بسته شد پیش پس
جو لشکر شد از صبر کردن ستوه
دخویشان قطال گو پائل نام
دوشمشیر زن در هم آوختند
سر انجام کوشش ز ریونزد
چنین تاز و سان گز و نگر
بر آفت قطال زان شیرتند
بپوشید جوشن بر اذاخت ترک
در آمد زین چون یکی اثر دها
ز ریونزد چون دید کامد هر بر
کشیدند بر یکد گریخ تیز نه
دو پاره جو بر گار مرکز نورد
بسی گرد بر گرد برختند
نمی شد یکی بر یکد کامگار
هم آخر کی تیغ زو شاه روس

برون شد بر سینه شان چار
 رساند ان تن خفته را باز جای
 صلیبی کند صلب مردان مرد
 صلیبی شده کشته یافتند
 زیر طاس و سی خمبند کس
 برون رفت روسی چو یکبار کوه
 که چون پلتن کرده بروی خرام
 زهر سوی شمشیری آیتند
 بیک زخم جان ستیزنده برد
 در آورد هفتاد تن را ز پای
 که پای سپید زبان کار کند
 چو سروی که تیغ بود باو بر
 سر بارگی کرد بروی راه
 بغرید مانند عسکر زنده ابر نه
 ز گرمی شده چون فلک گم خیز
 یکی در جنبش کی زود گردد
 نسبی زخم چون آتش انداختند
 و بشین در آمد شب کارزار
 بران شخص آراسته چون در

[illegible]

<p>بر آو دزان شیشه شیشه هلاک کشته و چو چشم خود دوست چنان از ان کارش تنگدل بفرمود و بر ساختن کار او</p>	<p>بر آو دزان شیشه شیشه هلاک کشته و چو چشم خود دوست چنان از ان کارش تنگدل بفرمود و بر ساختن کار او</p>
---	---

مصافحہ

و اگر روزی که ترک سلطان شکوایت
 گرامینده شد هر دو لشکر چون
 درآمد ز دریا به سرین بر
 نصیر و لیران برآمد با و
 ز رومی یکی پیل گوپال گیر
 بجنگ از مانی برون خواست
 و بهشته گوپال رومی بروت
 و گر خواست با و چنین رفت
 الا بی سواری و خیم بنام
 درآمد بر او در گری بدوش
 هم این گرز خود را بکین برکش
 و دخت در می شد بهم تخت
 چو دانست الا بی که در راه او

ز دریای چین که بهر روز شکو
 علم بر کشیدند چون بی ستون
 زهر به پیشه سر برون زدند
 زهر گوشه میرفت خون به هوا
 بر اینخت شمشیر بر بست تیر
 برون شد دلیری بختان
 سرو پای روسی بهم برست
 بجز مغ کو بی ندانست چیز
 بهر مانوده بشمشیر و جام
 که از دیدتش مغز را رفت دوش
 همان تیر بر دوش نختی نهاد
 دران در شد آویزش نختان
 فروماند بی بخت بدخواه او

۳۱۲
 ولفظ در وصف خود
 بمنشی بست پس
 میفرمود که در دای ایشان
 بصورت دوازده دختی بود و در آن
 دوران که عیار است از سبیلشان
 سخت تر و پیش بسیارشان
 است و در هر ده نفر از آن
 راه را و از بعضی رخ بجای آن
 داشت نیز و در پس می داشت
 سبیل و پوست

[illegible]

کلاه جنگ او غل صورت شیر باز
خشمین کافور و کرم در شکار دیده
شک سافزیند زای ترسایدن
شک روی در هم جانوری کشیدند
مخفی بود و خمار از انان جنت گویند
مخفی از انان کلاهت دست کمر اول
آهنگ از روی آهنگی بر آورد روی

پسج شدن کرد در جنگ است
یکی ترک سفته ز پولاد چین
کمند می چو زلف بتان بدار
یزین اندر آمد چو کوهی روان
که طفل از دست بتان در آید کوه
دل از جنگ شیران کینده ده
بناچار با مرگ و سیاه گشت
دوالک همی باخت با شمشیر
به چید بر خوشی چو نال
ز رحمت سیکه حرف نامو خند
زوش خرتی بر دوال کمر
دو نیمه شد آن کوه پولاد چ
بکین برادر میان را بست
به شوی رخت برادر کشید
بسی گردش کشکن را بست
که شیر زرش بود آهوبره
به تنه اعد و بند و شکری
بسی خون گردن کشان ریخته
بجنگ دوالی روان کرد خت

پسید و پیرایه جنگ است
بنا کرد بر آور روی آهنگین
حامل سیکه تیغ زهر آید ار
فرس را بر افکند بر گیتوان
سود دشمن آمد چنان زهره
جرم چون دران فرزندید
ویکین فرودش سر باز گشت
بگریز دوالی در آمد وین
دوالی رچیدین بد کمال
بسی حرف در بازی انداختند
دوالی کمر بست چون شیر
گزارنده ش تیغ بی هیچ رنج
برادر یکی داشت چون مل است
چو زخم دوال از دوالی کشید
بدینگونه آن کوه پولاد گشت
یکی روشت بد نام او خوره
درشت و تنومند زور آزادی
بگردن بسی خون در آویخته
گره بر دوال کمر کرد سخت

کلاه جنگ او غل صورت شیر باز
خشمین کافور و کرم در شکار دیده
شک سافزیند زای ترسایدن
شک روی در هم جانوری کشیدند
مخفی بود و خمار از انان جنت گویند
مخفی از انان کلاهت دست کمر اول
آهنگ از روی آهنگی بر آورد روی

بزیان کائنات صلی الله علیه و آله
این کلاه جنگ را از انان کلاهت دست کمر اول
کلاه جنگ او غل صورت شیر باز
خشمین کافور و کرم در شکار دیده
شک سافزیند زای ترسایدن
شک روی در هم جانوری کشیدند
مخفی بود و خمار از انان جنت گویند
مخفی از انان کلاهت دست کمر اول
آهنگ از روی آهنگی بر آورد روی

کلاه جنگ او غل صورت شیر باز
خشمین کافور و کرم در شکار دیده
شک سافزیند زای ترسایدن
شک روی در هم جانوری کشیدند
مخفی بود و خمار از انان جنت گویند
مخفی از انان کلاهت دست کمر اول
آهنگ از روی آهنگی بر آورد روی

کشتادند بر یکدیگر تیغ میزدند
 بسی ضربشان رفت بیکدیگر
 برآورد و روی گرانده تیغ
 ز پولاد ترک اندر آمد بفرق
 از آن بسته اندام زخم آزمای
 خود آمد از اسب و سر باریت
 بفرزانه فرمود تا سه هزاره
 نوازش کند تا بآستگاه
 چو شب در سر او در کلبه پزند
 در سپهر پاسبان میداشتند
 چو خورشید بر زو سر زنج نعل
 و گریزه شیران نمودند شوش
 بقلع در آمد جرس بادر
 بفریاد شیمپور و آواز کوس
 همان جو دره سوی میلان
 و گریه هندی چو شیر سیاه
 بسی چاسب کرد با جو دره
 هم آخر در او یکی چین نکند
 برآورد و از کف دستش کام خویش

که در بسته شد پای را گرگز
 ز کار را گهی نشان شد کارگر
 بران کوه فولاد و بید ریخ
 بر ریای خون شد تن خرق
 چنان دزدی کرد و شد بان
 دل شاه زان سر شکست
 کند نوش دارد بران رحم گاه
 و والی بر اسب ایزد خشکی
 سر مه در آمد مشکین گند
 بکس کرد و خگاه گنج آشتند
 و دشت گدازان غار ازین
 ز گران همه دشت کردند
 بچو شیر خون از دم گزای
 پدید آمد از سرخ گل سدر کس
 که در خود یکی زده سستی
 در افکند قتل بناورد گاه
 نفیرت بر زخم کاری سر
 سر جو دره بر سر زمین نکند
 سپردش بغل ره انجام خویش

کشتادند بر یکدیگر تیغ میزدند
 بسی ضربشان رفت بیکدیگر
 برآورد و روی گرانده تیغ
 ز پولاد ترک اندر آمد بفرق
 از آن بسته اندام زخم آزمای
 خود آمد از اسب و سر باریت
 بفرزانه فرمود تا سه هزاره
 نوازش کند تا بآستگاه
 چو شب در سر او در کلبه پزند
 در سپهر پاسبان میداشتند
 چو خورشید بر زو سر زنج نعل
 و گریزه شیران نمودند شوش
 بقلع در آمد جرس بادر
 بفریاد شیمپور و آواز کوس
 همان جو دره سوی میلان
 و گریه هندی چو شیر سیاه
 بسی چاسب کرد با جو دره
 هم آخر در او یکی چین نکند
 برآورد و از کف دستش کام خویش

برآورد از انگلستان انحراف است که از مرکب است و از کربن است و از کربن است و از کربن است

<p>دولیرانه میگشت و میخواست در یکی نامور بود و طوس نام چو سحر از دانی به چیدگی سعدندی آمد چو سلی خوش در آن داور بیای بیگانه سراجام روی یکی حمله کرد پرواخت از خویش اندام را ز سر ترک بر داشت گفتم مرا آدرین که طوس خواند زمیدان نخواهم شدن با بجای شد از کشتن بندی زخم روی بر آن بود کار و عنان سوی جنگ چو پست میدید از سپاه روان کرد مرکبش تا بندم همایون سوار چو غنچه شیر چنان خرق در آهمن اندام او چو لکتری سرفرازی کنان از آن چاکلیا که میگرد جست بران وی افکند مرکب چو با</p>	<p>تشی که بجای از سبی هم نبرد بودی برادر در روس نام همه بر لاکش پیچیدگی که از کوه درستی ارو خودش نمودند بسیار مرد سگ کران مرد مندی بر آورو گرد چو یخت بر سنگ زو جام نبردی که نیکونه صید گشتم بر روی زبان ستم روس خود گر لشکری را دارم از پاس به چید بر خود چو زلف عروس دگر بار و غرمن آرد و رنگ که خواب شد از سینه در کنیه خوا زود لا چون برق تابنده توانا و چاکلیا عنان و دلیر که پیدانه خبر بر نفس کام او بشمیر چون برق بازی کنان بر در شده دست بدخواهست بر تیغ ازانی لبش بر کشد</p>	<p>تشی که بجای از سبی هم نبرد بودی برادر در روس نام همه بر لاکش پیچیدگی که از کوه درستی ارو خودش نمودند بسیار مرد سگ کران مرد مندی بر آورو گرد چو یخت بر سنگ زو جام نبردی که نیکونه صید گشتم بر روی زبان ستم روس خود گر لشکری را دارم از پاس به چید بر خود چو زلف عروس دگر بار و غرمن آرد و رنگ که خواب شد از سینه در کنیه خوا زود لا چون برق تابنده توانا و چاکلیا عنان و دلیر که پیدانه خبر بر نفس کام او بشمیر چون برق بازی کنان بر در شده دست بدخواهست بر تیغ ازانی لبش بر کشد</p>
--	--	--

تشی که بجای از سبی هم نبرد
بودی برادر در روس نام
همه بر لاکش پیچیدگی
که از کوه درستی ارو خودش
نمودند بسیار مرد سگ
کران مرد مندی بر آورو گرد
چو یخت بر سنگ زو جام
نبردی که نیکونه صید گشتم
بر روی زبان ستم روس خود
گر لشکری را دارم از پاس
به چید بر خود چو زلف عروس
دگر بار و غرمن آرد و رنگ
که خواب شد از سینه در کنیه خوا
زود لا چون برق تابنده
توانا و چاکلیا عنان و دلیر
که پیدانه خبر بر نفس کام او
بشمیر چون برق بازی کنان
بر در شده دست بدخواهست
بر تیغ ازانی لبش بر کشد

تشی که بجای از سبی هم نبرد
بودی برادر در روس نام
همه بر لاکش پیچیدگی
که از کوه درستی ارو خودش
نمودند بسیار مرد سگ
کران مرد مندی بر آورو گرد
چو یخت بر سنگ زو جام
نبردی که نیکونه صید گشتم
بر روی زبان ستم روس خود
گر لشکری را دارم از پاس
به چید بر خود چو زلف عروس
دگر بار و غرمن آرد و رنگ
که خواب شد از سینه در کنیه خوا
زود لا چون برق تابنده
توانا و چاکلیا عنان و دلیر
که پیدانه خبر بر نفس کام او
بشمیر چون برق بازی کنان
بر در شده دست بدخواهست
بر تیغ ازانی لبش بر کشد

در این میان خبری از دم
 باز نماند که در کمال
 دست و پا در میان
 واقع است خلعت است
 قور در باران و جاسوسان
 در میان و جاسوسان
 در میان و جاسوسان
 در میان و جاسوسان

به تنهایی این پیشه ور زیده بود چون شیر دل دم بر انداختن سلامی برودید پیش از نبرد بیک ضربش جان نترس کشید در روسی بست بر کین دلیری و گر جنگ را ساز کرد به تیر کز شست او شد رون به چو به تیران سوار شد در بار سپهان ز سپین گان چنین چند روزان نبرده ها نشد هیچکس را در گریه بجای رسیدن کز بیم تیغ می کشید بناموس می افتند	ز شمشیر دشمن نکر زیده بود شکاری زبون وید شمشیرش جل و جامه اش بهتر از سپهر اجل بر خنجر برقع اندر کشید همان رفت با او که با آن گر به تیر و گر جان از و باز کرد به پهلوان در آمد سیکه پهلوان زده پهلوان کرد میدان بیامد بجای نشینندگان به پوشیدگی حرب کرد و شکار که با و برون افتند بارگی پر آلودگی شان در آمد چوین خیالی به نیزنگ می افتند
--	--

مصاف هشتم

چنین تاملی ز نوین چرخ در گریه میدان شد آراسته ز لشکر که روس با بگ جرس کشیدند صف قلبداران روس	بر آورد گوهر زور یای قیر ز پیچ و لمانه بر خاسته به بیوق بر شید از پیش پس وزان قلب آراسته چون عرو
---	---

در این میان خبری از دم
 باز نماند که در کمال
 دست و پا در میان
 واقع است خلعت است
 قور در باران و جاسوسان
 در میان و جاسوسان
 در میان و جاسوسان
 در میان و جاسوسان

مبین حیات
 عالم است که بابت مرده است
 نفع نفع بقیه واقع است و آن نفع
 سوان است که است نفع
 نفع نفع بقیه واقع است و آن نفع
 سوان است که است نفع
 نفع نفع بقیه واقع است و آن نفع
 سوان است که است نفع

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible][illegible]

و اگر چکی افتد بناچار نشان
شدنش بر رخسار چون از دما
چو گرد و چنان آتش جنگ جو
جانبجوی در کار آن پای لغز
بصاحب خبر گفت کاذب نیست
گر اقبال من کار سازی کند

بدان زنده پست بیکار نشان
نیاز نگردد گون ز بندش جدا
نماند ز جان هر کسی زنگ بو
در آن دوستان ماند شوریده
همه چو به تیری ز یک بشیت
سرش بر سر نیزه بازی کند

مصافحه

سپیده چو سر ز دانه اختر
مراد از آفتاب ۱۲
سپهر را بر آراست خاور و خد
سومینه روی و بر بر
سومیره تنگ چشمان چین
شبه روم و رقب چون تند شیر
و گر سوادانی و بر طاس روس
بتیره هم آواز شد باد را
ز خاریدن کوس خارا شکاف
ز قیاد و خسر مهره و گاودوم
سپاه از دوسو تا دور و دور
همان اهرمن روی و رخسار

سیاهی بجا و ز فر و برده
مراد شب ۱۲
در اندیشه زان مردم آه و بیهوش
چو یا جوج در سند اسکندر
شده تنگ ز انبوه ایشان
چو کوهی روان خاک خلی زیر
بر آشت چون توشان نهوس
چو صور قیامت دمیدند
بر افکند سیم رخ و رکوه قاف
علی الله بر آمد ز روینیه خم
که دولت کرامت یاری
در آمد چو پیلان جنگی جنگ

یاد باینکه فراد و عیسا
بسی عمل کلام چنانکه عیسا
مشتوی نوشته این بیت
چهارم ساز خاف آن بیدین
بود که در فرادش آورده بود
و چون اهل اسلام در صفای آن
غم روینیه که عمارت است از نفاذ
روین نوشتند از وی صدای
علی الله بر آمد یعنی توکل اعتقاد
بر او تعالی است و این علی الله
بر آمدن از نیل است که بعضی
از مردم هم میگویند که از نفاذ
صدای بر می آید

و اگر چکی افتد بناچار نشان
شدنش بر رخسار چون از دما
چو گرد و چنان آتش جنگ جو
جانبجوی در کار آن پای لغز
بصاحب خبر گفت کاذب نیست
گر اقبال من کار سازی کند

و اگر چکی افتد بناچار نشان
شدنش بر رخسار چون از دما
چو گرد و چنان آتش جنگ جو
جانبجوی در کار آن پای لغز
بصاحب خبر گفت کاذب نیست
گر اقبال من کار سازی کند

ز شورش بدی را بختش گرفت
ز زینش برآورد و چون تیغ
بهاری بدید آمد از زیر ترک
شش سوخت کندن آتش
دو گیسو کشان دید و درش
چو مندی درویش گنجینه بزرگ
چو گشت آن فرشته گرفتار دیو
و گر ره چسبید کردن شیت
از آن تیر کے شاہ لشکرنگ
بفرمود تا زنده پیل سیاه
بزر و پیلان بانگ بزرند پیل
چو دید از دما پیل سرت را
بدانست کان پیل جنگ از کا
چنان سخت گرفت خرطوم او
خروشد خرطوش از جای کند
شہ از مول آن بازی سہنگ
در آن خشناسکی بفرزانه گفت
مرا نیز دریافت او بار بخت
بلا آسمانے چو آید سہار

آن آهنی چینه خشک گرفت
ز تارک بیفتاد و ترکش زیر
بسی نفر دنازک ترازاله رنگ
چو روی جهان دید شرم آید
رسن کرد گیسوش گردن
رزومی را بودش بر روی سبزه
زدیوان روسی را بد غریبه
کز اول گرانمایه خمیشت
په چمپ چون مار بر خوشین
بخشش آورد اندران چراگاه
بران اهرمن را ند چون دخیل
کشاد اندران چیرگی دست را
بخاطر موم خشک بر آرد ز جا
که زندان او شد بر و بوم او
بیفتاد چون کوه پل لبند
ترسید کافتند سپهر بلاکن
که دولت زمین روی خواهد
و گرنه چهره بستم اینکا سخت
سزای تنیان پیچید ز نار

کارهای من
در بستر خوابم
ست در پیش
حق تو را بلا
آسمان من
آسمان من
ست از آید
یعنی چون
بلا نازل شود
از آسمان
اول سیر
نار بینان
را از ناز
بگوید از ناز
را در تعبیه
شفقت افکنند
قنارل شود
حق تو را
ادب از کلمه
نیت دادن
و در سبب در
ماندن

[illegible][illegible]

در این روز از آسمان تیغ
 می افتد بر سر پادشاه
 و در آن روز از آسمان
 می افتد بر سر پادشاه

<p> در این روز از آسمان تیغ می افتد بر سر پادشاه و در آن روز از آسمان می افتد بر سر پادشاه </p>	<p> در این روز از آسمان تیغ می افتد بر سر پادشاه و در آن روز از آسمان می افتد بر سر پادشاه </p>
--	--

در این روز از آسمان تیغ
 می افتد بر سر پادشاه
 و در آن روز از آسمان
 می افتد بر سر پادشاه

از آنجا که سراسیمه بیرون دوید
نگفتی قروماند خسرو دران
که این بندی از بادیه چون قنار
بزرگان دولت دران جستجوی
یکی گفت صحرائیت این نگفت
و اگر گفت چون می درو کرد کار
شه از هر چه رفت آشکار و نهفت
دران ماندین پیروه نیلگون
دل شه خوزان نمکته آگاه گشت
و اگر شه توقف پسندید شت
چون نمی گذشت آمد آن پلست
بازرم در پیش خسرو نهاد
چو آورد زین گونه صیدی لاله
عجب ماند خسرو چو این کار دید
ز شرم شه آن لعبت نمان
چون شه دید در خرگاه آن ماه را
دران ترک خرگاه می آورد و
چو دید آفتی دید زانده نشیه دور
پری پیکری شوخ دست آمده

چنان شد که کس گرد او نماند
نشان سخن باز جیت از سران
چرا شد ز ماد و ورکارا گشت
فتاد نذران کار و گرفتگوی
چو بندش بریدند صحرانگشت
سو خانه خوشش بر بست بار
سخن گوش میکرد و چو می
چو شب بازی آرد ز پرده وزن
ز ساقی خود آرزو خواه گشت
که تاراج بدخواه در دیده گشت
که گاه زیبا عروسی بدست
بر سرم پرستش زمین بوسه داد
و اگر بار بیرون شد از برم شاه
نه در مار و در محسره مار وید
چو لعبت بسر کشید تیتین
ز مردم تخی کرد خنجر گاه را
سلخ نقابش ز رخ شکست
نه آفت کی آفتابی ز نور
پری وار در شب بدست آمده

از آنجا که سراسیمه بیرون دوید
نگفتی قروماند خسرو دران
که این بندی از بادیه چون قنار
بزرگان دولت دران جستجوی
یکی گفت صحرائیت این نگفت
و اگر گفت چون می درو کرد کار
شه از هر چه رفت آشکار و نهفت
دران ماندین پیروه نیلگون
دل شه خوزان نمکته آگاه گشت
و اگر شه توقف پسندید شت
چون نمی گذشت آمد آن پلست
بازرم در پیش خسرو نهاد
چو آورد زین گونه صیدی لاله
عجب ماند خسرو چو این کار دید
ز شرم شه آن لعبت نمان
چون شه دید در خرگاه آن ماه را
دران ترک خرگاه می آورد و
چو دید آفتی دید زانده نشیه دور
پری پیکری شوخ دست آمده

چنان شد که کس گرد او نماند
نشان سخن باز جیت از سران
چرا شد ز ماد و ورکارا گشت
فتاد نذران کار و گرفتگوی
چو بندش بریدند صحرانگشت
سو خانه خوشش بر بست بار
سخن گوش میکرد و چو می
چو شب بازی آرد ز پرده وزن
ز ساقی خود آرزو خواه گشت
که تاراج بدخواه در دیده گشت
که گاه زیبا عروسی بدست
بر سرم پرستش زمین بوسه داد
و اگر بار بیرون شد از برم شاه
نه در مار و در محسره مار وید
چو لعبت بسر کشید تیتین
ز مردم تخی کرد خنجر گاه را
سلخ نقابش ز رخ شکست
نه آفت کی آفتابی ز نور
پری وار در شب بدست آمده

چو در بزم باشی جهان خستری
 غدار و چون خاک که آن شتر
 که از هر کای خب کند ناله گرم
 سقایی که مارت نهفتنی ست
 من آن سفته گوشتم که خاقان
 بدرگاه شاه هم دست او گفتم
 مگر آن سخن را گران دید شاه
 مراد پس پرده خاموش کرد
 من از دوری شه تنگ آمدم
 نمودم بناورد که از نخست
 و گر ره که بانگ برادرم زدم
 سوم روز چون بخت یاری نکرد
 نه دشمن نه گفتم که بکین تاخته
 گشت آن تنگ شکر مرا
 سپردم بروسان بیدار کرد
 و گر ره سوختک پرواز کرد
 چو اقبال شاهنشاه پلین
 ز فیروزی شه در آوردگاه
 چو دیدم که دام تو دیکش
 چو در زرم آبی جهان بهای
 که با آب حیوان بر آرد نفس
 که گزهره باشد گداز در شرم
 چو گفتم بگو اندک گفتی ست
 ز ناسفگان کرده بودم گزین
 که در باست این برج زلفت
 فکر و از سر شرم برین نگاه
 بیکبار یادم فراموش کرد
 ز تنگ آمدن سوی جنگ آمد
 با قبال شه آن هنرهای چت
 یکی لشکر و دس در هم زدم
 گرفتار دشمن شدم در بند
 ز خشم خدا صورتی ساخته
 بیرو آسپهان سوی لشکر
 که این گنج را بسته دارید
 پیل آهنگی خبک را ساز کرد
 چو پیل فکندش در آن سخن
 سرم بر فلک شد بهیروی
 کندت بلاراجو دیکش

قورچونیم باشی جهان خستری
 غدار و چون خاک که آن شتر
 که از هر کای خب کند ناله گرم
 سقایی که مارت نهفتنی ست
 من آن سفته گوشتم که خاقان
 بدرگاه شاه هم دست او گفتم
 مگر آن سخن را گران دید شاه
 مراد پس پرده خاموش کرد
 من از دوری شه تنگ آمدم
 نمودم بناورد که از نخست
 و گر ره که بانگ برادرم زدم
 سوم روز چون بخت یاری نکرد
 نه دشمن نه گفتم که بکین تاخته
 گشت آن تنگ شکر مرا
 سپردم بروسان بیدار کرد
 و گر ره سوختک پرواز کرد
 چو اقبال شاهنشاه پلین
 ز فیروزی شه در آوردگاه
 چو دیدم که دام تو دیکش

قورچونیم باشی جهان خستری
 غدار و چون خاک که آن شتر
 که از هر کای خب کند ناله گرم
 سقایی که مارت نهفتنی ست
 من آن سفته گوشتم که خاقان
 بدرگاه شاه هم دست او گفتم
 مگر آن سخن را گران دید شاه
 مراد پس پرده خاموش کرد
 من از دوری شه تنگ آمدم
 نمودم بناورد که از نخست
 و گر ره که بانگ برادرم زدم
 سوم روز چون بخت یاری نکرد
 نه دشمن نه گفتم که بکین تاخته
 گشت آن تنگ شکر مرا
 سپردم بروسان بیدار کرد
 و گر ره سوختک پرواز کرد
 چو اقبال شاهنشاه پلین
 ز فیروزی شه در آوردگاه
 چو دیدم که دام تو دیکش

قورچونیم باشی جهان خستری
 غدار و چون خاک که آن شتر
 که از هر کای خب کند ناله گرم
 سقایی که مارت نهفتنی ست
 من آن سفته گوشتم که خاقان
 بدرگاه شاه هم دست او گفتم
 مگر آن سخن را گران دید شاه
 مراد پس پرده خاموش کرد
 من از دوری شه تنگ آمدم
 نمودم بناورد که از نخست
 و گر ره که بانگ برادرم زدم
 سوم روز چون بخت یاری نکرد
 نه دشمن نه گفتم که بکین تاخته
 گشت آن تنگ شکر مرا
 سپردم بروسان بیدار کرد
 و گر ره سوختک پرواز کرد
 چو اقبال شاهنشاه پلین
 ز فیروزی شه در آوردگاه
 چو دیدم که دام تو دیکش

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

بنوعی از پیشین بگشتم رها
بنوعی دلم گشت فیروز مند
همه روس را دل پراز درو شد
بمن بر شده لشکری و دیدبان
چو غول شب آیین بد ساز کرد
رسن بسته چون غول بر دستیا
چو از شب کی نیمه گشت گذشت
در آید تکیه از جلالت رنگ
رقیبان که شب پس شتند
بجز سر ندیدم که از کله کشد
ز بس گله سکه که بر کنده بود
در آمد چو مرغم ز جابر گرفت
بپایین که تخت شاهم رساند
بزندان بدم تا با کنون چون
زن آن به که ز پور کشد پای نو
چنانم نماید دل کامیاب
بر پیر چون حال خود با گفت
پیوسید بر حقه نوش او
که ای تازه بکبرک ناویده کرد

۴۴۲
 است که کارهای بسیار بود
 نیست کنند و حل نوعیت از
 بود کار و در بطن است و چون
 بسبب نسیب و راه گزینند این
 نیست نسیب کرده است و کار بود
 که از بار بار نسیب است و پانچ
 چکار است و نگار که کار و در
 باریان است و نسیب است و
 و در میان نسیب است و نسیب
 و نسیب است و نسیب است و نسیب

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

نور چشمه جلال
کمان خدای باریک
ستاره جلال
خداوند باریک

بهر توام پیشتر گشت عزم بیز خاشاک که جانسان ویت بیشتر گشت نیز نیم شگرف حرفیت هم خیر و بواز رود بر چهره بر خاست بخواست چک نوالی زوز از نعمهای نوس که شاما خدیو اجستان پهلوان سر سبزه از سر زشت و رباد جوان بخت با دی و فیروزه را کمر بست جانت آسودگی بهر جا که رو آری از نیک بد چنان باد کاخر کجاست شود سر آغاز کرد آنگه از پیش که نوشین درختی در آب سباز گللی بود در بوستان شگفت می لعل در جام ناخوره بود باشید آن کز پے صید شاه گل شبنم چند بهار سپید مگر نه نثار و فراغت بلیغ	که دیبای نرمی و زیبای نرم قویدست و چاکبک عثمان وید حریفی نداری درین هر دو دلتم تازه گردان بیاگ سر کمان خدای و تیر خدنگ نوالی سر و دازل پهلوان خر و دمند خویا خسر و پروا دل روشنست چشمه نور باد توانا و دانا و کشور کشای قبای تمنت و در ز الو و گ پناهست خدا باد و شیت خرد همه ملک عالم نباست شود بزد و سوز خوش اندران زخو بر افروخت مانند روشن چرخ همان نگری در چمن نیم خست نسفته دری دست ناکرده بود سوگل نشاط آرد از صید گاه گهی لاله بیند گهی مشک بید که تاز و نظر سوی روشن چرخ
--	---

نور چشمه جلال
کمان خدای باریک
ستاره جلال
خداوند باریک

نور چشمه جلال
کمان خدای باریک
ستاره جلال
خداوند باریک

نور چشمه جلال
کمان خدای باریک
ستاره جلال
خداوند باریک

نور چشمه جلال
کمان خدای باریک
ستاره جلال
خداوند باریک

و اگر نه بهاری بدین خرمی
 و با و خزان به هم اندیشه پاک
 شنیده که آواز و لبش شنید
 خوش آوازی و ناله خجسته
 که روی چنان نغمه گوی چمن
 دل شه چو زان نکته آگاه گشت
 و گر ره توقف پسندیده داشت
 ز ساقی بمی دادنی دل نهاد
 یکی جام زرین پر از باوه کرد
 و گر نه سبکی جام یا قوت تو
 بستمند و بوسید و بر لب نهاد
 شسته بیک دست ساعه گشتان
 گهی بوسه دادی لب جام را
 در آن رسم کاین او دلکش است
 چو نوشین می اندرون رخسار
 در آن آرزوگاه بند و ریش
 بیاساقی آن جنگ و آواره
 به نامک چون در آید بجنگ

چو را را گیان او فتنه بر زمی
 که ریزد بهار چسبیدن انجاک
 ز دل ناله بیدلان بر کشید
 خبر دادش از روی گلزننگ او
 حرمت مباد آرزو چی چنین
 ازان آرزو آرزو خواه گشت
 که آماج بدخواه در دیده داشت
 که ره توشه از کجاست نزل نهاد
 بیاد رخ آن پری زاده خورد
 بان نوش لب داده گفتا بنوش
 بیوسه ستم جام و با بوسه داد
 بدست و گز زلف و لب گشتان
 گهی لب گزیدی دلارام را
 می تیغ با نقل شیرین نوش است
 بخوش خواب نوشین در آن تختید
 که زنگش بخون داد و دهقان پر
 و در رنگ و آتش مرا آب رنگ

فیروز می یافتن سکنه بر لشکر روس

۳ باد و بادش
باغبان و صاحب
قادر و مستقام و نامور
که چنانست که نامش
بگویند بی نبوغ و فدا
پرسیده و جلال و تندر
و قوت و دران و گویا
الزین و در و در و بی
برایان و در و در و بی

فردا مرغ بین از قاف انج
سرمه خجسته دماغی که بدین
نموده است

نخچه در کس که از نایب نینجی خلق
چون در کس که از نایب نینجی خلق
چون در کس که از نایب نینجی خلق

چون در کس که از نایب نینجی خلق
چون در کس که از نایب نینجی خلق
چون در کس که از نایب نینجی خلق

فردا مرغ بین از قاف انج
سرمه خجسته دماغی که بدین
نموده است

سپاه سحر چون علم بر کشید
دماغ زمین از قاف آفتاب
بر آورد مرغ سحر که غریب
شده از خواب سر بر زده آفتاب
بطاعت که آید نیایش نمود
ز یاری ده خود دران داوری
چو بختی بطلطیب بد بر روی خاک
نهادندش آونگ بر شستیل
دران بین صحرای دریش کوه
سپه را باین پیشینه روز
چپ در است پیرامن آن چهار
ز دیگر طرف روسی سر فراز
جرسهای روسی خروشان شده
ز عکس سترینگ و برق سان
ترنگ کمان رفت در غرق کوه
ز تو لادی لخت گردن گمشان
ز بیداد گو پال پل افکنان
نیش پلارک ز پیرمای مود
سرنیزه از طاسک سگگون

جهان حرف شب را قلم کشید
بسر سام سودا در آید خواب
چو سر سامی از نور و صحرای دیو
دل پاک را گرد و زانده شیب پاک
زبان را بشکر آزمایش نمود
لحی بارگی خواست که یادی
کمر بست وز دامن دین چاک
کشیدند شمشیر گردش و دین
حصاری ز دامن موج شکر چو کوه
بر آراست سالار گیتی فز
ز پولاد بستند ره بر غبار
بر آراست لشکر باین و ساز
دماغ از قاف خشم جوشان شده
دل از جای میرفت و دست اعلان
فتافش کمان تیر بر هر گروه
برون ریخته مغرما از دمان
فلک جاسه و زخم نمل افکنان
ز بال عقابان تھی کوز زور
بیرحم فرو ریخته طاس خون

چون در کس که از نایب نینجی خلق
چون در کس که از نایب نینجی خلق
چون در کس که از نایب نینجی خلق

فردا مرغ بین از قاف انج
سرمه خجسته دماغی که بدین
نموده است

فردا مرغ بین از قاف انج
سرمه خجسته دماغی که بدین
نموده است

فردا مرغ بین از قاف انج
سرمه خجسته دماغی که بدین
نموده است

فردا مرغ بین از قاف انج
سرمه خجسته دماغی که بدین
نموده است

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

شده تا نزد زین بخون در غرق
 سپر بر سپر کوب و دخته
 محرابت بر شتگان چنان خاک
 بر آورد از جوی خون لاله زار
 ز مقررانه مقرضی آموخته
 بر آورد چون اثر دبا سر ز خواب
 چو باز از محشر شده حیر گاه
 بر آورده از روسیان رخسار
 بسرخ و سپیدی چو روی عرو
 کی حسریه پهلوانی بدست
 ز شیر تر یان چون بر آید خروش
 که بر پیل و بر شیر بر بسته راه
 سرش را به غی ز تن باز کرد
 زده سنگ بر طاس طایان
 چپ و دست اگند بر حجاب
 که تا کی بر آید ز کوه اخگرش
 بطالع گرفتن چو مد در شتاب
 جهان کرد شیر شنه را کلید
 درین دستبر و استواری ترا

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

سم باو پایان ز خون چون عقیق
 شنان در سپر کوب از خیمه
 ز پیش خشت آهین که شد بر ملک
 سرشانی تیغ گردن گذار
 ز سوزن شنان از اندک در
 ز سر قضا خنجر می در شتاب
 ز لب شتگان گرد بر گد راه
 نماینده روی بھر سوستین
 بر آینه شکر روم در وس
 سکن دران حرب چون پست
 چگونگی بود پیل بود لاد پوشش
 بان پیل و آن شیر می مانند شاه
 بھر تیغ داری که او ساز کرد
 سیه پوشش پشروش چو عباسان
 به پیروی بازوی ز خمر کاب
 هم او پای بر جای دهم شکرش
 صراط لاب فزانه در آفتاب
 چو طالع به پیروی آمد بدید
 بنه گفت بزین که یاری ترا

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران
 در میان آن بود و گفت را دران
 انداخته بود و گفت را دران

[illegible]

[illegible]

عبرت سکندر از آن راه بود که او را به یافث ازین جهت
باوصات آدمی یافت ازین جهت
از غلات قشاق را از آسیا شد و از آن
قوله میزد قنوت الخ یعنی آن جانور
نشدید که کند و در قبول نکرد و در این
دشت را
سایان نبات در

درین جای خوشی
ازین بخت بدی
که در این دنیا
بسیار است
ازین بخت بدی
که در این دنیا
بسیار است

جهان ازین شادی و دلجوئی است
درینجای سختی نیکبیم سخت
می شادی آور بشادی نهم
چو دی رفته فردا باید پدید
چنان به که شب تماشا کنیم
غم نماند و خوردن توان بزور
مکن جز طرب در می اندیشه
چه باید بخود برستم و دشتن
چو چشم درین عالم هیچ
گریم ازین کوچه ای حسیل
بیانخوریم آنچه داریم شاد
خوریم آنچه از ما پس ما خوردند
اگر برده خواهی چنان مایه بر
اگر ترسی از رهن و باج خواه
بدرویش ده آنچه داری سخت
چه زیر کشند آن مرد دنیا رنج
نیمینی که ده یکستان خراج
چو تارنج یکت روزه دارد جهان
بیا نشینیم ز شادی کشیم

نه از بصر بپاد و محنت کشی است
درینجای بی بن براریم خست
ز شادی نهاد و بشادی هم
بشادی یک شب باید خرید
چو فردا رسد کار فردا کنیم
که پیش از اجل رفت توان کن
پدید است بازار هر پیشه
هم سال خود را بغم و دشتن
که آینده و رفته هیچت و هیچ
از آن پیش کا فیتهم در پاییل
درم بر درم چند باید نهاد
بریم آنچه از ما ببارت برند
که بروند پیش سیگان در
که غارت کنند آنچه بنید براه
که بنگاه درویش را سخت
که ویرانه را ساخت ماوی رنج
بدین درویش آرنده باج
چرا گنج صد سال داری نهان
شبی در جهان کی قبادی کشیم

من شادی کنم
چو دی رفته فردا باید پدید
چنان به که شب تماشا کنیم
غم نماند و خوردن توان بزور
مکن جز طرب در می اندیشه
چه باید بخود برستم و دشتن
چو چشم درین عالم هیچ
گریم ازین کوچه ای حسیل
بیانخوریم آنچه داریم شاد
خوریم آنچه از ما پس ما خوردند
اگر برده خواهی چنان مایه بر
اگر ترسی از رهن و باج خواه
بدرویش ده آنچه داری سخت
چه زیر کشند آن مرد دنیا رنج
نیمینی که ده یکستان خراج
چو تارنج یکت روزه دارد جهان
بیا نشینیم ز شادی کشیم

ازین بخت بدی
که در این دنیا
بسیار است
ازین بخت بدی
که در این دنیا
بسیار است

۱۰۰ بیست و نه روزی که در زندان بودم

[illegible]

اگر کیس سنگت از کیند
سپیل من قناب را با او دیم
بچشمی دل خسته بریان کنم
ازین سو کنم صید بنوازش
فرجم بذرمان و سوزم بدرد
اگر را بهم بیند از راه دور
و گرز اهدی باشد از غار سنگ
کنم سیمکاری کی سیدن تخم
در باغ مارا که شدنا پدید
رابطهای تر گرچه دارم بے
گلابم ولی درو سدر میدهم
مگر دید شب ترکی روی من
مگر راه نوکان طلائی کند
چون زلفم در اید باز یگرے
بنا گوشم او برکشاید نقاب
ز رخ را چو برسانم از زلف بند
چو پدید آیم لطیف اندام را
چو ساعد کشایم ز بازوی نرم
شکر چاشنی گیر نوش مست

نسیم من باز خاک غنیمت
 جهان شد که بوی مرا با نسیم
 پنجمم در غارت جان کنم
 وزان سو بدیدم در اندازش
 منم کین کنم جز من این کس نکرد
 بر دسجد چون هر بد پیش نور
 بقصش درم بیک بانگ چاک
 ولی قفل گنجینه را شکستم
 بجز با غمان کس ندانند کلید
 نه میند بجز خار خشکم
 نمک خواه خود را جگر میدهم
 که چون خال من گشته مندی من
 بامید من خاد خالی کند
 بدام او درم پای کلبک دی
 دمان کل سنج گرد و پرا
 آب معلق در ارم کنند
 سرین بشکتم مغربا دام را
 سمن را ورق در نور دم شرم
 قمر حلقه در گوشش گوش نیست

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

استقلال نمایندگی
شرفیه و انتم فرمودن
پیشینه استوار

[illegible]

اگر گویا سنگ بودی که
سپیل برین تاب را با اویم
بچشمی دل خسته بریان کنم
ازین سو کنم صید بنوازش
فرهم بدردمان و سوزم بدرد
اگر ترا بهم بیند از راه دور
و گر زاده می باشد از غار سنگ
کنم سیمکاری که سیمین تخم
در باغ مارا که شد ناپدید
رطبه های تر گر چه دارم بے
گلابم ولی درو سید هم
مگر دید شب ترکی روی من
مگر ماه نوکان طلائی کند
چو ز لغم در اید باز گیرے
بنا گوشم او بر کشاید نقاب
ز شیخ را چو برسانم از لطف بند
چو پدید آیم لطف انعام را
چو ساعد کشایم ز بازوی نرم
شکر چاشنی گیر نوش مست

نسیم من باز خاک غنیمت کند
 همان شد که بوی مرا با نسیم
 بچشم دگر غارت جهان کنم
 وزان سود بیا در اندازش
 منم کین کنم جز من این کس نکرد
 بر دسجده چون هر بد پیش نور
 بقصش درم بیک بانگ چنگ
 ولی قفل نجیب نه را بشکنم
 بجز با عثمان کس نداند کلید
 نه بیند بجز خاخاشم کس
 نمک خواه خود را جگر میدهم
 که چون خال من گشته مندی من
 بامید من خانه خالی کند
 بدام او رم پای کبک دری
 دیان کل سنج گرد و پربا
 باب معلق در ارم کند
 سرین بشکنم مغربا دوام را
 سمن را ورق در نور دم شرم
 قمر حلقه در گوش گوش منست

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

سلطان قوامه
 کز دین شرم کاران جز نیست
 بی تری و دین را بهشتی نیست
 کز شرمی قاضی فلکست و قاضی در
 کز جفا خون زبان باشد چون
 کز شرمی قاضی فلکست و قاضی در
 کز جفا خون زبان باشد چون

<p> کز در دزدانیک انگشتری مرایا و گل را فراوش باد کز و امدان جادو و سیاه پدید کز و خشک شدن آب هویت هزاران دل فته بینی بهوش صدر از دست فته بدست دوم نمایم رخ با سپاه انگشتر بیونی رخ سستام خراج ز غم رخ نوبت تبارج روم چراغ دل و میب غم قبال طبر خون ز غم چون غم غم تیز خیال غم خورشید بازی کند حسب سخنانه باغ ارم خواندم ز بستان ل ناز شد رنجیت کز اجخت دولت کز اردیت بر اور گل کز در پوستم جهان گو فرود شتاب سیاه چو چنگ خودش در کنار اوم کسی زلف خود را بدستش ز غم </p>	<p> و غم کز دست با شتری شربی که با گل خرم نوش باد یک افنون ز چشم بابل رسید ز جدم کی بودی چین گشت چو حلقه کمر زلف بر طرف گوش کز شمع چو چشم مست اوم ولی را که سر سوی راه انگشتر ز رموی ببا شق هم طوق قیاح بستانانی چین غم مهر موم جگر گوشه چین غم کمال طبر ز دو هم چون شوم خواب خیر لبم لعل را کاز سازی کند مغ دیر سینم غم خواندم چو شد نار پستانم انگشتر ز نارم که نایخ نور و ریت مبارک ز غم که بردو ستم من آب و آب من و سر بنر شاه برانم که دستان بکار اوم کسی بوسه بر چشم مستش ز غم </p>
---	---

کز دین شرم کاران جز نیست
 بی تری و دین را بهشتی نیست
 کز شرمی قاضی فلکست و قاضی در
 کز جفا خون زبان باشد چون
 کز شرمی قاضی فلکست و قاضی در
 کز جفا خون زبان باشد چون

کز دین شرم کاران جز نیست
 بی تری و دین را بهشتی نیست
 کز شرمی قاضی فلکست و قاضی در
 کز جفا خون زبان باشد چون
 کز شرمی قاضی فلکست و قاضی در
 کز جفا خون زبان باشد چون

از اسکنده و عفت بان شکا گفته عبارت از جود است روزگار

به در گرفت آن سخن سینه را
 سخن خورده می وید روشن گویا
 عقیقه نیاز زده بر مهر خویش
 سنجیده گلی خار بر چیده
 آزان گرمی آتش فزونش
 ز شیرین زبان شکر انگینتند
 بهم در خزیده دوسر بلند
 دوتن هر دو چون الماس خنجر
 دو عاشق دو لولو و مر جان
 چو لولوی ناسته زان لعل خفت
 سکن ربان چشمه زندگی
 چنین چند شب با بشادی سپرد
 بیاساقی آن جام رخشده می
 می کو بفتوای می خوارگان

زور مهر برداشت کجینده را
 یکی باغ در بسته پر سبب و نام
 تنگینی بالماس ناکرده ریش
 سبزه باغبان مرد نادین
 ز جوشده خون است بیرون
 چو شیر و شکر در هم میخستند
 بیادام روغن در افتاد قند
 دو حرف از یکی جنس در هم زود
 هر دو چون با پیرچان شدند
 هم اسود لولو و هم لعل خفت
 بسی کرد شادی و فرخندگی
 وزان مرحله رخت بیرون نبرد
 بکفت گیر با نغمه نای بسته
 کند چاره کاچپ ارگان

رفتن کند به تلاش آب حیوان

چو با گس خروس مد از بارگاه
 دوال دهل زن در آمد بگوش
 پرستش کمان خلق برخاستند
 جرس در گلو بست با رویان
 ز منقار مرغان بر اند خروش
 پرستگاری را بیار استند

دوم از آن که در این کتاب مذکور است
چهارمین از آن که در این کتاب مذکور است
پنجمین از آن که در این کتاب مذکور است
ششمین از آن که در این کتاب مذکور است
هفتمین از آن که در این کتاب مذکور است
هشتمین از آن که در این کتاب مذکور است
نهمین از آن که در این کتاب مذکور است
دهمین از آن که در این کتاب مذکور است

<p> نیا یگری کردن از سر گرفت بران پرورشش عالم آباد کرد بشنل می و مجلس اور در کس گهی داد بر یکم روان درو ز سر در می برد و از دیده خوا ز شور و ز غوغای نامحرمان کس افسانه بی شکفتی نگفت کز آنجا توان یافتن ز رزو که گنج فریدون از آنجا کشاد که کافور و صندل و بهر شمار که مشکش چنین است و بیابان که نهزم همه عود و گل غنچه است چو نوبت باد ادا اندر سخن چو دیگر بزرگان زمین بوسه او که آبی در زندگانی دوست که خاکست بر گنج و حال گنج سرا چشمه زندگانی برادر به بینی بهر اندران کس نخورد که چون در سیاهی بود زندگی </p>	<p> شه از خواب نوشین سر بر گرفت پنکی در نیکی پوشش یاد کرد چرا در و شرط پرستش بیجا گهی خورد می بر نوا های رود بگلگون می تاده همچون گل در لوبکشا و بر همان سخن میشد از هر دری در سخت یکی قصه گفت از فراسان غور یکی از سیاهان ری کرد یاد یکی گفت قصه بریزین دیا یکی داستان زوز خوار زمین یکی گفت هندستان بهر است در آن آنجن بود پیکر کهن همیدون زبان بر شکفتی کشاد که از هر سوادان سیاهی است گنج گر آن عمر خود بر مسج چو خواهی که مانی بسی در کار کز آن باب صافی بسی سالخورد شدند آنجن با سر افکندگی </p>
--	--

که قوی از سیاهان
در لوبکشا و بر همان
کشت و تعویذ پس از یون
فعل باشد از شکسته قوی
گفت قصه بریزین دیا
شهریت از هند که کافور و صندل
مشهور است بدان چون قوت
دصاد و در زبان هندوستان
مهرب کرده باشند و فصل
۳۵۲
در هندوستان بهر است
که از هر سوادان سیاهی است
گنج گر آن عمر خود بر مسج
چو خواهی که مانی بسی در کار
کز آن باب صافی بسی سالخورد
شدند آنجن با سر افکندگی

و معنی آن نام میاید و الله اعلم
 از این جهت است تا در یک لفظ فارس
 پس لفظ بلغار عرب خواهد بود این
 در اصل بن غار باشد که دوم بلغار
 بلغار خوانند و نخست لفظ بلغار
 الی معنی در اصل بن غار بود که در
 لفظ بن غار خوانند

<p> و معنی آن نام میاید و الله اعلم از این جهت است تا در یک لفظ فارس پس لفظ بلغار عرب خواهد بود این در اصل بن غار باشد که دوم بلغار بلغار خوانند و نخست لفظ بلغار الی معنی در اصل بن غار بود که در لفظ بن غار خوانند </p>	<p> و معنی آن نام میاید و الله اعلم از این جهت است تا در یک لفظ فارس پس لفظ بلغار عرب خواهد بود این در اصل بن غار باشد که دوم بلغار بلغار خوانند و نخست لفظ بلغار الی معنی در اصل بن غار بود که در لفظ بن غار خوانند </p>	<p> و معنی آن نام میاید و الله اعلم از این جهت است تا در یک لفظ فارس پس لفظ بلغار عرب خواهد بود این در اصل بن غار باشد که دوم بلغار بلغار خوانند و نخست لفظ بلغار الی معنی در اصل بن غار بود که در لفظ بن غار خوانند </p>
---	---	---

و معنی آن نام میاید و الله اعلم
 از این جهت است تا در یک لفظ فارس
 پس لفظ بلغار عرب خواهد بود این
 در اصل بن غار باشد که دوم بلغار
 بلغار خوانند و نخست لفظ بلغار
 الی معنی در اصل بن غار بود که در
 لفظ بن غار خوانند

منادایم که در کتب علم نیست مذکور است
 که در حال انوار در وسط حقیقی قطب
 در زمین چنانکه استوار است
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی

<p>بجائی رسیدند که آفتاب چنان راند لشکرهای شتاب خط استوار افق سر نهاد زمین از موارو شنائی نمود سوعطف گاه زمین نهفتند از کیسوی سیاهی بر آورد و حرف همی بر داین بر هر هوشند چو گشت اندک اندک پر کار و دو چنین تا گذر که بجائی رسید سیاهی پدید آمدن کج راه فرود آمد خسرو که تدحیریت سگالش نمودند کارا گمان ورون رفت شاید سیران که بچاره گری گری میشتافت چو آمد شب ان نیم روشن دیار راشتفت گردون چو بنجیر نی شدان راه از موسی بار یکتر به بنگاه خود هر که رفت باز نرفته جوانی جواغرد بود</p>	<p>ندیدند پیش از جهانی دراب که میکش بهیرت می جت آب میانخی بقطب شمال ایستاد حجاب سیاست سیاهی نمود دران سیایان است و نهفتند و گر سوگذر بسته دریای شرف بیک سوز پر کار چرخ بلند بهر دوری دور تر گشت نور که کی باره شد روشنی بایدید جهان خوش نباشد که گرد و سیاه نمایند رسم این اکتیت که هست این سیاهی حجابان بباز آمدن ره که آرد بهرست بسبامان چاره کسی نه یافت سید مشک بر عود که اختیار بزنکی بدل گشت کشمیری ز تارکی شام تارکیت در اندیشه آن شغل اچاره ساز که روشندی مهر پرورد بود</p>
--	---

منادایم که در کتب علم نیست مذکور است
 که در حال انوار در وسط حقیقی قطب
 در زمین چنانکه استوار است
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی

منادایم که در کتب علم نیست مذکور است
 که در حال انوار در وسط حقیقی قطب
 در زمین چنانکه استوار است
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی
 رافق جنوبی باشد و در انوار سیاهی

کوه دران شرف
 یافت کبریا
 حقی دران
 سفر و زاد و تو شنه نهاده بود
 یمن بقیعت گران بهار آرد و زود
 کوه بود از راه آرد و زود
 قوه بصدوق را از پیش نشان
 است که در دست میرا
 قوه و لغز بود

[illegible]

۵۶
 چشم آید به بزم دلگشا بوی
 بزم طریق طریقه خاوند خان
 دنگ دیوان باشد دینی جاده راه
 است هم آمده است بعضی راه
 خواجه جاده را گویند یکین محارای راه
 باشد که بر راه روز و بعضی را خواجه
 بجهت نزدیکی منزل به این راه
 تا روز و نیز در این راه و دیگر
 آمده است به

جوان کین حکایت شنید از پدر
 سحرگر که مشکین پزند طراز
 بفرموده تانقیس بان بار
 در شته جستجوی کند در خون
 بیایند بر شاه گیتی فروز
 یکا یک یلان جمله بر خاستند
 شنید شاه نشست با سخن
 ز هر گونه چاره می نشستند
 شاه افسون هر کس خریدار نه
 جوانی خردمند و آهسته را که
 حدیثی که از پیر دانا شنید
 چو بشنید شد دلپذیر اندیش
 بدو گفت کار او مرد جوان
 توان دانش از خود نیندختی
 اگر گشته گفته آباد گروی گنج
 جوان گفت گر زینهارم و بی
 بدو گفت شد داوست زینهار
 جوان گفت میگویم است راست
 شنیده چو فرمود روز نخست

بچاره گری رشته یافت
 بدیای عوی بدل گشت باز
 بهر کس کند این سخن آشکار
 که چون آید از پرده رای بر او
 ازین تیره شب پرنایند روز
 بزرگقاری شاه شتافتند
 بر رفتن شده هر کی را نمی توان
 و گریسان فسونی برانند شد
 در چاره هر کس بدیدار نه
 سخن را اندر اندیشه ز بهنگام
 بچاره گری کرده رای دید
 بنزد خرد و جای گیر اندیش
 چنین ای از خود زود چون توان
 بگور است تا از که آموخته
 و گریه بکشد گفتن ای برنج
 کفتم محمل از بار مودع سخته
 بگور است که خود شوی رشکار
 که این دانش از رای ابایی است
 که ناپید بره پیر ناتوان است

۳۵۶
 فتنه بود که ترا پند
 ادم حال است بسبب
 بگور است بپان کن که
 استکار که در دست

۴۵۶
فصل دوم در بیان
استقامت و کرمی

در فصل فوج ز نوها کهن
 گز ازنده و به قان چنین نوشت
 سکندر تباریکی آورد
 نه بیکی کرین مثل زرین کلید
 کسی کاب حیوان خای جو
 نشیننده حوضه آب گیر
 سکندر چو آهنگ ظلمات کرد
 عنان کرد سوی سیاهی
 چنان داد فرمان ان راه نو
 شتابنده خنکی که در بر داشت
 به ان تباران ترک تازی کند
 یکی گوی شش ادا نه خاک
 بد گفت کین راه پیش پس
 جریده بهر سه عنان تار کن
 کجا آب حیوان بدارد فرغ
 سخن چون تو یابی بنیک آخری

وزیرین زندگی زنده تر کن مرا
 رفتن کند در ظلمات بطلب آب حیات

ز تارنج و به قان سرایم سخن
 که اول شب ماه در بی شب
 که خاطر تباریکی آید بجا
 ز تار یکی آرنده چه پدید
 سوزد گر حجابی بر او پیش
 بلی کز حجابی ندارد کزیر
 عنایت ترک مهات کرد
 عنان شد چه مه در دما
 که خضر همیب بود پیشرو
 باید واد که ز بهر شیر درشت
 سوزد چه بهر سسازگی کند
 آبا ز مودن شدی تا بنیک
 قوی رهروی نیست به شمع کوس
 به شیار خنری نظر باز کن
 که خشنده گوهر نگوید در فرغ
 نشان ده مرا تا ز من بر خوری

در فصل فوج ز نوها کهن
 گز ازنده و به قان چنین نوشت
 سکندر تباریکی آورد
 نه بیکی کرین مثل زرین کلید
 کسی کاب حیوان خای جو
 نشیننده حوضه آب گیر
 سکندر چو آهنگ ظلمات کرد
 عنان کرد سوی سیاهی
 چنان داد فرمان ان راه نو
 شتابنده خنکی که در بر داشت
 به ان تباران ترک تازی کند
 یکی گوی شش ادا نه خاک
 بد گفت کین راه پیش پس
 جریده بهر سه عنان تار کن
 کجا آب حیوان بدارد فرغ
 سخن چون تو یابی بنیک آخری

در فصل فوج ز نوها کهن
 گز ازنده و به قان چنین نوشت
 سکندر تباریکی آورد
 نه بیکی کرین مثل زرین کلید
 کسی کاب حیوان خای جو
 نشیننده حوضه آب گیر
 سکندر چو آهنگ ظلمات کرد
 عنان کرد سوی سیاهی
 چنان داد فرمان ان راه نو
 شتابنده خنکی که در بر داشت
 به ان تباران ترک تازی کند
 یکی گوی شش ادا نه خاک
 بد گفت کین راه پیش پس
 جریده بهر سه عنان تار کن
 کجا آب حیوان بدارد فرغ
 سخن چون تو یابی بنیک آخری

در فصل فوج ز نوها کهن
 گز ازنده و به قان چنین نوشت
 سکندر تباریکی آورد
 نه بیکی کرین مثل زرین کلید
 کسی کاب حیوان خای جو
 نشیننده حوضه آب گیر
 سکندر چو آهنگ ظلمات کرد
 عنان کرد سوی سیاهی
 چنان داد فرمان ان راه نو
 شتابنده خنکی که در بر داشت
 به ان تباران ترک تازی کند
 یکی گوی شش ادا نه خاک
 بد گفت کین راه پیش پس
 جریده بهر سه عنان تار کن
 کجا آب حیوان بدارد فرغ
 سخن چون تو یابی بنیک آخری

در فصل فوج ز نوها کهن
 گز ازنده و به قان چنین نوشت
 سکندر تباریکی آورد
 نه بیکی کرین مثل زرین کلید
 کسی کاب حیوان خای جو
 نشیننده حوضه آب گیر
 سکندر چو آهنگ ظلمات کرد
 عنان کرد سوی سیاهی
 چنان داد فرمان ان راه نو
 شتابنده خنکی که در بر داشت
 به ان تباران ترک تازی کند
 یکی گوی شش ادا نه خاک
 بد گفت کین راه پیش پس
 جریده بهر سه عنان تار کن
 کجا آب حیوان بدارد فرغ
 سخن چون تو یابی بنیک آخری

در فصل فوج ز نوها کهن
 گز ازنده و به قان چنین نوشت
 سکندر تباریکی آورد
 نه بیکی کرین مثل زرین کلید
 کسی کاب حیوان خای جو
 نشیننده حوضه آب گیر
 سکندر چو آهنگ ظلمات کرد
 عنان کرد سوی سیاهی
 چنان داد فرمان ان راه نو
 شتابنده خنکی که در بر داشت
 به ان تباران ترک تازی کند
 یکی گوی شش ادا نه خاک
 بد گفت کین راه پیش پس
 جریده بهر سه عنان تار کن
 کجا آب حیوان بدارد فرغ
 سخن چون تو یابی بنیک آخری

در فصل فوج ز نوها کهن
 گز ازنده و به قان چنین نوشت
 سکندر تباریکی آورد
 نه بیکی کرین مثل زرین کلید
 کسی کاب حیوان خای جو
 نشیننده حوضه آب گیر
 سکندر چو آهنگ ظلمات کرد
 عنان کرد سوی سیاهی
 چنان داد فرمان ان راه نو
 شتابنده خنکی که در بر داشت
 به ان تباران ترک تازی کند
 یکی گوی شش ادا نه خاک
 بد گفت کین راه پیش پس
 جریده بهر سه عنان تار کن
 کجا آب حیوان بدارد فرغ
 سخن چون تو یابی بنیک آخری

این چشمه زار است که در کتب است
 و این چشمه زار است که در کتب است
 و این چشمه زار است که در کتب است
 و این چشمه زار است که در کتب است

<p> با جنگ پیشینه برداشت کام نظر باری رحمت زهر سوخت نمیشد کشتنه با آب جنت فروید خضر آنچه میجست یافت چو سیمی که پالاید از زلف در بود هم چشمه نور بود چنان بود چون صبح باشد بگیا چنان بود که مرده برافزون بود چو سیاه بروست مفلوج پیر چه مانند گی سام از جوهرش هم آتش توان اندن با در آیم بدو چشم او روشنائی گرفت که از دیدنش شد دیگر گونگی سرون بدان چشمه پاک حیات ابد را سزاوارش می ناب در فقره ناب کرد همیشه دیده بران آب خورد گوید که مان چشمه زندگی شد آن چشمه از چشم او پایید </p>	<p> بفرمان شاه خضر خرام زینجا را شکریه گفت چو بسیار جنت با نرفت فروزنده گوهر زوشتش بتافت بدیدار مدان چشمه سیم رنگ چه چشمه که آن زمین سخن و بود ستاره چگونه بود صبح بگیا ریشابه ناکاسته چون بود ز جنبش نشد یکدم آرام گیر ندانم که از پایی پیکر شش نیاید هر جوهر آن نور تاب چو چشمه خضر شنائی گرفت ویش گشت شادان صافی را فرو دام و جامه بر کند چست و زو خور و چند انکه بر کار شد همان خنک شست سیراب کرد نشست از بر خنک صحرانورد که تا چون شاه اید بفر خندگی چو در چشمه یک چشم زدینگرید </p>	<p> این چشمه زار است که در کتب است و این چشمه زار است که در کتب است و این چشمه زار است که در کتب است و این چشمه زار است که در کتب است </p>
--	---	---

این چشمه زار است که در کتب است
 و این چشمه زار است که در کتب است
 و این چشمه زار است که در کتب است
 و این چشمه زار است که در کتب است

طالع قوت بدست
الغنی فی الدنیا و الدنیا فی الغنی
فی الدنیا و الدنیا فی الغنی
فی الدنیا و الدنیا فی الغنی

از پیشتر سکنند و بود ملک از پیشتر
از پیشتر سکنند و بود ملک از پیشتر
از پیشتر سکنند و بود ملک از پیشتر
از پیشتر سکنند و بود ملک از پیشتر

و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین

در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک

بدانست خضر از سر کس
ز محرومی او نه از چشم او
درین داستان و میان کن
که ای کس با خضر همراه بود
چو بایکد گرم و دو داند
کشا و دسفره بران چشمه
بران نان که بودی ترا از شک بود
ز دست یکی زان و فوج جال
بسیچید و آب فیروزه رنگ
چو ماهی بچنگ میشد نده بود
بدانست کان چشمه جان نغز
بخورد آب حیوان بفروختگی
جان مار خود را خضر وار کرد
شگفته شد کاب حیوان گهر
شگفته دران ماهی مرده بود
ز ماهی و آن آب گوشتان
که بود آب حیوان و گر جایگاه
گرابی ست و شنین تیر خاک
چو الیاس خضر آخوردیانتند

که اسکنند از چشمه ماندست
نمان گشت آن چشمه از چشم او
بنوعی دیگر گفته اند این سخن
دران چشمه کو بر گذرگاه بود
بدان آب چشمه فرو آمدند
که چشمه کند خود را خوش گوار
شک یافت ماهی بخاک بود
دراخت و ماهی آب لال
که ماهی زفته آرد و چنگ
پژوهنده را فال فرخنده بود
آب حیات امدش برینجا
بقای ابد یافت و ز زندگی
که او نیز خور و آب زان آخورد
کند ماهی مرده را حبانور
که چشمه زندگی ره نمود
و گرد و تاریخ تازی نشان
مجوسی و روسی غلط کرده راه
غلط کردن آب خورش چاک
ازان تشنگان و می ترناختند

و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین
و طاعت دار و خصوصاً سائرین

در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک
در پیشتر سکنند و بود ملک

نمان گشت آن چشمه از چشم او
بنوعی دیگر گفته اند این سخن
دران چشمه کو بر گذرگاه بود
بدان آب چشمه فرو آمدند
که چشمه کند خود را خوش گوار
شک یافت ماهی بخاک بود
دراخت و ماهی آب لال
که ماهی زفته آرد و چنگ
پژوهنده را فال فرخنده بود
آب حیات امدش برینجا
بقای ابد یافت و ز زندگی
که او نیز خور و آب زان آخورد
کند ماهی مرده را حبانور
که چشمه زندگی ره نمود
و گرد و تاریخ تازی نشان
مجوسی و روسی غلط کرده راه
غلط کردن آب خورش چاک
ازان تشنگان و می ترناختند

نمان گشت آن چشمه از چشم او
بنوعی دیگر گفته اند این سخن
دران چشمه کو بر گذرگاه بود
بدان آب چشمه فرو آمدند
که چشمه کند خود را خوش گوار
شک یافت ماهی بخاک بود
دراخت و ماهی آب لال
که ماهی زفته آرد و چنگ
پژوهنده را فال فرخنده بود
آب حیات امدش برینجا
بقای ابد یافت و ز زندگی
که او نیز خور و آب زان آخورد
کند ماهی مرده را حبانور
که چشمه زندگی ره نمود
و گرد و تاریخ تازی نشان
مجوسی و روسی غلط کرده راه
غلط کردن آب خورش چاک
ازان تشنگان و می ترناختند

نمان گشت آن چشمه از چشم او
بنوعی دیگر گفته اند این سخن
دران چشمه کو بر گذرگاه بود
بدان آب چشمه فرو آمدند
که چشمه کند خود را خوش گوار
شک یافت ماهی بخاک بود
دراخت و ماهی آب لال
که ماهی زفته آرد و چنگ
پژوهنده را فال فرخنده بود
آب حیات امدش برینجا
بقای ابد یافت و ز زندگی
که او نیز خور و آب زان آخورد
کند ماهی مرده را حبانور
که چشمه زندگی ره نمود
و گرد و تاریخ تازی نشان
مجوسی و روسی غلط کرده راه
غلط کردن آب خورش چاک
ازان تشنگان و می ترناختند

نمان گشت آن چشمه از چشم او
بنوعی دیگر گفته اند این سخن
دران چشمه کو بر گذرگاه بود
بدان آب چشمه فرو آمدند
که چشمه کند خود را خوش گوار
شک یافت ماهی بخاک بود
دراخت و ماهی آب لال
که ماهی زفته آرد و چنگ
پژوهنده را فال فرخنده بود
آب حیات امدش برینجا
بقای ابد یافت و ز زندگی
که او نیز خور و آب زان آخورد
کند ماهی مرده را حبانور
که چشمه زندگی ره نمود
و گرد و تاریخ تازی نشان
مجوسی و روسی غلط کرده راه
غلط کردن آب خورش چاک
ازان تشنگان و می ترناختند

در شاه دانی کام آن
 ز شادابی کام آن سرگشت
 ز یک چشمه و یا شده اند شان
 سکنند با مید آب حیات
 سرخوش را بنری از چشمه
 چهل روز در جنت چشمه اند
 مگر گریه در دل تنگ دشت
 ز چشمه سایه رسد بلکه نور
 اگر چشمه با سایه بودی صواب
 چو چشمه رخور شد خوشگوار
 بلی چشمه سایه بهتر ز کرد
 فروماند خسر و دران سایه گاه
 با میدان کباب جوان خورد
 از ان ره که او عمر پرواز گشت
 دران نعم که تدریر چون آورد
 سروشی دران دیشل مدبش
 جهان گفت یکسر رفتی تمام
 بدو واد سگی که از یک پیشتر
 دران کوشش این جای تنگ است
 همانا که اشوب چندین بول
 یکی شد بدریا یکی شد بدشت
 و چشمه شده آسپا خانه شان
 همیگر و در پنج و سمنی ثبات
 که سیراب تر سبز و از چشمه است
 برو سایه افکند در سایه ماند
 که ز چشمه و سایه آنگشت
 ولی کم فتنه سایه از چشمه دور
 کجا سایه با چشمه آفتاب
 چرا زیر سایه شدان چشمه سار
 که آن هست سوزند وین هست
 چو سایه شده روز بروی سایه
 که هر کس که مینی محم جان خود
 چو نوید شد عاقبت با گشت
 کزان سایه خود را بر و آورد
 ببالید بر دست از دست خویش
 نشد سیر مغر از موه ساهنی خام
 که این تنگ را واد با خود غریز
 که هم سنگ این سنگ ریست
 بهم سنگ این سیر گری وین

سکنند با مید آب حیات
 سرخوش را بنری از چشمه
 چهل روز در جنت چشمه اند
 مگر گریه در دل تنگ دشت
 ز چشمه سایه رسد بلکه نور
 اگر چشمه با سایه بودی صواب
 چو چشمه رخور شد خوشگوار
 بلی چشمه سایه بهتر ز کرد
 فروماند خسر و دران سایه گاه
 با میدان کباب جوان خورد
 از ان ره که او عمر پرواز گشت
 دران نعم که تدریر چون آورد
 سروشی دران دیشل مدبش
 جهان گفت یکسر رفتی تمام
 بدو واد سگی که از یک پیشتر
 دران کوشش این جای تنگ است
 همانا که اشوب چندین بول

در شاه دانی کام آن
 ز شادابی کام آن سرگشت
 ز یک چشمه و یا شده اند شان
 سکنند با مید آب حیات
 سرخوش را بنری از چشمه
 چهل روز در جنت چشمه اند
 مگر گریه در دل تنگ دشت
 ز چشمه سایه رسد بلکه نور
 اگر چشمه با سایه بودی صواب
 چو چشمه رخور شد خوشگوار
 بلی چشمه سایه بهتر ز کرد
 فروماند خسر و دران سایه گاه
 با میدان کباب جوان خورد
 از ان ره که او عمر پرواز گشت
 دران نعم که تدریر چون آورد
 سروشی دران دیشل مدبش
 جهان گفت یکسر رفتی تمام
 بدو واد سگی که از یک پیشتر
 دران کوشش این جای تنگ است
 همانا که اشوب چندین بول

در شاه دانی کام آن
 ز شادابی کام آن سرگشت
 ز یک چشمه و یا شده اند شان
 سکنند با مید آب حیات
 سرخوش را بنری از چشمه
 چهل روز در جنت چشمه اند
 مگر گریه در دل تنگ دشت
 ز چشمه سایه رسد بلکه نور
 اگر چشمه با سایه بودی صواب
 چو چشمه رخور شد خوشگوار
 بلی چشمه سایه بهتر ز کرد
 فروماند خسر و دران سایه گاه
 با میدان کباب جوان خورد
 از ان ره که او عمر پرواز گشت
 دران نعم که تدریر چون آورد
 سروشی دران دیشل مدبش
 جهان گفت یکسر رفتی تمام
 بدو واد سگی که از یک پیشتر
 دران کوشش این جای تنگ است
 همانا که اشوب چندین بول

و دیگر خلی از ضعف نیست و این
قدوم زنی که در راه تو میشت
بیکشت همان دفع بود هنگام
و ضعیف در وقت رفتن بود هنگام
آن زن شد و نیز تو بوی خوش
تو بارون آمد از اینست
بسیار غنیمت چون غنای
سکندر در این و پیش بود از
عمر دل در غنای است

<p>منی باطل است و در این عالم همان عالمی که در آنست که روزی خوراند زاندازه پیش پس ایندگان بهره بردارند ز بهر کسان با بکار نیم پسند همه ده کشت و زر یکدگریم بمن ده که می در جوانی حورست بدو بخت خود را جوان تر کنم</p>	<p>نشاید همه گشتن از بهر خویش ز باغیکه پیشینگان کاشتند چو گشته شد از بهر با چن چرخ چو در کشت کار جهان بگیم بیاساقی آن می که او گشت مگر چون در آن می همان تر کنم</p>	<p>در این عالم که در آنست همان عالمی که در آنست که روزی خوراند زاندازه پیش پس ایندگان بهره بردارند ز بهر کسان با بکار نیم پسند همه ده کشت و زر یکدگریم بمن ده که می در جوانی حورست بدو بخت خود را جوان تر کنم</p>
<p>که روزی خوراند زاندازه پیش پس ایندگان بهره بردارند ز بهر کسان با بکار نیم پسند همه ده کشت و زر یکدگریم بمن ده که می در جوانی حورست بدو بخت خود را جوان تر کنم</p>	<p>نشاید همه گشتن از بهر خویش ز باغیکه پیشینگان کاشتند چو گشته شد از بهر با چن چرخ چو در کشت کار جهان بگیم بیاساقی آن می که او گشت مگر چون در آن می همان تر کنم</p>	<p>در این عالم که در آنست همان عالمی که در آنست که روزی خوراند زاندازه پیش پس ایندگان بهره بردارند ز بهر کسان با بکار نیم پسند همه ده کشت و زر یکدگریم بمن ده که می در جوانی حورست بدو بخت خود را جوان تر کنم</p>
<p>بیرون آمدن سکندر از مایری</p>		
<p>ز تارکی آمد سکندر برون که ناید چپ درستی و زیان چو بر کار بود آخرش باز گشت بر روشن جهان به برون بردن مراد طلب کرده نایافته که روزی بخت تو توان یافتن که در راه حیوان چو حیوان مرد ز محکم ترانده اند هر کس به از غرقه آب دریا شدن نه زانسان که از زخم شمشیر خفه گرو و از خوشش افزون بود</p>	<p>چو سیداری بخت شد ز بهر چنان رهبری کرد آن مادیان بران خطره و نخستین گذشت چو اقبال شد شاه را کارسان سوی لشکر آمد عنان یافت بنیقا و ازان تاب تا فتن ز بخید گره و بچو آن بسود چو آمد و آید مشو ناپس بر بهر ز صحرای صحرای شدن بر سجد سر از در و سرهای بخت ز بخت گلوئیک بی خون بود</p>	<p>در این عالم که در آنست همان عالمی که در آنست که روزی خوراند زاندازه پیش پس ایندگان بهره بردارند ز بهر کسان با بکار نیم پسند همه ده کشت و زر یکدگریم بمن ده که می در جوانی حورست بدو بخت خود را جوان تر کنم</p>

از او سراسر بخت از او سراسر بخت
از او سراسر بخت از او سراسر بخت
از او سراسر بخت از او سراسر بخت
از او سراسر بخت از او سراسر بخت

باب دہشت "مجلس" در دسترس است
در دسترس است

اشیداد و یحانه شده بان طریق رفتا و لیکن بموجب فرموده سکندر راز ظاهر گردانند ۱۳

که بر یک تر از او برین تر گشت
 برین نیز چون مدتی در گذشت
 بسیار و گر نوبتی در رسید
 هر اسنده گشتند در آن وادار
 و تکرار میاد مردم که مانند بان
 ز بی رانی خود بر راه آمدند
 نمودند حالت که از ما بیست
 هر گاه که رفتن در سنگه نبود
 تمام که آواز آن پرده پیست
 چه باره این پرده نشناختم
 ز ما چند کس کرد بر کوه سار
 چو دیدند کایشان که رفتند کوه
 چنین ست خود گنبد گشت
 سکندر چو از رقیبان شنید
 بدان را پیش انگه نیار آمد
 ز جیت در آن کار گشتند نه
 خبر یافت کان رفتن گمان
 مثل زو که هر کس از داد و در
 چو با گو گیران ندارد زو

آنکه چون شد از ما و نکشاد از
 تا باید خورشید بر کوه و در
 شد از نیزه نوبتی ناپدید
 که کس آنکه در آسمان میاور
 سخنان از آن لوح کج و کج
 در آن شهر نژاد یک شاه آمد
 سو کوه شد باز نام کس
 نه اسب دبا با آمدن نیز بود
 نوازنده سازان پرده پیست
 از آن پرده اینک ون نام ختم
 نیامد یکی رفت زان کوه بان
 گرفتیم دشت ابدیم این کرد
 که که کوه گیرند زو کاه دشت
 بری دید باز آمد شنید
 که زو یک تن رفته باز آمد
 که عنوان آن نامه کس سخنان
 کسی راست کورا سراید جهان
 ز چنگ اجل بچکس جان نبرد
 بپای خود آیند گوران بگور

نگر چون شد از ما و نکشاد از
تا باید خورشید بر کوه و
مشدا و نیزه و توتی نماید
که کس انگر داسمان بیاورد
سخواند از ان لوح کج و از
وزان شهر نزد یک شاه اند
سو کوه شد باز نام
نه امید با بنام و نیزه
نوازنده سازان پرده است
از ان پرده اینک و ن تا ختم
نیامدی رفت زان کوه با
گرفتیم و شت امید این کرد
که گو کوه گیرند ز نگاه و شت
هری و دید باز شدن نماید
کز یک تن رفته باز آمد
که عنوان آن نامه کس نخوا
کسی راست که بر اسر اید جهان
ز چنگ اجل هیچکس جان نبرد
بیا می خود اند کوران بگور

که زیر یک تراز او درین ترکیب
برین نیز چون مدتی در گذشت
بیار و گریختی در رسید
هر اسنده گشتند در آن داور
و دست در مایه مردم که مانند باز
ز بی رانی خود براه آمدند
منوذر حالت که از ما به
سنگ گام رفتن در سنگ نبود
نمازم که آواز آنان پرده پست
چو باراه این پرده نشانی
ز ما چند کس کرد بر کوه ساز
چو دیدند کایشان که رفتند کوه
چنین است خود گنبدیست
سکندر چو راز رقیبان شنید
بدان پیش از آنکه نیاز آمد
ز صرت در آن کار گشته اند
خبر یافت کان فتن ناگهان
مثل دو که هر کس از او دور
چو با گور گیران ندارد زور

[illegible]

این وقت نیز خوردن آنم
 است که در آن وقت خوردن
 بسیار است و وقت خوردن
 بسیار است و وقت خوردن
 بسیار است و وقت خوردن

که تیر خوردن عقاب و لیر	به پر خود اید ز بالا بر تیر
بیاساقی آن باده بردار زو	که ملی باده شادی نباید نمود
بیک جره زان باده یار نیمه	ز چنگ اجل رسنگار نیمه

بازگشتن سکندر از فتح اقالیم و آمدن بروم

شده تا بهم بر زنه روزگار	بهرنیک و بد باشد آموزگار
سری را کند در زمین پای بند	سری را برادر و چرخ بلند
در اورد سکه را زه منظر بجا	برادر و سکه را ز ماهی بجا
کند از چنین چند بازی پیچ	سراسیمه بازیش هیچست هیچ
اژان تو سنی به که باشم رام	که سیلی خور و مرکب بد لگام
چو تازی فرس بد بجای کند	خرمصریان را غلامی کند
چنان در جهان خلق بسازد	رسید از همه با کسی نارسید
جهان کسی است که در جهان	شود آگه از کار کار آگهان
گزارش چنین شد در کج گاه	که چون و در آن غار رفته بارگاه
بسی گنج در کار آن غار کرد	وزان غار شهری چو بلغار کرد
ز بلغار فرسخ و را بد بوس	بر اراستان مرز را چون بوس
و ترا سجاد را بد بویای روم	برون بروستی آباد بوم
بزرگان روم گهی یافتند	سورایت شاه پشافتند
بشکرانه جان می کشیدند پیر	چو دیدند روی خداوند خویش

که تیر خوردن عقاب و لیر
 بیاساقی آن باده بردار زو
 بیک جره زان باده یار نیمه
 بازگشتن سکندر از فتح اقالیم و آمدن بروم
 شده تا بهم بر زنه روزگار
 سری را کند در زمین پای بند
 در اورد سکه را زه منظر بجا
 کند از چنین چند بازی پیچ
 اژان تو سنی به که باشم رام
 چو تازی فرس بد بجای کند
 چنان در جهان خلق بسازد
 جهان کسی است که در جهان
 گزارش چنین شد در کج گاه
 بسی گنج در کار آن غار کرد
 ز بلغار فرسخ و را بد بوس
 و ترا سجاد را بد بویای روم
 بزرگان روم گهی یافتند
 بشکرانه جان می کشیدند پیر

که تیر خوردن عقاب و لیر
 بیاساقی آن باده بردار زو
 بیک جره زان باده یار نیمه
 بازگشتن سکندر از فتح اقالیم و آمدن بروم
 شده تا بهم بر زنه روزگار
 سری را کند در زمین پای بند
 در اورد سکه را زه منظر بجا
 کند از چنین چند بازی پیچ
 اژان تو سنی به که باشم رام
 چو تازی فرس بد بجای کند
 چنان در جهان خلق بسازد
 جهان کسی است که در جهان
 گزارش چنین شد در کج گاه
 بسی گنج در کار آن غار کرد
 ز بلغار فرسخ و را بد بوس
 و ترا سجاد را بد بویای روم
 بزرگان روم گهی یافتند
 بشکرانه جان می کشیدند پیر

کبریا دیدن سکندر پستان را
 طلب کرد و دو غلامت کند
 جان غلامت که اسکندر در اینجا
 رفت و دو دخیسه اشارت
 نموده که کم از او و جوی
 مدم فرستد خواه اسکندر را ند
 که طالب دیدن او و دنده
 در یک سیم در جردن
 زاری است که هر که
 بنزدیکش برسد و در پیش
 زرد و سی براتن و خوش
 و کشته از روم انجم خوش
 سکنست بهم پیوسته و قوت یک
 سکنند از روم فرستند
 سکنند چون بهشت از رخ
 زمین بود چون گردبینی درین
 مانند همان که آسمان بود
 دو حال فرق از زمین و آسمان بود
 و قوت یک که کبریا
 از زمین و آسمان بود
 و قوت یک که کبریا

همه خاک روم از ره او و شاه
 چو یاقوت شد روی هر جوهری
 در ایش آمد همه روی شهر
 بهشتی ز هر قصری این تخت
 شکستند قفسل در گنج را
 بهرج خود آمد و زنده ماه
 شده از روم شد بازین خویش بود
 چو آبی که ابرش میالابد
 نشست از تخت یونان
 دول امن بهشت کشور گشت
 ملوک طواغیت بفسدان او
 بقترب او سرفراز آمدند
 جدا گانه هر یک بخوهر کش
 گشت گردن خود کسی را نداد
 بیا یسکند رگر رفتند جام
 چو شمشیر در ملک یونان رسید
 زو اش بی مایه اساد کرد
 چو فرمان رسیدش به پیغمبری
 در بار زو پیغمبر برگرفت

برافروخت چن شمشیر شاه
 ز یاقوت ظلمات اسکندی
 زمین یافت از گنج پوشیده بهر
 در و سیم وزیر بر زمین بخت
 جهان بخت بر زو در رخ را
 بسر بر چو خورشید روشن کلاه
 بروم آمدن ز آسمان پیش بود
 بسب از آمدن و بریدر یابد
 بر اسود از رخ راه دراز
 بهر کشوری نایبی برگاشت
 که بهشت بر عهد و پیمان او
 سو کشور خویش باز آمدند
 بر آورد گردن به گردن کش
 بخود هر کس گردنی بر کشاد
 جز او هیچکس را نبردند نام
 بد و داد گنج سعادت کلید
 و حکمت ایزد باز کرد
 نه و چید گردن زو با نبری
 حساب جهان گشتن از سر گرفت

اولیٰ مرتبت و دوم
شاہان اطراف ہند

دو نوبت جهان با جهان گذشت
از آن نوبت آن بد که آباد بوم
و اگر نوبت آن بد که ملی راه راه
چو زین بزم که باز پر و خستم
سخنهای شیرین در آن نیم درج
گر آن در که یکیک بر بسته ام
یکجای در رشته آرنده باز
جدا گانه هرست هر پیکری
همان ساقیان گزارش گمان
آشپزده هر یک روی قیاس
که داند چسب نقش آینه خن
چنان بستم ابریشم ساز او
بجائی که ناراستی یا خستم
سخن کان نه بر راستی به بود
کجا پیش پیرای پیر کین
غلط گفته را تازه کردم طراز
چو شد نیمه زین بنا مهر بست
و گرنیمه را اگر بود روزگار
که خوابنده را سر بر روز خواب

یکی شهر و کشوری که ده و دشت
همه یک یکتید و ابد بوم
روان کرد راست بخورشده ماه
شکر ریز بر می و گری خستم
بسی کردم از بکر اندیشه خرم
بهر طبع باز پیوسته لبم
پیر از در شود درشته عقد سا
ز قانون حکمت بود و فتری
که بر هم نشاندم که امان گران
چو بر گنج و گوهر نگهبان پس
برین لبی تنگ آیم خن
که از هر خوشتر شد او از او
بروزیور رستی خستم
بود خوار گر پای به برمه بر د
غلط رانده بود از دست خن
برین عذر و اقصم ان گفته باز
مرا نیمه عالم ابد بدست
چنان گویم از طبع او گوا
برقص او در ماهیان را در آب

دو نوبت جهان با جهان گذشت
از آن نوبت آن بد که آباد بوم
و اگر نوبت آن بد که ملی راه راه
چو زین بزم که باز پر و خستم
سخنهای شیرین در آن نیم درج
گر آن در که یکیک بر بسته ام
یکجای در رشته آرنده باز
جدا گانه هرست هر پیکری
همان ساقیان گزارش گمان
آشپزده هر یک روی قیاس
که داند چسب نقش آینه خن
چنان بستم ابریشم ساز او
بجائی که ناراستی یا خستم
سخن کان نه بر راستی به بود
کجا پیش پیرای پیر کین
غلط گفته را تازه کردم طراز
چو شد نیمه زین بنا مهر بست
و گرنیمه را اگر بود روزگار
که خوابنده را سر بر روز خواب

براحت است که از آن ساقیان
چنین است که از آن ساقیان
سما و در ریتالی شمع گزاشتن
و آفتاب که میگوید و این طور سابق
و آفتاب که میگوید و این طور سابق
چنان واقع شده که هیچ کس نمیدان
و صاحب پس هستند و گویا درین
دو نوبت جهان با جهان گذشت
از آن نوبت آن بد که آباد بوم
و اگر نوبت آن بد که ملی راه راه
چو زین بزم که باز پر و خستم
سخنهای شیرین در آن نیم درج
گر آن در که یکیک بر بسته ام
یکجای در رشته آرنده باز
جدا گانه هرست هر پیکری
همان ساقیان گزارش گمان
آشپزده هر یک روی قیاس
که داند چسب نقش آینه خن
چنان بستم ابریشم ساز او
بجائی که ناراستی یا خستم
سخن کان نه بر راستی به بود
کجا پیش پیرای پیر کین
غلط گفته را تازه کردم طراز
چو شد نیمه زین بنا مهر بست
و گرنیمه را اگر بود روزگار
که خوابنده را سر بر روز خواب

دو نوبت جهان با جهان گذشت
از آن نوبت آن بد که آباد بوم
و اگر نوبت آن بد که ملی راه راه
چو زین بزم که باز پر و خستم
سخنهای شیرین در آن نیم درج
گر آن در که یکیک بر بسته ام
یکجای در رشته آرنده باز
جدا گانه هرست هر پیکری
همان ساقیان گزارش گمان
آشپزده هر یک روی قیاس
که داند چسب نقش آینه خن
چنان بستم ابریشم ساز او
بجائی که ناراستی یا خستم
سخن کان نه بر راستی به بود
کجا پیش پیرای پیر کین
غلط گفته را تازه کردم طراز
چو شد نیمه زین بنا مهر بست
و گرنیمه را اگر بود روزگار
که خوابنده را سر بر روز خواب

[illegible]

این کتاب را در این شهر
 فیضیه در روز پنجشنبه
 این کتاب را در این شهر
 فیضیه در روز پنجشنبه
 این کتاب را در این شهر
 فیضیه در روز پنجشنبه

<p> بدین دلیل که من کز نوا من ان بلکم کز ارم تا خستم نوا می سرایم ز ایا م تو یتام تو زان کردم این نامه مرا پیل پاراز تو مقصود نیست بخشش تو بی آنکه خواهم که من این نامه را که بر کفتمی بهمانا که عشقم بدین کار داشت مراد او توفیق گفتن خدای ازان پیشتر کاری در ضمیر زمان تا زمان از سپهر بلند جهان پیشخور و جوانیت باد بیاساقی از جام و بهقان پر ازان می که جان ابد و شون باد </p>	<p> من و او در مرغ را از به هوا باغ تو را که ساختم که ماند بدو سالها نام تو که زرین کند نقش تو خاسته را که پیل تو چون پیل محمودیت خزینه فراوان خلعت به بهمیری کجا گوهری سفتی چون کم زبان عشق بسیار داشت ترا با دپاینده و فوکن رای ولایتستان باش آفاق کبر بفتح و کربا باش فیروز دست خزون از همه زندگانیت باد بمن ده یکی ساغر و سنگیر مرا شربت و شاه را نوش باد آب میات </p>
---	--

تمام در ماه مارچ ۱۲۰۵ هجری قمری
 بتیج تمام در طبع فیض مرجع مشهور طبع منشی نو کشور واقع کانپور
 زیور طبع پوشید

این کتاب را در این شهر
 فیضیه در روز پنجشنبه
 این کتاب را در این شهر
 فیضیه در روز پنجشنبه
 این کتاب را در این شهر
 فیضیه در روز پنجشنبه

5

CALL No. { 1715/18 } ACC. NO. 18542

AUTHOR سید علی حسینی

TITLE تاریخ اسلام

Acc. No. 1715

Class No. 1715 Book No. 1715

Author سید علی حسینی

Title تاریخ اسلام

Borrower's No.	Issue Date	Borrower's No.	Issue Date
NOT TO BE ISSUED			
PERSIAN SECTION			

THE TIME

MAULANA AZAD LIBRARY

ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES:—

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over - due.

